

AZ ÜVEGHEGYEN TÚL

NTK Horváth Sándor

NTK HORVÁTH SÁNDOR

Az üveghegyen túl

Ω

KAPOSVÁR 2009

Szeretném kifejezni szívből jövő köszönetemet mindazoknak, akik hozzájárultak e könyv létrejöttéhez. Külön köszönettel tartozom feleségemnek, Marikának és Sándor fiamnak, továbbá, legközelebbi Barátaimnak és kritikusaimnak, akik közreműködtek a verseskötet megjelenésében.

Jelen könyv, válogatás, amely tartalmazza fiatalkori, kötetben eddig nem szereplő és legújabb munkáimat, spektrumát mutatva érdeklődésemnek, érzelmi és gondolati lírámnak.

Kiadó: Bogárd és Vidéke Lapkiadó és Nyomda
Sárbogárd - 2009

ISBN 978-963-9846-16-6

Copyright © NTK Horváth Sándor
Az üveghegyen túl
2009 Kaposvár
Szerzői magánkiadás

*Alexander versek
Búra Adriána
A Feledés házában
Villoniádák-salakvirágok
Táltos idő
Isten kenyere
Október visszfénye
Az üveghegyen túl*

Alexander versek

CSAK CSENDESEN KÉRJ

Csak halkán - fogd a kezem, ülj mellém -
Álom-fa lombja hív sátorába -
Hold ezüstje hull hajunkra lágyan,
Amint illattal harmatoz a szél.

Álmodj. Ajkad súrolja homlokom.
Engedd, hogy a vágyak gondolája,
Hadd szálljon, amerre vonja álma -
Lassú párák közt - puha szárnyakon.

Csak csendesen kérdezz a szemed -
Hadd folytassa szívem és a szíved -
Ne tépje szét az áradó csöndet
Érzéki gyönyör birtokló heve;

Mikor két szív enyészetét az ég
Fölülírja, örök szerelemre.

TITKOK KÖZT

furcsa évődő
szerelem fú fülembe -
piros ajkadon

a nyár kis tüzei hevítenek -
jöjj Kedves, ha fázol, üzenném -
tüzemnél melegedj meg.

HÁRSÁK ALATT

vágyom vágyva közeledbe
látni a holdfényt -
hallgatni nagy csendben
szívedet dobbantó
álmaid éj repülését -

amint álmot sző körénk a Hold
az áldott asszonyok
felszedik a gyémánt harmatot
rügyek pattannak tenyeredben
ajakodon boldog igennel
a mosoly
örülni tanul a szemedben:
kérek érints meg engem!

itt állok talpig szerelemben
nagy Isten ne bánts most engem
elvette eszemet Kirké
tenyerén lángoló szívemmel
játszik - immár halálos
boldog szerelemben.

fülembé sűg-bűg kacag -
elvette bűs álmaimat
és így hullunk együtt
örömökre
ölelésre napra nap.

elvette eszemet tudom
és azt mondja mindent szabad
mert minden alkalom jó alkalom
szeretni feledni magad.

őrzöm még kezed melegét
szeretni tanított a szemed
hogyan érezzem sorsunk erejét
mi itt lánghol fejünk felett -

várlak bolond szerelemmel
mosollyal őrzöm álmaidat
versek fakadnak titokban
ha napként játszik sugarad
felöltöm szelíd magamat.

KEDVES, DE JÓ HOGY VAGY NEKEM

Hány szavam lehetne magamért, érted?
Ahogy lassan-lassan megértem, balgán,
Milyen talányos az asszony ígéret?
Amint rám nevet szemedben az élet,
Felismerni vélem a boldog ígéret,
Egy sohasemvolt, mámoros éjszakán.

Az én szeretőm lánghol, ha szerelmes.
Szent titkok, álmok erdejébe vezet.
Bűvös élet vágya nem ábránd csupán,
Nevetve hoz mátkám, szerencsét reám -
Kedves! Hány szó kell még magamról Neked,
Míg csillaga gyúl, fénylő tűzszemednek?

KI OSZTOZNI NEM MER

Virágosó hull rólad szakadatlan -
Csókos ölelések, ünnepe után -
Ha szavam adtam, Te számon sose kérd,
Csak szeress, a szerelmes asszony jogán.
Ne engedd, hogy rútul eltaszítsalak,
Őrülden, mint féltékeny, pogány isten,
Ki osztozni nem mer vak szeretetén,
S ha úgy kellene, Te légy az egyetlen,
Ki miattam, többé senkinek nem kell -
De nem akarok élni tetszhalottan,
Szerelmes szívemmel árvák menhelyén,
Könnyek közt, kifosztva és elhagyottan...

FÁZÓ VIRÁGOK KÖZT

Ma fázó virágok közt jártam,
S amint a kertben rád találtam,
Könnyesen rám köszönt a bánat,
De egy sóhaj lezárta ajkam -
Csak annyit tudtál volna szólni:
"Behunyt szemmel is Téged látlak"
És könnyű szívvel elfeledem,
Az álmok mindig könnyé válnak.
Oly egyszerű, örök igazság,
Hogy nem akartam érte szólni,
Kedves párom, halkán súgom hát:
Ily nagy szerelmed, meg kell gyónni!
Ma fázó virágok közt jártam,
Könnyezve köszöntött a bánat,
De egy sóhaj lezárta ajkam:
Nem lehetett, mert nem akartad...

EMLÉK A KEDVESHEZ

Nem lehetek - nem,
Mert a közeledben
A fájdalom leszek -
Mevérezlek akaratlan,
És te is, minden mozdulattal.

Mi nem beszélhetünk szerelemről,
Mert az nekünk a tűzvész álma -
Nekünk nem lehet boldog ölelésünk,
Íme, büntetésünk öröm ára.

Csak tudd, hogy létezem, -
Tudd, hogy közel voltam egyszer, -
Oly közel hozzád,
Mint addig talán senki sem.

Majd séta közben, a fák alatt,
Ha közelít az éjszaka,
Emlékezz rám mosolyogva:
Egyszer voltam -
És talán még lehettem is volna.

ELSŐ RANDEVÚ

Tagadjam-e, hogy megkívántam
Napsugár ízű csókodat?
A rózsák közt remegve álltam,
Mert megbénított a hódolat?

Csak tépte kezem reménykedve,
A bódító illatú levelet,
És kérdeztem szemlesütve:
Mondd Kisvirág! Szeret, nem szeret?

ÍGY AKAROK EMLÉKEZNI

Ma még drága vagy nekem, s hiányzol,
De mi lesz velünk, ha e kötelék,
A pletykák irigy tűzében elég,
S szégyenedben szívem megalázod.
Ha csalódnék? Szó bilincsbe zárom
Szerelmünk minden titkolt örömét,
És neked küldöm lelkem hú felét,
Hogy szíveddel újra rám találjon.
Időnk, oly rövid ma, míg velem vagy,
Ne vess! Hadd fesse színvirágait
Fehér arcodra játékos tavasz -
Jöjj hozzám majd, szerelemmel mindig,
Hadd sárguljon a locsogó világ,
Míg élek, hívlak, s emlékezem rád!

SZERELMES

mosollyal jöttem
mikor a nyári ég még
dalolt felettem -

dalokkal jöttem -
amikor ősz érlelte
szerelmes kedvem -

és ma a hegyen várok -
köröttem vándor
nap űzte vad szelekkel -

LASSAN MÁR TÁVOLODVA

furcsa szerelem:
kincseit szemezgetem -

szavakat, személyeset?
nem mondasz nekem

mindentől megriadva
könnyek közt tűnik tova -

édes, furcsa szerelem
nem mérhető semmivel!

amit most elmulasztunk,
nem hozza vissza semmi -
ennyit kell elviselni -

meghal a titok,
mi életben tartotta
a varázslatot -

lassan már távolodva
furcsa szerelem
kéri szívedet súgva,

majd eltűnik hirtelen,
mintha nem is lett volna
köztünk, sohasem...

KÉSŐ ESTI DAL

Ma Rád gondolok, s hallgatom az éjt,
Az alvó város dobogó neszét -
Érzem a holdezüst lágy permetét,
Titkokra vágyom, csendesen megállok,
Megtudni végre, mit súgnak az álmok.

Az utcák, fényes, lármás áradat -
Ruhák suhognak esti láz alatt,
Nézem a neont, mint szórja a fényt,
A fáradt öreget, ki csorbára lép,
S leválik árnyáról, ha odvához ért.

A víz felett, a hídon fényfüzér
Riaszt el bomlott vágyakat, - üzér
A mély, susogva kér: Ne félj, ne félj!
Időmre várok - árnyamtól elválok -
Mefognám kezéd, ne menj el - hívnálak.

Rád gondolok és hallgatom az éjt,
Érzem a város lüktető szívét,
A nyári utcák langy leheletét, -
Most nem zavar füst és züllött szürkeség,
Már jól vagyok, ne félj, közel van az ég.

Tikkadtan várlak, karom kitárom,
A holdfényben égő vízpartot bejárom,
Mindenütt kereslek, vágyamban kiáltok,
Titkoddá válok, mert őrzöm a szemed -
Tündérszép álmomat elteszem neked.

MOSOLYOD ÁRNYÉKA

Eliptikumban rohan életem,
Felvillanó direktrisz Te vagy,
És űz-hajt, minden fordulón szavad,
A mind ridegebb, roppant tereken.

Miért nem hihettem benned soha?
És mért gyötör a mostoha volna?
Miért, hogy éjszaka, a tétova,
Tűnt vágy, még most is, kifeslik újra?

Lehettél volna ünnepi sátor,
De elmúlt az idő - most már tudom -
Lassan tovatűnik, ami szép volt,
Mindent átkölt a szomorú távol.

Lázás napok, süket csend, kerge éj,
Emlékroncsok nagy időnk peremén,
De áttör a fény és arcomra hull
Mosolyod árnyéka, s szívem kigyúl.

GRAND BOULEVARD

szoknyák suhannak
esti láz alatt - izzik
a Szajna varázs -

ÉLETKÖR A NAP KAPUJÁBAN

A hótiszta, ifjúi vágy, ha lázforró
Testéről tépi szűzi fátyolát,
Oly leány, ki reszket szenvedéllyel,
Ha szerelmes férfi ereje járja át.

Tündöklő virág vetkőzi így szirmait,
Ha májusi szél borzolja lágyan,
És vele az Éj is halni készül,
Ha hulló csillagok közt repülhet által.

Ájultan csókol, szép teste alig piheg,
Szerelmének áldozva dús ölet,
Súlyos keble pucéran megremeg,
Amint magához vonja forrón, kedvesét.

Oh szerencsés, ifjú férfi! Te szerelmes
Mosollyal, tépetten hullsz ölébe -
Virágba borult kert lesz szerelmed,
Kit boldog kertészfiú nevelt tökélyre.

Velünk, a nyár, az ősz, halálos kört repül,
Boldog órák dalolnak felettünk,
De ha eljön hírnöke a télnek,
Vége - szívünkben az élet elszenderül.

A dermedt jégvilág, ha tompán csillogó
Testünkre vonja téli fátyolát:
Kihűl a vágy; s az édes ifjúság
A múltat, észrevétlen, csendben lépi át.

HOLDAS ÉJ

Egészen a földig leér -
A Hold fátyola, oly ledér -
Elfedi vagy kitakarja,
Amit az éjszaka ígér.

Nyújtózik, mutatja bájait,
Mint érett, gyönyörű asszony:
Nagy fénye az éji világnak
A tenger szívébe markol.

Oly rejtelmes a Hold udvara,
A vágytól szinte lángol,
Mint reménykedő szerető,
Ha kedvesével táncol -

Rejtené is szerelmét,
S élne, a világtól távol.

AHOGY TE AKAROD

Párod voltam, s talán, ma is vagyok.
Játszottam szeretőt vabankra;
Így szálltak el felettünk az évek,
Szédülten álmodtam - én balga!

Reád vártam vágygal, öleléssel,
Friss rózsabimbót feslő hajnalon -
De most ne úgy legyen mégsem -
Szeress szerelemmel, - ahogy Te akarod.

SZERELMES SZONETT

Soká biztattuk szívünket, reszketve, szerelemmel,
és nem tudtuk, miféle tavaszvágy dalol az éjben -
fölköztünk, ahogy csillag szállt és lengett a lassú Hold,
lázasan tűzvészé gyúlt az éj, mit szerelmünk megrabolt.

Nem tudtuk már, miért dörömböl szívünk zaklatottan,
örömtől dobolva reszketően, mint égő, vad kobold, -
míg a perc, s a boldog óra, elrepült számolatlan,
addig a vágy, két égő szívben, tombolva lángra gyúlt.

Így lobbant el és múltott felettünk, rohanva az éj -
elűzte már szeszélyünket a szerelmes szenvedély,
susogott a szél, s csak hulltunk ölelve, csókra gyúltan,
amíg új Nappal köszöntött a rózsaujjú hajnal.

Arannyal olvadt ránk a fény - Ó nem volt még Szerelem,
boldogabb ölelés – asszony nyoszolyádon Kedvesem!

EMLÉKKÖNYVBE

Vigyázz reám, amikor tűzmadár
Lelkem, hamvain életre kel, -
Ha álomfényt dajkál a szívemen,
S lángra gyúl a szikra hirtelen.
Vágy vagyok, ha hétágon tűz a Nap
Aranyló, barna fejem felett, -
Ha őzszemű, könnyes kedvesem fest,
Sugaras lényéből kék eget -
És dal leszek, mikor egy szép leány
Egyszervolt titkokról énekel, -
Mint Seherezádé száz éjen át, -
Elandalít e hű szerelem.
Óh Szépség! Szórd rám kedved aranyát!
Ifjan, tenyerén hord a világ.

A VÁNDOR

Most mégis elhagyom e tájat - tán örökre -
Lantot pengetek majd, ha felhevít a nap -
Álom parton, a hársak alatt, Chloé szeret,
Ám kezem a fűben, még utánad kutat.

Szemed volt a föld, melyet megleltem hirtelen,
És fürtös nyarad, a vízparti fövényen:
Játékban és szerelemben
Szíved várt rám türelmesen,
Mig szemedben egy, kéklő, nagy hajó
Szállt felém fényesen.

Micsoda szabad, jó szagú szél
Tépte a dagadó vitorlát!
Hosszú eső csókolta tejfehér arcodat;
Amint kibomlott az éj,
A csókból, virágok születtek -
Meztelen, nevetett fejünk felett a Hold
És a vízparti fűzfák közt
Ajkunkról csókot lopott -

Elhagyom mégis e tájat, most örökre -
Gitárt pengetek, ha szívemben dal fakad,
És álmot kergetek a parti füzek alatt,
Amíg könnyező szemem a felhők közt,
A tűnő sugárözönben, verseket kutat.

ENIGMA

Rég várt holnapok
virágfüzére omlik
dús napjainkra.
Vigyáz ránk az éj, - vággyal
telt titkokat sző körénk...

KÖRKIRÁLY

Elszáll az élet dús alakja;
Tűnt láz volt talán, csók szeszéllyel,
Kincses álmok közt, szűz mosollyal
Játszott velünk a szív reménye.
Vihar, villám közt mozdulatlan,
Egykor volt tavaszunk sírdogál -
Szerelmek romjain a balga,
Meztelen, kifosztott csókkirály.
Éjféli pók a szürke város,
Harmata könny, pókhálós remény, -
Dámák közt is trónfosztva, némán
Fekszem az éjháló közepén -
Várom irgalmas éji múzsám,
És felhangzik egy kis költemény.

BOLDOG IDŐ

új jövőre vár, bíbor színt keverve;
kéklő időár veri a partot, -
egy angyal áll a szentelt, szembe szélben,
s letaszít lassan fentről egy napot.
szép, naptestű szüzek pásztort ölelnek,
víg, fodros felhők alatt a nyájak,
térdig avarban, új gombát keresnek,
minden mi él, társat hív magának.
óh, boldog világok könnyű vétkei!
esti béke, téged köszöntelek,
szívemet a vágy alig simítja meg -
rég volt szerelmek csókos titkai,
a kéklő alkonyat rózsaszirmain
ringatják el, láz-sebzett szívemet -

AZ ÁLDOZAT

(egy szerelem emlékére...)

Álmodom -
valahol
elhagyott
fasor

csobogó szökőkutak
alkonyat -

egy zártkert
elszántan
őrzi kacagásod -

a szél
szét-zászlóz, rózsá-bizarr, bíbor fátyolokat -
kastély-magányom
megváltatlan harcát a napos napra rántom,
száz szélcsengő sír - belengi vágyam termeit
titokban valahol egy kert mélyén
várom visszhangos lépteid...

Ott laksz, tudom
és sorsod lesz a végtelen idő -
koszorút fonsz hangokból
az idő tegnapokból -
vakon a világra, vakon hiába kiáltasz
idő-templomodból -
nem láttál elesni és feltámadni újra -
nem láthattad, mily tehetetlen a harag,
mily gyalázatos
határtalan színed előtt a vak,
bevégtetlen (bárdolatlan) sors...

Oh! Te nem látod, nem hallod
a tűző Nap alatt, hogy vacogok -

mint sodor vándor utamon hazafelé a szél,
s otthoni ágyamon
csak azt siratom, amit Te:
mert elmentél
és nincs visszafelé menni út -
csak előremehetnék
halálomig
mindörökké - elégve
elrejtve hamuban
nélküled

2./

Lomha egyedüliségem sírva nevet rád
üres borosüvegek biborlanak a nyárban
lecsöppen ajakadról a mézízű mosoly
mert nem mozdulok - félek megölelnél -

Mese-nyár van,
mert szerettelek -
de nem találkozhat napom és a napod -
így hajt fejet a Hold -
és küld majd maga helyett zarándok
szépen begöngyölt szavakat.

Majd séta közben a fák alatt
ha közelít az éjszaka
emlékezz rám - mosolyogva:
Egyszer voltam...
és talán még lehettem is volna -

Egyedüliségem fölmered -
ismered, üres üveg a nyárban
lepecsételt ajakadról
görbült utószó -

Veled akartam lenni
feltörni ajkad pecsétjét
akartam, de más kopogtat már -
nem a folytatás.

Érzem a roppant örvényt
a többi hiábavaló kacat
ráz az indulat
érezem hiányod - valahol.

Valahol egy kert -
elzártan
örzi kacagásom:
a nyár rózsza-bíbor alkonya rak -
kastély-magányod csöndjére
csobogó szavakat -
a szélrózsza szózene-szó-csend őre
amíg bezengi-bejárja tereit
titokban
valahol egy kert mélyén
várom visszhangos lépteid...

Ott laksz, tudom -
és sorsod a végtelen idő -

Koszorút fonsz hangomból:
Vakon a világra, vakon -
nem láttál elesni a fájdalomtól
és feltámadni újra a magányban:
Nem láttad szívemet magad előtt -

S lám nem látod, nem hallod
a tűnő Nap alatt
hogy söpör álmokat a szél -
s ottani ágyamon
csak azt siratom, amit Te,
hogy nincs visszafelé menni út,
csak előre, lázasan, eléggve –
Mennydörögve!
Most és mindörökké!

SZENT-IVÁN ÉJI NÁSZ

Ezüst lámpást gyújt az esti Hold,
Titkokat súgva nekem:
"Rejtsd ölembe forró homlokod,
Ha főnix-láng ég a szíveden!"

Veled hoz édes nyár-illatot
A balzsamos, esti szél -
Vágyaink egén is átragyog,
Elcsábít e tündér tünemény.

Csillag-nász ring a holdas égen,
Kitárul a szív, a tér, -
Vigyáznak ránk az örök fények,
Szent-Iván világ-nagy éjjelén.

Tombol a tengernyi, nyári éj, -
Révülnek a csillagok,
Szíveink felett a nyár mesél -
Reményt hoz nekünk és balzsamot.

VÁGYAK KÖZT

boldog vagyok, ha hozzád visszatálok -
valami titkos, barlangi árnyakat követve,
szellőkönnyű, azonnali tündérkedves
vár nevetve -

boldog vagyok, ha hozzád,
mintha jönnék sűrű kertbe -
hibiszkusz lángja fölötti, lepke
emberöltők hullnak át a jelenbe -
Tündérkedves! - suttognak az árnyak,
ma melyik énünk hull a mába?

szívünk nádasában - naplemente
vágycapukapujában kutatok-
szemed ragyog,
felhő-mosoly nyomdokokban,
mindenütt ott vagyok -

szívedben, lüktetés moccan,
szellőkönnyű tündérkedves,
ugye engem hívsz tárt karokkal?
felhőmosoly habkönnyű szűzen,
éltre-ölelve egy mosolyban –
vágycap közti a csókos tűzben,
a szerelem öröme megfogán.

AMÍG VÁRTALAK

(Szilveszter éj)

Nagy némaságom, mit elsodor a jövő, -
Hangom csendes zenéje, nem ér el hozzád -
Talán nem is vagy - nem érintenek ölelő,
Vigaszvirágok, - vágy nevelt, vigasz órák.

Most lassú hullámok morajlanak a mélyben,
Átszövik éjemet múltó, idegen árnyát,
Lüktető darabjait szétszórván a szélben, -
Nem kérik számon, tőlem, versem talányát.

Az elviselhetetlen nemek átölelnek,
Kíméletlen börtönei e vad jelennek,
S amíg az ó-év bilincsei lehullnak, -

Téli tanúi a méla csöndnek, múltnak -
Az éjféli percei talán híveddé tesznek,
És a szűz év, végre, öröm pezsgőt bonthat.

MERRE JÁRSZ?

Hova küldjem a dalokat?
Merre induljon bizonytalan lábam,
Ha szívemet hívja egy hangulat?
Vízpart fövénye simul hozzám,
Lepkék lebbennek - forró nyarak,
S virágok hajtják le fejüket,
Ahogy eltáncol közöttük a szél,
Álmos bódulattal a pálmák alatt.

SZERELMET TANULOK

mondd
Kicsim!
mondd, suttogd:
Te vagy nékem
nyár és szerelem -
ölelj át egészen!
sóhajtom miként a hold,
nyár éji csóktól részegen -
szerelmes vággyal követlek én
Te vagy titkom, gyönyör odisszeám
ajakad is szerelmet ígér -
ölelj neved, amíg csak élsz!
virág vagy - éledő fény
az izzó hold alatt
életem egén -
lánggra gyúlva
szerelmet
tanul
ok

ÁLOM SZERETŐK

ha voltál, lettél, -
ha szoknyádat meglebbenti a szél?
én is lennék, - ha lehetnék,
vágy úzött szép szalamandra,
álmodó, boldogan lobogó tüzednél -

harmadnapon, salakvirágok közt,
elnyílt óra árnyak integetnek -
szívemből tépem e dalokat,
jobbik tükröződésemnek -

add a kezed kicsi társam,
gyere velem!
itt állok a teremtés kapujában,
és nem vétkezhetem -

úgy szövi szövetét, kínját
körém a teremtés, hogy beléremegek -
a felhők alól nem néz senki reánk,
nem mondja - legyél
társunk, otthonunk, hazánk, -
nem mondja, virág legyél, a szeretet ünnepén
nem mondja, életem legyél,
a dalom legyél, mely elandalít (ha hív...)
becézve, szerelemes szavakat suttog,
míg befonja göndör koszorúba,
hajad fürtös lombjait -
rozsdás bilincs a múlt -
salakvirágok közt rám talál a bánat -
porral szín-telt poharamba hull a könnyem
harmatnapos vágy köt hajam köré virágkoszorút,
de Te elcsitítasz - itt vagy velem -
megvirradt - felveszem ruhámat -
felkelhet a nap - a jég elolvadt -
szívemig ért a tavasz...

SZERELMES VERS

Ránk borul a lomb, - és a fényes ég
Gyújtogatja szívünk csillagtűzét!
(No nézd! A lenge, ledér, déli szél,
Hogy borzolja bőröd aranypihét?)
Kirké! Varázsolj körénk aranyködöt,
Hogy a mámor-tolvaj tekintetek,
Ne dézsmálják, mint rókák a szőlőt,
Önfeledten, boldog szerelmünket.
Perzsel a vágy! Már a napkitörés
Csóksátorába hajtja a vérem,
És forró folyamában a teremtés,
Szédült örvényét ringva elérem.
Az ölelésben együtt bukunk el,
Törvényen kívül, asszonyom leszel,
De hűség csókokkal szárítom fel,
A szemedből mosolygó könnyeket.

HIMNUSZ SZERETŐKNEK

I. tétel (a Férfi)

Mondd! - Te mit kedvelsz?
a sietős légyottot?
mikor köréd elevenednek
az izgatott pillanatok?
mikor minden ízéd mozog,
és lábad inog,
mert egyre árad körötted
a lázas izgalom?
Te ezt szereted?
vagy a harmadnapos szüntelen ölelés
eszeveszett mámorát,
amikor megindul a világ
és oly hálával tekinthetsz szeretődre,
mit előtte nem éreztél még soha -

igen, így nézhetsz a gyenge nőre,
aki vezette vesszőfutásod -
úzve, hajtva rabolta erődöt, s te a dőre,
még mindig magadra vagy büszke?
egyre csak vetkőzve mit rád rakott a kor,
és a hamis protokoll?
nem tudván, hogy veled született újjá
e megigézett hajnalon,
egy szépasszony kegyében,
éjt nappallá téve, csókütközetben,
az örök szerelem hevében, a férfi -

II. tétel (a Nő)

Mondd, Kedves, hová ragad
a kebledből felfakadt hosszú sóhaj?
minő érzéki fények homályán át
botorkálsz, vagy vágatsz
a vágy messze repítő éji lovasán,
amikor a százezer éves ősi tudás
asszonya hív viadalra!
minő mozdulatok rítusai
törnek elő felszabadultan,
amikor a lobogás
fénykardjai suhogva lehullnak,
mert két szívben tombol a fekete éji nap,
mikor a bíbor ragyogás fénykarjaiba kap,
s ringat a vágy - míg elringat egészen,
és íme, egy, végső feszüléssel
megüt a fényes sikoly - átszakadt a fal,
és elszáll a kék a zengő robajjal -
így múlik el a habos moraj,
így hullik le minden szakadatlan,
amíg az alélt kábulatból,
megszületik egy szendergő mosoly,
egy emberpár tétova mosolya,
ami e bódult, böjti hajnalon
újjászületett, daloló ajakadon -

FÉNY A SZEMEDBEN

Nem elég csak a dal. A szívemben
Nem elég lobogó ez a láng.
Nem a Nap heve szítja a kedvem,
Ha az álmaim asszonya vár.

Nem elég ez a dal a szívemben,
Nem elég ragyogó ez a Fény,
Vágy dübörög, száguld ereimben,
S merevíti fölém delejét -

Ma a vér szava zúg a fülemben,
Csak azé ez a dal igazán -
Gyere már, gyere ülj az ölembé!
Ne habozz! tovaszáll a varázs -

Gyere járd el a nap tüzes táncát!
De siess, amíg olvad a lánc,
Már didereg szívemben az izzás -
Csupa láz - elemészti magát -

Amíg szól ez a dal - a szívemben,
Nem elég csak a vágy, a parázs!
Varázs is kell és fény a szemedben,
Jöjj Kedves! Vár a nászutazás!

TRÓPUSI

Álmomban szüntelen kerestelek
vágyúzótt, szép szalamandra -
lobogó tüzekre vágytam -
csók zúgos ajakadra - forró ölelésért
kiáltottam az éjszakába,
százhangú, fűrtös árnyak közt

kerestem nyomaidat, de csak tört ágak,
s lehevert füvek suttoztak Rólad -

kisimultak fák törzsén a ráncok,
amint érintetted őket - édes, életes
rügyek pattantak titokban - ahogy,
forró tenyeredben született a hajnal
és megszólalt halkán a dal:
itt állok talpig szerelemben
ne bánts most - kérlek, taníts Te engem,
taníts meg ékes szavakra,
láng forró, trópus évszakodra -

engedd hogy lankadó virágod
tépett szirmait harmatokkal
öntözzem - és a vágyszaggatott,
égő sebeket betöltsem majd újra,
gyengéd irgalommal -
nézzed, hogy tombol a telihold:
elszáll a múlt, a volt -
csak ketten keressük a vágy kapuit,
örök vándorok -
az ég kitagadott angyalai -
mi nem szerethetünk zsarátnokok között,
mi nem lehetünk mással boldogok,
csak halk hanáros hardináros estén
ketten merengünk a ligetek ölnén
álmodva a vágyak varázs erdejében,
ahol bőrödöt horzsolja a szél -
égő szívünkkel menthetetlen -
szerelem titokban Drágám -
csak Örök Ketten: Te meg én -
mosolyogni, ölelni tanítasz,
hozzád kötöttem sorsomat,
engedj most közel magadhoz -
(Te szent, Te örök, Te drága!)
megőrzöm minden titkodat -

KI ENGEM KERES

Ígéretet, ígéretet -
Ki az, aki adni képes?
Hajnalban, éjféle órán -
Ki az, aki engem keres?

S nem kesereg múltja várfokán -
Amikor szerelme szavait tőlem tanulja,
S együtt zuhan velem boldog ölelésbe,
Hiába ráncigálja rontott múltja -

Hol vagy most kérdelek,
Amikor kel a nap új sebeket ejtve,
Hol vagy most Kedves?
Már-már elfeledve -

Ma félelemre tanítanak a versek,
Mert nem ölelek -
Jaj - nem ölelnek boldog órák,
Nem adnak enyhét -

A TITOK

egyetlen láng ég:
a szívemmel könnyek közt
sietnék hozzád

NE KÉRDEZZ

megtört szemeden látom
csábít asszonyi álmod -
rég várt nász napok
szamárfülére hajlik
kamaszos arcod -
ne kérdezz semmit - csókkal
old el bilincseinket -

CSIPKE-RÓZSA NYÁR

álmot sző az est
harmatos a rózsza már
hű társat keres -

AZ ŐSZ ILLATA

hajadat a szél -
arcod eső paskolja,
még itt vagy velem,
mint régi hangszer - fájó
idő tépte dallama.

SZERELMÜNK ÖLÉN

lant zene édes
dallama csábít Téged
új szerelemre

ha, lettem volna
pán síp, vagy vágy pengette
zendülő hárfa?

hol álmokat szült az éj -
boldog nyarunk szigetén?

lennél-e Kedves?
ha én lennék az igen
a szerelemre?

ELJÖSSZ UGYE?

lehunyt szemmel
hallgatom a csendben,
a szívdobbanásokat -

a szemhéjak mögött,
látni vélem drága arcodat,
kip-kop kip-kopp!

fölsejlik alakod -
már régen vártalak,
Te drága árnyalak -

kip-kop kip-kopp -
itt vagy, lám eljöttél -
ne habozz: ölelj magadhoz!

TATIOSZ: A SZERETET EMELI TRÓNJÁRA

(átdolgozás)

Kedves -
Mindig tudd:
Kincs a pillanat, amelyben élsz -
Minden dolog
Csak egyszer történik meg veled -
Mindenhez közel csak a szeretet
Emeli trónjára az embert -

MINT A FÁK TÉLEN -
Csupasz karjaikat tárják az égnek, (-) szúrósan
Ágaskodnak, szinte fölhasítva a kormos eget -
Így - sejtelemben, fagyott szívű valóságdarabkákban
Ködszurkáló magányában az értelemnek,
Szeretném az érzések szülte ígét feléd szögezni -

Hozzád könyörögve: Ismerj meg! Adj jelet, temess,
Akár a hó, szikrázóan fehér ruhába, -
Íme így várakozom, tavaszodra - hadd őrizzen lelkem
Szerelme, amíg eljön értünk
A szép szabadító...

ŐSZI JEL

már nem kutatom
nyomodat a szélfúttá
fátyolfelhőkön -
lennél-e derű,
ha mi lennénk az ige
a szerelemre?
az égen, miként bennem,
árnyék a tűnő jelen,
ahol vár a szerelem -

MA MINDEN NŐ

(a szerelem ideje)

Mondd, Kedves,
Mondd, akit szeretek -
Mint anyját a gyermek -
Mindenki más előtt - engedd,
Hogy szelíden köszöntselek!

A szavak mind hozzád szaladnak:
Mondd csak! Mondd!
Szerető Kedves - a kedvesnek -
Most és mindörökké:
Tiéd legyek!

Ajtót mutatva a múltnak -
Fordul a világ -
Ma holdas május éjszakán,
Kacag minden asszony és leány,
A kert nimfái csókokat lopnak -
Gyöngyvirág és rózsza alkony
Hajnalig táncolnak virágos parton -
Álom kerget éji fényfolyón,
A kertek alján május ringat,
Harmatozva, illatárban,
Éji lázban lángolón -

Ma haranggömb az Éji Mennybolt -
Csillagvarázslat, - holdfény násza -
Hullva lángol szakadatlan;
Az aranybarna éjszakába.

Harangláb mereng a táj felett -
A csendben - Árterek,
Erdőtlen szakadéki futnak -
Minden jeltelen; nyoma sincs az útnak.
Óh Ünnepe - adj enyhét!

Újszülött hangok gyöngyöznek:
Engedd korsóm csendjébe rejteni arcomat -
Hogy megszülessen egy, égő könnycsepp;
Mosolyogj Kedves és feledd el,
Hogy bánattól is lehet könnyes a szemed,
Mert minden nap megbántok valakit;
Télben a tavaszt, ha kivirágzik;
Fejem felett; a hajnali szelet,
Mely szivárványt kerget -
Ha lángol a Nap, engedd, hogy csókoljalak;
Engedd, hogy szeressem:
A forrásba merülő fehér követ,
A vakság hamuját -
A meddő ezüstesővel hulló perceket –

De a szerelmet, ne vedd el tőlem soha -
Mert minden nap megbánok valamit,
Engedd, hogy beszívjam illatod,
Édes mostoha!
Óh szerelem! Engedd meg nekem,
Hogy tőlem a nőt, a csók ne tartsa vissza -
Fogja kezem, övezzen öröm és csillag óra -
Amíg hófehér lován a férfi
Hercegi patyolat-palástját letépi
Szeretni fognak a szüzek
Amíg szerelem születik - Álmodó tüzek -

Amikor gyorsabban ver a szív, a vér -
Szemünkben mélyebben villámlik a fény,
Amikor vonagló ajakad szerelmét akarja,
Akkor fogadj magadhoz édes mostoha!

Tudom, e kívánságdal -
Amolyan - hosszú, félszeg sóhaj,
Csak hívogató, szerelmes pásztoróra,
Mint illő, nőnap, köszöntő Óda.

NAPHIMNUSZ

Akarom
Átkozottan,
A sorsos, teremtő gyönyört -
A kör örök -
Akarom
A szomjúhozást, a kint, az áhítatot,
Ringani a kövek házában,
Maroni sziklái között -
Liánon, hágcsón, majomként,
Míg egymást úzi, Hold és a Nap,
Mint ölelkező szeretők: nyugalom és tűz
Meroé fűzfái alatt -

Örök visszatérés -
Szamoa édenében,
Fosztottan újraélni az éveket -
Peregjenek csak a kockák,
Az utolsó paradicsom kékjében veled,
Botladozzak gyarló Ádámként,
Esendő játékkal telten,
Roppant dzsungeledben -
És az eredendő megismételhetetlen újra meg újra,
Üstökös-fénnyel ragyogtatja Valóságát bennem -
Hogy mindez Áldás -
Szavam törik, könnyes a szemem,
Elkeseredetten szeretlek, - Óh, élet,
Te kegyetlen örök mostoha!
Átkozottan, akarom útjaid,
Ami lettem, s álmom,
Mi nem válik valóra általad soha!
Mily terméketlen szenvedélyt örökölt, -
Napfény és könny - minden nap...merő csoda...

CSILLAGSZEMEK

Már ezután, nem csak árnyat adó
Kertem Szépasszonya leszel Kedves.
Életemé, mely titkokkal terhes,
Zendülő, szépszavú tárogató.

Fényköreimben, az álmodozó,
Lassú idő tündérmosolyával
Befogad, megölel lágy hullámmal:
Üdvözlégy Kedves Időutazó!

Köszöntelek e kék ragyogásban
A béke derűs, tündér szigetén,
Most a dalom Veled égbe szárnyal,
S repülünk szabadon, kézben a kéz -
Opálos fátylak fénylőn lengenek,
S intenek nekünk hű csillagszemek.

KÍSÉRTÉS

egyetlen holdvilág belengi téli kertem
semmi hír
hogy fénye pillám mögött tavasszá fényesedjen
tördelt szavam
becézve, súgva mint a nyár kalásza
lázat lehel - szinte sír - érted kiáltva

derengve jössz az álom lakta éjből
kegyetlen durva rima arccal nyúlsz felém
egyetlen egy levél se rezdül
hogy szemed kigyúlva felragyogjon
hó fogú téli arc a jégfelhők közül -

HA FELZENDÜL

Ha felzendül az első ének
szívünk reményt cserél -
megtelik a lélek zenével
és megáldoz reggel a fény -

Bezárlok fénylő szemeimbe,
veled ébred a Nap -
kitárom feléd kezeimet,
csókkal hívom mosolyodat.

Egyesíts ma minden szerelmet:
add ajkad, s szívedet!
megáld az Isten kegyelemmel
minden szerelmes életet.

Légy hát a szerelem
álom lakta lénye!
Légy nekem fátylak közt,
kibomló szép kebel!

Kitárt kar légy nekem!
Az álom járta fényfolyón -
légy az egyetlen
LILLA, LÉDA - örök szerelem...

A BÁNAT TÜKRE

Már nem kereslek, s nem kérdezem, ki vagy?
Minden kín, keserűség és fájdalom -
Éjsötét pillangó árnyéka verdes,
Dermedt pilláim függönyén: Álmodom -

Vak ablakodban ülsz és messze nézel,
Láthatatlan tenger fénylik szemedben,
Könnyes alkonyat, - kéklő porcelánja -
Szemed, - se álmot, se csókot nem üzen.

Halántékomon már nem lüktet a vágy,
Hajam erdejében, nem pattog a fény,
Bennem a Bánat, vak tükrömre téved:
Azt kérdi, hová tűnt a régi remény?

Sápadt arcod fehéren leng, mint a Hold,
De tudom, szerelmem, vársz rám valahol...

NE TÉGY MÁST

Miként a Nap, nem vár varázsütésre, -
Te se tégy mást, csak hagyd magad szeretni.
Ajkad akkor tud igazán nevetni,
Ha ég benned a vágyak fürtös éje.
A szem, a száj, a néma szív garázda -
És nyarad is lehet balzsamos Jelen -
Majd ha bekopog végre a szerelem?
Gerle-raj repül szobánk ablakába.
Miként a Nap is áttör az éjjelen,
Az ifjúi vágy pünkösdi szavakkal, -
Ha üt az óra, úrrá lesz szíveden.
Pünkösöd és tavasz, virágillatokban
Fürdik - ölelni virul a völgyeken -
Csak jöjj! - búvölj el, májusi szerelem!

LAOKOON

Már nem kacag bennem aranyló, ifjú nap.
A lomha idő megölte szívemet,
Minden lélek-gyilkos szóra megreteg,
Ha megroppan a fagy, nyilallva megriad.

Elhagynak a csillagzó, fürtös szavak -
Rongy időm a tűnő álmat sírja vissza,
Éveim alján kedvem fanyar iszapja,
Ködös alkonyattal növeszt mocsarat.

Emlékszem rád a porló messzeségben,
Ragyognak még ránk az arany hajnalok -
Ha lehunyom a szemem a tied vagyok:
Omló ezüst hajad a világ éjben,

Egy-egy, selyem hajnalon még felém lebeg -
Csillag ül ajakadon - s Laokoon nevet.

TITKOLT SZERELEM

I.

Félkörben fák és nyíló vadvirágok -
Körül állták a csillagfényes vacsorát,
Holdfényes éj terít fölénk ma fátylat,
Mellettem Ő, s vele, édes nyugtalanság.
Töltök némi bort vízzel elvegyítve,
Kis zavart mosollyal, gyengéden bókolok,
Már szólnék is tán, Oly régen vágyom rád,
Ha nem jössz el hozzám, tudom, ma meghalok.
Én a rosszullétig szeretnék Kedves -
Mint imbolygó hold a kékülő eget,
Ha azt mondanád, halálig ne szeress,
Tudom, az lenne szerelmünk búcsúzója...

II. (Húsz év után)

Belép egy nő, s vele a nyugtalanság -
Félkörben könyv és nyíló virág tálak,
A tiltott gyertyaláng varázsa átölel,
Szűrt lámpafény terít körénk ma fátylat,
Hajnalig bejárva annyi szép helyet,
Felzeng az éj és már mindegy miért,
A múlt életre kelt és emlékezett -
Minden mi volt - velünk szeretkezett...

BÖRTÖN SZERELEM

Víz lassú dallamot ver a szívem.
Vak tükrök közt szerelmet álmodom.
Könnyek csendjébe rejtem arcomat,
Kötetnyi vers csak minden vagyonom.

Fénykertemben jár a nap - kibomló
Virágok közt keres mézelő bibét,
És az egyszervolt égi tűzfolyó,
Galambokkal küld szélsodort ígét.

És a vágy egészen átnyalából,
Azúr égbolttal nyújtózik fölém,
Aranyló sugárba öltözöten,
Lomb hintás ágak közt játszik a fény.

Zengő Ádám vagyok - azt képzelem,
Évamat ölelem szerelmesen,
Köröttünk zihál az édes Éden,
Újjong és kacag az ifjui nyár -

Cellámban lázasan földre nézek,
Tengerként elragad, zúg a vérem...

SZEMED FÉNYE

Hála: szemed tükrében élek
Szerelem és vágy szétfeszítenek
Ám félek: a mélyben mindenütt halál -
Csak azt mondjuk Égnek mi földet ér
Csak azt várjuk szüntelen mi véget ér
Simogató kéznek a tenyér -
Éhezőnek a kenyér

Éji szárnyzuhogás a csendben
Hótiszta szűz rebbenő mosolya
Ám nappal életfáklyák lobognak
Itt vannak és Téged akarnak
Csak azt mondjuk szépnek mi megmarad
A szárnyzuhogás könnyű rebbenése
A kútba dobott hangok unt szerelme
Tompá moraj...csillogás...sikoly
A visszhangzó pillanat sötét hullámverése
„Memento dzsoj...”

Hála: szemed tükrében égek
Felítatom könnyed ha török a szilánk
Félek - elragad Tőled a holdvilág
Legördül a színes filmszalag
Ködfehér éjben bolygók csillagzanak
Tarka mének szagatják a csöndet
Égen földön sárló ájulat -

Még csak az imént érkezett
Minden új és szűzi tiszta
Kezében fóliáns tekercsek
De szíve mélyén bizton tudja
Szerelmét nem adja -
Nem adja semmi pénzért vissza!

SPLEEN

Háttal a víznek
Mélyül a csend
Alig roppan a nád
Amint egy madár megrebben
És felveri az alkony tóparti nádasát -
Valami vizijármű halkán nyikorog az éjben
Puha csobogás nyalja a partot
Lágy gitárfutamot sodor felém a szél
Egy régi emlékről...
Mikor még Te is itt lehettél...

Körülzár és betakar az éj
Égig nőnek az árnyak
Estharmatok fényezik a boka csillagát
Köd lebeg a füzes felett
Fények villannak
Amint fordul az út a dombon át nyugatnak -
Háttal a víznek
Egy nehéz élettől vállamon
A világvégi csillagéjben
A tűnő időt vallatom -
Térdig a ködben
A leeresztő árok árterében gázolok
A patak - mintha a múltba csalogatna
Platon és Szokratész imáját hallgatom
Már alig sejtem mit üzennek a csillagok
Cserben hagy a képzelet -
Részeg lelkem meginog
Megmártom önfeledt magam az örök éjben
Az égbolt magasba vonja tekintetem
Örvénylik a milliárdnyi csillag felettem
Kitárom a nyári éj égrenyíló ablakát
Már alig érzem létezésem
Nesztelen suhan lelkem az égen át...

TÜKÖR

ama csalódott és néma zavar -
asszonyi könnyek tavába menekül,
ha szétporlasztott csillagaival,
az idő kozmoszát védi legbelül -
elmúlt a nyár, menhelyén szeriöz,
barna bánatok úzik el a hajnalt -
szerelmes csókkal szólított az ősz,
de a magány csöndje, már nem vigasztal -
trópusok buja leánya, álmodd!
nem tűnt el szerelmed, várd, s visszatérhet -
növő árnyak közt hiába várod,
de a tavasz, fényt hoz majd a reménynek -
szerelmet ébreszt szűzi szavakra:
teremtő varázslata földnek, égnek:
férfi, s nő találkozása: csoda -
ha elragad a vágy holdas asszonya.

VALENTIN

”A költő és a lány”
”A költő és a szerelem”
Mi lehetne szebb páros
elhagyott angyal szíveken?

Alázatra tanítanak a csillagok, -
Az égen Csinszka
Ady-barna szeme ragyog -
Lédára, Júliára emlékezem -
Ki tiltaná meg nekem?
Ki tiltaná meg, hogy a világot
Költősen szeressem?
Szilviát, Máriát és Melindát halálig
Valentin-Léda vágyakkal kövessem -

ARANYSZENDERGÉS

A nyári alkony fényes mámorában,
Napfényben ég az erdő és a rét -
Az ifjú Nap gyengéd sugárkarjával,
Szerelmes fák, karcsú térdéhez ér.

Fent, napvarázsos, égi orgonákon,
Dalol a fényben foton milliárd -
Lent, langyos, gömbölyű köveken reszket,
Egy szendergő, aranyzöld gyíkcsalád.

Ha rejtőzködő ösvényeken járva (?)
A hús tisztáson fénytócsába lépsz -
Fáradt szemedbe lebben pille szárnya,
Felzaklat a fény, s minden semmiség.

Lelket repít, időtlen félhomályba,
A fenséges teremtés, elmúlás?
Megérted - Isten ősi otthonában,
Szeszély a lét - csupán kirándulás.

Elillant már a pillanat, lomb zizzen,
Mikor a ürge gyík lábához ér,
S a távozó Nap fényes koronája
Festi a fák, aranyló üstökét.

mp

Búra Adriána

EGY NAPÉRT IS

Egy napért is érdemes élni,
Nagy léptekkel jár bennem a fény,
Tán jól érzi magát idebenn,
Azért suttogja, ünnep a lét,
Ha bennem a világ elpihen -

Mécset gyújtottam kora reggel,
Szél motozott a sziklák között,
Lassan éber magamra leltem,
Bár könnyeztem s káprázat gyötört,
Megértettem, mit súg a lelkem -

Mondd el, mi roppant kincs az élet!
Oly rég keresem határait,
Latra teszem a mindenséget,
S látom, amit lát az angyal is,
Mikor a fények, égig érnek.

Nincs fontosabb, el kell mondani,
Minden nap kezdet, - s nem tudhatod,
A sorsos élet hová vezet -
Egy napért is érdemes élni -
Valaki rád vár, téged keres,

Nyiss ajtót, s meglátod Kedvesed,
Köszöntsd Őt, szívét hozta neked!

ÉJJEL ÉS NAPPAL

Napok óta zsong bennem egy dallam,
Valami régi hangszer, tán egy fagott,
Mit elhagytak a szárnyas hangulatok,
S most úgy van, mint kékmadár a dalban.
Hiába csábítgat szép szavakkal
A roppant álmvilág gigolója,
Nem kel dal az éjből, ha üt az óra,
S Holdnővér is hiába marasztal.
Szerelmes arccal, ha égen járok,
Angyal foltozza be a Nap ruháját,
Napszűzek ünneplik az élet nászát:
Plejádi papnők és tündér lányok.
Két szerelmem van, az gyötör, s vigasztal,
Éjjel, nappal: egy démon, s egy angyal.

NAKONXIPÁN

Mennyi napsugár rejtezik a tájban?
Sugárzó messzeség - örök idő -
Ha rabul ejt egy asszony, karcsú bája ?
Megnyílik immár a szív magánya,
Felragyog Nakonxypán színvarázsa,
Mit rózsalkonyatba rejt a őszelő -

KÖLTŐ ÉS A SZERELEM

In memoriam Ady Endre

Balsors lován küldött eléd az éj,
Könnyű lényed lebegve járt a fényben,
Galamb kereste bűgva menhelyét,
Felhők közt, sólyom suhant át az égen.
Könyvemen, ma árnyad szólítottam:
Koronás fő, csupa talmi árny között,
Nagyúr leszek, művész udvarodban,
Kit annyi asszony szerelme üldözött -
Vágy tüzében olvadozva - Szépség!
Bármit teszel, ha szemed rámtekintett,
Egy élet kincsét, egy délutánért,
Ritka fóliánszon átadom neked -
Óh, nem volt még, s talán, nem is lehet,
Más, ki szerelemért ennyit vétkezett.

TELIHOLD

Talán, igaz sem volt, hogy voltam,
Régen, ezüstfiú az éjben -
Pedig én jártam túl a fényen,
Hol tündéreknek udvaroltam.
Ezüstöztem, s tettem a szépet,
Kérdezték néha, mondd csak selma,
Kis üstökösöd, hová megy ma?
Ám nem tettem vágyamra féket -
Valami azért maradt bennem,
Mostohán is sárkányvér telten,
Nyáréjben holdasszonyt ölelek,
Repül a lelkem, mert szeretek!
Mesegyerekként csak jót adtam,
Igen, volt, hogy verseket mondtam -

ÉJFÉL UTÁN

Amikor már semmi nem marad,
Még mindig van egy papirdarab -
Íme, a verses próbatétel,
Talán elaltat, mint az éter.

Minden dolog igaz értelme
Moccan, kérdez, vallat az elme.
No és mi lesz munkád jutalma?
Rossz vinkó, vagy tál aranyalma?

Igen, a mindenség van jelen -
Határtalan, léha szerelem -
Szép nő fátyola, ha meglebben,
Csupa varázs, illat, rejtelem.

Valami dolgozik a mélyben,
Kristály készül a vers tüzében,
Szédült pillanat, mindenre kész -
Világ rendül, ha moccan az ész -

És a költemény - brill, vagy könnycsepp,
Éjfél után villanó ötlet -
Megteremti magát, élni kezd,
Bizony Barátaim, itt a vers!
Költő és ihlet nagy titka ez.

∩

SZOMJAS AJAKKAL

élek vígan, betelten...
felettem az ég nap tüze éget
miért hullatnék a világért könnyet?
szeretni kell Kedvesem...
és ha felzúg a tömeg: feszítsd meg!
csak végzetünk lép hozzánk közelebb...

ilyen az élet - nincs mit tenni,
ha hívnak - mindig korán -
az áldozatnak el kell menni...
de addig boldogan élek, vígan, betelten,
míg nem szól érte Isten?
csak lassan - halkán, telik-múlik,
verstől-versig szerelmes énekem.

KÖNYVEK KÖZT

Csak apró jelek - versek,
Egy mérgezett tekintet
Biztat, nem reménytelen
Mit a Jövő elrejtett.

Mélyből jöttem, - semmiből
Formált meg életem,
És most itt tűnődöm,
Hajótörött a tengeren.

Törékeny lét játszik velem,
Bánt ez a pillanat,
Tünt ünnep a szerelem -
Utána semmi nem marad.

SARJÚ LÁZ

Dolgod lényege, hogy cselekedj,
Írni kezdj, most nyomban, ne légy rest!

Mindegy mikor, tört fényben, éjjel,
Kisvonaton, vagy bányamélyben –

Mindig kéznél van kezed, eszed,
Igen, nem kell más, mint képzelet.

Hát persze, megy ez, de ne siess!
Olyan ez is barátom, mint a szesz

Hagyd, hadd fusson a kóbor elme,
Meglásd, kíváncsi, mit szeretne?

Hahó egy lányt, lám, megint a szex,
Szeress! – felzúgnak a vérerek,

Csendesen lehajtom a fejem,
Ragadj el álom, most hirtelen!

VÍRI NYÁR

Hervadó hat hete
Rózsák közt élek,
Tombol a nyár illata,
Azúr hazugság,
Káprázat, mámoros lét
Adria varázslata.

A KÖR DÁMÁHOZ

vágyom verset írni az Adrián,
a mézlassú időről -
élni gondtalan, súlytalan, lebegőn,
mint hegyikristály palotában,
párducbundás heverőn,
a szerelmes körkirály.

VARÁZSGÖMB AZ ADRIÁN

Minden csak diszlet,
Hold, víz, hegy, éji tenger -
Ünnepe éltet -

Ég és föld közt lebegek
Érzem a mindenséget!

ÉJ A TENGEREN

Messze a vízen
Szalamander szemek égnek,
Örök tanui valami vágynak, mámornak,
Vonzó messzeségnek -
A csillagos éj furcsa játéka
A meseszépnek.

A SZIGET FÖVENYÉN

opál víz fölött
mandragóra láz suhan,
szeretni hív ma -

IDŐUTAZÁS

Az enyhén imbolygó lombréseken át
Madarak rebbenek fel - mint a szikrák -
Színködök küllői közt a forró nyárban,
A napsávós alkonyi sugarak,
Zuhanva repülnek a lila felhők közt, által -

Hajtom a hintát,
Szél cibálja hajamat,
Szinte zuhanok -
A gyomrom is kavarog,
Levegő jár át,
Alig tartom magamat,
De csak hajtom a hintát!

Esteledik már,
A madaras égen a csillagok
Szikrázó űr-fénye felragyog -
Poros ködök és harmatok szállnak a fűre,
Szíven üt az alkonyi este
Fájó kétségbeesése -
Elül a forró nyár nyugtalansága,
Varázslat ül a szívemen -
Miért lettem ennyi szépség közt árva?
Kérdezem - de senki nem felel...

NAPSZIGET

Körben - azúr tenger,
Kies, köves partjain
Cementet éget a Nap.
A Velebittel szemben,
Vad szelek súlya alatt,
A bóra csavarja csontjaimat.

INDIÁN NYÁR

Fiatal a nap, még töretlen
Harmatot harapnak a napsugarak,
Jöjj Kedves, heveredj le mellém!
Jöjj Kedves, álmodozz velem!
Nézd, hogy bont szárnyakat egy felhő!
Halkan suhog a csend az Adria felett,
Hallgasd csak, hogy sóhajtoz az erdő -
Vállunk közt, megfáradt vágyak alatt,
Csak most gyújt tüzet a nap -

Zsenge hajadon füvek
Arcunkba sziszegnek,
Zöld lángok lobognak
Táncolnak a parton,
Gyűrűket fodroz a szél a szüzeknek,
Az ébredő ezüstös pázsiton -

Illatos fátylakat lenget a szellő,
A víz felett távoli tarló-tüzek
Fanyar füst felhői közelednek -
Felveri az álmodó madarakat -
Közel a nap, s a vándorok elindulnak -
Zörgő avar felett menekül a nyár,
Már téli odvából kiált a fakopács,
Csendes a táj, borzongnak a fák,
Csak a rózsák susognak
Nyári szerelemről, forró éjszakákról -
Csillag virágzásról vallanak
Titkokat a víri lombok alatt -

Halódó virágok szeméből könny pereg,
A kelő nappal megelevenednek:
Búcsúznak a nyártól éden illatokkal,
Szirmaikat hullatgatva, hervadó reménnyel,
Menedéket kérve, körénk telepednek -

SAPAVAC

Ernyőm árnyéka alatt az Adrián,
Úgy élek, mint bujdosó király.
Óh te szerelmes búra Adriána,
Visszahúz a szívem Hüperbóreába!

Kedvesem,
Látod-e vállamon madaraimat?
Megrebbenek,
Amint alvó szemem rádtekint,
Várjuk a hajnali holdat -
Pelyhes csibéim
Mosolyogva, mind hozzád bújnak,
Láthatatlan postagalambok
Kopognak ablakodon,
Hogy hírt hozzanak rólad.

HÜPERBÓREUSOK FÖLDJÉN

Fáj a szívem Hüperbóreában,
Haragos a szem, pattog a szó,
Karmos hegyek nyilazzák a szelet -
 Ördög kacag a hegyek alól.
Részeg táncot jár a kocsmajtó,
Vad, keserű nép sír, nevetve,
Káromkodás itt a muzikaszó,
 Bóra-fiának nincs jókedve.
Nem lehetsz jóember bóreában,
Ha gyenge volnál, eltaposnak,
Az anya, fiának mostohája,
 Ki cselédet adott a sorsnak.
Fáj a szívem Hüperbóreában,
Haragos a szó, szisszen a száj,
Sósak a könnyek, vágy, mint a tenger -
 Néma panasztól izzik a táj.

TENGERNYI IDŐ

Tele voltam derűvel,
Megszületett a reggel -
A semmi lenni akart
Harmatos hajnalban -
Meglépett egy szigettel,
Viri lázas szívemben,
Most róla szól ez a dal.

REGGELI ÜDVÖZLET

kitárult tündöklőn a reggel -
beszéltem ezüst levelekkel,

varázslat hullott rám a csendben
és egyszer csak átkarolt Isten -

ünneppel várt rám - kegyelemmel,
én mégis könnybe lábadt szemmel

láttam, mint tükröződik bennem
jó és sok rossz - élet-terhem

Óh Uram, Isten, - mondd meg nékem,
hol vagyok én, e tündöklésben?

„A hitet nem kell megfejtened,
csak add a szíved, majd ő vezet -

Mind megtalál, ki engem keres,
az út: türelem és szeretet.”

TISZTA REGGEL

Együgyü szavakat szövögetek,
Így kincsesedik a világ bennem,
Gyermek vagyok, aki sírva játszik,
Mert nem áll háta megett az Isten.

Valamit, tán kéne tenni,
Hogy adóságom megfizessem,
No, de minek ott akarni,
Hol a jónak, esély nincsen.

Már nem tudok napba nézni,
Hintalovam is eltörött,
Nevetek, ha sírni kéne,
Vak vagyok és süketülök -

Kérem Istent, fohászkodom:
Bocsásson meg és szeressen,
S ha eljönnek az angyalok -
Versek nyílnak a szívemen.

Régen, mikor itt sem voltam,
Kisjézuska játszott velem,
Fájt is, mégis megtanultam,
Tőle kaptam az énekem.

Minden titok, nagy igazság,
Harangszó az éjszakába -
Nap érleli meg a szőlőt -
Mustból bor lesz nemsokára.

Leszek, kinek kell, legyen kedve,
Ne várjon senki rám hiába,
S ha mégis, mégis el kell mennem?
Leszek majd, kicsik messiása -

VIHARZÁZÓDÓ IDŐ

Nektárcsepp a rózságon,
Harmatot izzadt az éjjel,
Teljesült hét kívánságom,
Báránfelhőn ülök éppen.

Betelt a nyár forró násza,
Esernyőt nyit a kőbéka,
Pál fordul az éjszakába,
Párját hívja özvegy Béla.

Gurulj, gurulj aranyalma,
Végtelen az ég köténye,
Lehullott a sok kis csillag,
Napvilág kel hült helyére.

Locsog, fecseg torkos Pálma,
Gyermeket vár kicsi Eszter,
Szalagot köt homlokára,
Barátjával, most is szteppel.

Kő béka és mérges rózsza,
Eszternyi lány új nyárra vár,
Didereg, jaj, jön a bóra,
Vad fenyvesek varázslója.

Egyre lassul, fáj az idő,
Gyöngyöt nevel tenger méhe,
Sírva kacag, halleluja,
Kicsorbul az elme éle.

Göncöl zörög, a hegy nevet,
Felszánt tengernyi felleget,
Eső sziszeg, vallat a szél,
Sárba hull a páros remény.

BÓRA

Jött egy kis hal, s barátom lett,
Nyalogatta a körmömet,
Megkönnyeztem, mert messze vagy,
Tán látlak is még, majd ha fagy.

Lám, ott fent, felhőt szánt a hegy,
Bóra süvít rám, reszketek,
Tombol a köd a hegy alatt,
Csahol a szél, nyüszít a part.

Ágaikat rázzák a fák,
Az út mellett letört virág,
Kemény a szívem, nem dalol,
Elhagytam párom, valahol.

A móló szirtfokán ülök,
Távol villan, de itt dörög,
Korcs macska falja a halat,
Gyomron vág a csatorna szag.

Csónak orrán, szálfá cövek,
Öreg halász vízre siet,
Karja ében, kacska ága,
Sas szeme a halat várja.

Vihar, szél, tenger - semmi itt,
Sós permet marja szemeit,
Imbolyog, teste csupa kín,
Pogány szitkot szed szentjein.

Kvarc szeme kemény, csupa dac,
Fogat morzsol, mint vad kamasz,
Ki gyenge, rejtse könnyeit,
Tenger veri itt kölykeit.

Ajánlás:
Herceg, ugye szép a világ,
Ha láttad Isten lábnyomát?
Te tudod a lét elveit,
Mert lehet, nyár törvénye itt,
A víz az úr, s a Velebit.

ÁLDOM A NŐT

*(In memoriam Szabadság a barrikádokon)
(Delacroix, Párizs, Louvre)*

Áldom a Némbert
Aki megszüli az első embert,
Aki megfertőzi a világot
Gondtalan örömmel,
Íme, ő lesz az első,
Akinek nem kell pénz, csodafegyver,
Tűnt emlék lesz, hatalom, háború,
Nyomor, gyűlölet, betegség -
Áldom a Némbert,
Ki gyermekével megváltja a Földet,
Új papja lesz az emberségnek,
És új hangja zenének, szerelemnek -
Áldom a nőt,
Ki visszavívja poklából az embert -
Hozsánna néki!
Harangozzatok templomok!
Vajúdik az idő,
Nyíljatok reményt virágzó holnapot!
Boldogan várom a jövőt,
Igen, én hiszem és áldom őt.

KERTEM MÉLYÉN

árnyat sző az est
haiku lámpása leng
tárt ajtóm felett -

minden szeglet hazahív
maradj még: susog a kert -

a holdfényből fátyol int
halk lépted visszhangozva
árnyaddal felém siet -

AZ ÍRNOK

övében ecset,
asztalán tinta, s tudja
szívével írta -
az élet szép szavait -
törötten porba hullva.

VÍRI PANORÁMA

Körben, minden tenger -
Nap, víz, ég - szigettel

Nem akar az ember
Semmit sem akarni -

Szemben a hegyekkel,
Szép itt a ligetben -

De szúr a nap, a kő, a szél -
A bóra köldökén.

ŐSZI ELÉGIA

Énekes életem, hű csillagai:
Szerelem - édes ölelés,
Sírva fogant panaszkönnyek,
Alkohol mámor és feledés -

Óh! Életem fáí!
Közelít a gyümölcstelen tél,
Hiába várok új tavaszra,
Ajkam, hiába nyílik halk panaszra,
Szár az ágakat zörget a szél -

Itt állok időtől ostromolva,
Köröttem olcsó, talmi pompa,
Ott fent a mogorva, méla hold,
Csak vár a víz fölé hajolva.

Minden búcsúzik -
Kapaszkodva egy felhőfodorba,
Hiába kiáltanék reménytelen,
Minden próbatétel megbukott,
Hegedűszó sír az éjszakában,
Mert búcsúzom - tán értem zokog -

S velem halódik a szerelem,
Engem sírat az esti hold,
S tarlott ágakon az angyalok,
Talán nekem gyűjtanak ma csillagot?

Meglapulok hát -
Visszanyelem könnyem -
Furcsa szerelem, rád emlékezem.

A REMÉNY KÜSZÖBÉN

Csak ruhát vált időm, menni kész -
Csillogtatja esőit a Hold,
Árkat és ármány és szenvedély,
A sors, ma minden kötést felold.

Körül, apró jelek, dobajok -
Tudom, aki voltam, elveszett,
Időm fáj, mit meg nem gyónhatok,
Könnyezem és sírva nevetek.

Ásító sírok földjén járok,
Már int az örök visszatérés,
Cuppog a sár, ragad a vályog,
Távol nyikorg egy kocsikerék.

Az időcseppek egyre hullnak,
Csírázik az édes képzelet,
A párkák csendben összesúgnak,
Kerékbe törik az életet.

Szívem, még hív ütemeivel,
Várom rád, de tudom, hasztalan,
Bolond szív, becsapják szüntelen,
Mégis, újabb csatákat akar.

Lankad már a nyári lánghatás,
Az idősíkok összezsúsznak,
Szél tépi a hölgyek fátyolát, -
Az ünnepnapok elbúcsúznak.

Sír magányosan, ki menni kész,
Asszony nélkül, nehéz egyedül,
A férfisors? Vágy, harc, cselvetés -
S gyenge nők karjába menekül.

Vajúdik a táj, roppan az ég,
Érzem, most megérint sóhajod,
Elnyútt felhőkbe rejti arcát,
A csalódott, csábos telihold -

Lassan nyílnak a titkos tárnák,
Ébred a hajnali televény,
Szenvedés földjén, törött szárnyán,
Új nap kél a remény küszöbén.

AUGUSZTUSI FILMSZAKADÁS

ősz sárban siratom nyaram,
könnyek közt ismétlem riadtan,
versekre pazaroltam magam,
boldog balgán, én, boldogtalan -
ki álomban élt, mert szeretett,
s ha jön a tél, szemébe nevet -
jeges szélbe kiáltom szavam:
Uram, ez volt utolsó nyaram!

ADRIA

Férfit vár a víz, hogy megölelje -
Szikla-szívét, végre összetörje.

mp

A feledés házában

ÉLETKÖR

Az idő, hű barát;
Jön-megy, elaltat -
A némaságon át
Álmokat faggat -

Az idő, hű asszony;
Csitít, vigasztal,
S ha közel az alkony,
Csókkal marasztal -

Csak Ő tudja miért,
Szerelme a fény -
Halandó nem érti
Kincse mennyit ér -

Az idő, tétován
Pazarol, megáll, -
Áttámolyog az éjszakán,
És megszökik a bál után.

NAPJAINK MÚLNAK

1.

A tűz házában, világok gyúlnak,
a bánat napján nem beszél az ember,
halhatatlan, elveszített lelkeinkkel.

Szüntelen örölnek a malomkövek,
porszemet, időt, megcsúfolt életet,
minden, ami nem lázad, ősz lesz és öreg.

Hallgatok, amíg megértem,
mi végre mindez itt a földön,
mert a tűz-házában megéghet az ember -

Nincs menekülés, török szakad -
tanú nem maradhat - lesújt a fegyver,
és a bánat napján meghalhat az ember.

2.

Felépült a halálos hekatomba,
már minden puska csőre töltve,
rajtunk a kerge-láz félelem nyakörve.

Már minden hazugság bomba kioldva,
holokauszt lángokon - nyelvet öltve,
izzik a gyűlölet gyújtózsínórja.

A szűz házában vár az Isten,
megváltatlan pokolraszánt lelkeinkkel,
az egyetlen keresi, aki őt ismeri...

MIT REJT A MÚLT?

In memoriam KAF: Erdélyi töredék

Mint régi freskók ősi templomok falán,
Lappangva mészbeoltott, omló törmelékben,
Tanuink a Hold s a Nap, még minket áldanak,
Ha glóriásan fényünk néha feldereng.

Kővévált mosolyban és mészben megragadva,
Mintha stigma volna, néz reánk a faltja,
Félelmes mementó, múltunk csonka tornya -
Csak Isten tudja, kiért sír a szél harangja.

Bánát, Lőcse, Arad népek sorskohója,
A székely, megtűrt vendégmunkás ma Ó-Budán,
Ám betölti mérlegét a csillagóra,
Ha felteszi Szent koronánkat Nimród király -

Táncol a nemzet, ünnepről szól a nóta,
És új élet születik a székely Hargitán.

MINDHALÁLIG SZERELEM

A bánat napján
Ne félj a halálnak nevezett születéstől,
Mert vár a halhatatlan -
De meghalni a halhatatlanság kincse nélkül,
Megbocsáthatatlan.

Komolykodom, szerelmet vágyva - szinte
Dől a varjú-kár kórus fent az égről,
Gerincen fekszem - a pillanatra várva,
Ujjongok: Jöjjön, aminek jönni kell!
Amíg élek, - szívem verssel vértetem...

Minótauros

(Játék hat képben)

Előképzet

Gyönyörű csúcsok és mély szakadékok közt, apály idején, áldozataikat leróva, a csönd hangjairól énekeltek a bennszülöttek az isteneknek - és amikor elnémult a táj, titkos üzeneteket küldtek a tengeren, és Daidalosz is elküldte fiát, Ikaroszt, hogy hírt vigyen a világnak, a labirintus szörnyű fátumáról, amely megölte a dalt.

*Hát igen,- nekünk egymáshoz
Nincs közünk, és nem is lehet -
Akit a napisten leánya,
Pasziphaéra világra hozott,
Szörnyszülött gettók démona -
Mintha a Rontás Szellemtestvére volna.*

*Bögött Poszeidónnak felszentelt fehér bika,
Mínosz kegyetlen keretlegényei kergették oda -
Körös-körül guggoló lények nézdegéltek -
Egyszerre föl pattantak emlékképei is.
Fölágaskodott, vele föl - tükörképein is,
Itt és ott volt egyszerre isten-anyja,
Bikafia apját védve, börtönözte labirintba.*

*Teste megfeszítve, irdatlan formák,
Roppant tagok nyögtek, görcsökben egyre,
Dörögve horkant, szinte fájt a hátgerince -
Úzte őt egy Isten-átok izzó napnyakörve -*

*Keresztül táncolt tükör labirintján -
És íme, hirtelen, előtte termett egy leány -
Ama leány – mint sok más lény a körben -
mozdulatlan, álldogált a szörnnyel szemben,
hosszú fekete hajával a támfalak között, -
ott tolongtak a Minótauros előtt, mögött,
mellette is ott volt ő anyja árnyával mindenütt -*

II.képzet

Az a józan személy, aki képes eltűnni a beszéd és az elme ösztönzését, a düh tetteit, valamint a gyomor és a nemi vágyak készítését, alkalmas arra, hogy tanítványokra leljen az egész világon.”

A lány moccanni sem mert,
rászögezte rettegő szemét a lényre,
mert alakoskodását még nem vitte tükélyre -
Tudta, ha mozdul, elveszett!

Tudta, hogy bár hanyatt-homlok menekült előle, most már
hozzászegeződött vak balszerencséje -

Karját szorosan összefonva leste, megkövülten -
gorgó szemmel nézett a sunnyadó lényre. Úgy hitte,
megérintheti. Úgy hitte, érzi leheletét.

Úgy hitte, hallja lihegését.

Hatalmas, sápadt világos barna irdatlan feje, mint egy bölény -
magas, szép homlokát fent, aranygyapjú-bozont keretezte,
szarvai kurták és oly ívelésűek voltak, hogy hegyük a tövükig
ért. Rejtély volt ez a szempár, olajos, méla, szomorú - rejtély,
mint a levantei éj. A parányit hajlított, húsos orrcimpa remegő
orrlyukakhoz vezetett, iromba-pofájából hosszúkás, veres nyelv
csüngött kifelé és állkapcsa mellett lengett a durva szakáll
bordűr kötele.

Mindezt még kibírta volna. De a tenyészbika és az ember
vegyülése, *a klón, kibírhatatlan volt.* A koponyán borzas-ritkás
irhabozontok tornyosultak, és a sörénypúp koronaszőréből két
emberi kar feslett ki - azokkal támaszkodott a szilícium kristály
üvegpadozatra.

Úgy tűnt, mintha a roppant koponya és a púp egy férfiember
testéből burjánzott volna, aki ugrásra készen guggolt a lány
előtt, majd megint mellette, mögötte. Fölhorgadt a Minótauroszt
óriási teste.

M. *egy csapásra megértette, hogy más is létezik..*

Látta a mindenütt tükröződő szempárt, a száját, a hosszú
fekete sörényt, mely a lány törékeny vállára omlott, látta a fehér
bőrt, a nyakat, mellet, hasat, az ágyékot és combot, amint
mindez összeolvadt, egybeilleszkedve vonzott:

A lányhoz hajolt. Az visszahőkölt, de konokul feléje tartott. Végighajszolta a labirintuson. Mintha viharos szél zilálta volna össze a lányt és a minótauroszt, úgy pattantak széjjel összegabalyodva-szerteválva, és amikor a lány, a karjába omolt, amikor egyszer csak érezte a testet, a meleg, verejtékben fürdő húst, s nem csak a rideg üveget, amit eleddig érzett, megértette - ha beszélhetünk megértésről, - hogy mostanáig egy olyan világban élt, amelyben csak minótaurosok voltak, globalizált üveg börtönökben töppedt mindegyik, s lám, most egy másik testet érez, másféle húst tapasztal. A lány kicsuszszant karmai közül, hagyta. A lány megfeszült, hátra görbedt, - kikerekítette szemét a Minótaurosra, és amint az táncolni kezdett, táncolt a lány is, - és mindkettőjük tükörképei táncre keltek - *Mint Picasso képein* - Világa megkettőződött.

*Görénységét táncolta a Minótauros,
görög gyönyörűségét a lány,
hogy párra lelt, táncolta örömét a kolosszus -
rettenetében táncolt a lány,
hogy egy szörnyeteg talált reá -
Meváltását táncolta a fény,
végzetét - a lány - vak tükrök üvegén -
M. vágyta, vágya szomjúságát,
látván a lány kíváncsiságát,
eltáncolta betolakodását, a birtokbavételt, -
egy szép lány ölelését.*

*Sosem érezte még melegebbnek a nap tekintetét,
Táncoltak, táncoltak a tükörképek -
Láncre fűzte őket a vágy. Nem volt benne más,
Zavaros tobzódás - Halálos láz, félelem és gyász -
Táncoltak, táncoltak a tükörképek, -*

*Nem sejtette a Minótauros, hogy magáévá tette a lányt,
mint bikaapja, naptündér-leány-anyját egykor, és azt sem
sejthette, hogy állati ereje meggyilkolta. Nem tudta, hogy a
természet nem képes újra alkotni a lány hasonmását, hiszen
nem tudta, mi az élet és mi dolog a halál.*

Láncra fűzte őket az esztelen láz. Nem volt benne más, - zabolátlan, gyilkos gyönyörrel megtetézett horkanás, - amikor magáévá tette a lányt, és lányokat tettek magukévá erőszakkal, a tükrökben körben, a minótauroszi labirint-hatalom embertelen, merő képmutatás világában, iszonyú sikoly volt ama idegtépő horkantás, valószerűtlen, világ sikoly, mintha nem volna semmi más, mint ez a sikoly, mely elkeveredett a vonagló lány sikolyával, és utána ott hevert a Minotauros és ott heverték a tükrökben a minótauroszok, szerte, és ott hevert a lány mezítelen fehér teste, roppant fekete szemekkel, és visszatükröződött a falakon. Egy fagyott pillanatig nem mozdult a labirintus lézerhálója...

"Mi nyugatiak kissé nyugtalanok vagyunk, ha meztelen lényekről hallunk, akik olyan dolgokat visznek végbe, amelyet mi sem utánozni, sem megérteni nem tudunk - akik elkanyarodtak az emberek szokott útjairól, hogy különleges búvóhelyeik, barlangjaik mélyén húzzák meg magukat. Mindennapjainkban elfeledjük, hogy minden embernek kell, hogy szeressen és szerethessék."

III. képzet.

A mindennapi áldozat és a madarak.

(Salvatore Dali látomása)

Fölemelintette a lány bal karját, lenyaklott, föl a jobbját, lenyaklott, karok nyaklottak körös-körül. Nyalogatta kékeres óriásnyelvével, nyalta az arcot, a mellett, nem moccant a lány, egyetlen lány sem moccant. Szarvával körbe gurítgatta, semmi életjel, - egy lány se mozdult. Fölágaskodott, körbenézett, mindenütt minótauroszok ácsorogtak, nézdegéltek, és mindenütt fehér leánytetemek heverték lábaiknál.

*Lehajolt, fölemelte a lányt,
sötét egeknek mutatta föl a lányt,
mindenütt minótauroszok hajoltak le,
lehajolt az ég, és megnyíltak az üvegfalak -
rimánkodott, nyöszörgött,
és lányokat emeltek föl a falak -
rimánkodtak, nyöszörögtek -*

*és sötét egeknek mutattak föl leányokat,
s akkor az üvegfalak közé ágyazta a lányt,
izzó fények ezüst ravatalán -*

*rimánkodott, nyöszörgött, és lányokat emeltek föl, -
rimánkodtak, nyöszörögtek, sötét egeknek mutattak föl
leányokat, lángolt a Nap, s amikor az üvegfalak közé ágyazta a
lányt, mellé kuporodott és elszenderedett, -
és vele egyetemben mezítelen, fehér leánytetemek sűrű
szőnyegén nyújtózva minden minotauros: Aludt, és
álmodott -*

*így múlt alvadva a nagy idő, -
álmodott a fekete hajú, nagy szemű lányról,
hajszolta, játszódtat vele, magához ragadta,
nagyon akarta és amikor megébredt,
valami megakadt mellére csüngő véres szakállában, -
szárnyaival meghessentette valami - madár,
megérintette a Minótauros pofacsontját,
csöppnyi fejét, veres szempárú, furcsán óriási csőrével,
sárgásfehér, csupasz nyakát, valahová mellébe fúrta.*

*Hichkocki tollak, nyakak, szemek, csőrök buja rengetege
gubbadt a falakon, s kerengett fölötté, elborítva
a főlshürkélő halálos hajnalt, -
bukott lefele, merült, vagdalt, zabált, fosztogatott, vajúdott, -
elhussant, beröpült megint, lebökött, tükröződve rajzott,
hulltában-ívében, és a Minótauros nem értette, nem érthette
meg, miért bukik lefele, miért merül, vagdal, röppen, kereng
vele – szédült a feje, olyannyira betakarta és elragadta a
verdes és szárnycsattogás képze, hogy amint ez a furcsa
csúnyaság – egyre magasabb körökben - szertefoszlott a
fólhevített egek vakító üregében, - a Nap átömlött az
üvegfalakon s beleégette képét agyába:
be, a hatalmas, forgó k e r e t, a szárnyas végzetet -
mely haragjának jeleként tűznyalábokat lövellt az égbe, -
lángolt, örvénylett feléje az izzó NAP óriás korongja -
Pasziphaé lányának pimaszságán lobbant haragra,*

*aki olyan lényt szült, amelyik - sértés az isteneknek,
átok az emberekre - arra ítéltetett, hogy se isten, se ember, se
állat ne legyen, egyes-egyedül csak Minótauroszt, - a lét bűnös
és büntelen botránya, egyszer s mindenkorra a teremtő
mindenség kiválasztott szégyene.*

Nézte a Minótauroszt a lángoló, fölfele guruló kereket, behunyta szemét, de látta, érezte mégis: ez a ránehezedő átok kereke, sorsának kereke, születésének és halálának kereke, agyvelejében sercegő kerék, anélkül, hogy tudná, mi átok, sors, születés most érezte mégis gnóm-testén, a hengergő napkerék elviselhetetlen terhét, amelyen kerékbe törik élete és szörnyűséges teste - s miközben ott feküdt M, mint Zeusz, nyilas célkeresztje a tarlón, labirintusában rekkent rá a Nap - rekkentette az agyszívó tükör-ragyogás - és egyszerre, egy láb árnyéka bukkant föl előtte, mely az ő lábához hasonlított. Úgy hitte, a lány az, íme mozog megint és játszani akar vele.

IV. képzet

Thészeusz fieszta-káprázat csapdájában:

A Labirintus, a mélyebben meghúzódó egésznek a része, annak az egésznek, mely holografikus oszthatatlanként viselkedik, mivel a fizikai valóságban látszólag minden így épül fel, akár az a következtetés is levonható, hogy maga a Világegyetem is pusztán illúzió. A valóság mélyebb szintjein a teljes Világegyetem egységes egészet alkot, s benne minden mindennel összefügg.

A Tanítás Titkos szabályzata (T.T.Sz.)

Betegeken dolgozva kifejlesztheted a képességeket, amelyekre szükséged van. Ne feledd, az információ kincs!

Urald a helyzetet, tartsd ellenőrzésed alatt, és kíméletlenül gyakorold a h a t a l m a d a t!

Fölpillantott, egyszerre két láb termett előtte, - amint megemelkedett – hátrahőköltek a lábak dobogva. Egy lény állt ott, mely hasonlított a lányhoz, és még sem a lány volt, bal kezében egy rongyos kabátot tartott, jobb kezében egy kardot, a Minótauroszt azt sem tudta, mi a kabát, mi a kard, mindössze azt tudta – minthogy a Nap vakító fényétől már semmit nem tükröztek a falak - hogy elhagyták a lányok és aminótaurosztok, s az a lány is, akit magáévá tett, biztosan föltámadt tetszhalá-

lából és messzire ment, hiszen hűlt helye volt. Kivettetett a minótauroszi világból! Egyedül volt a lényel, amely miközben figyelte őt – megtorpant, hátrahőkölt, majd megint közelített, és megint hátrahőkölt.

Csupa jóakarattal lépett most felé a Minótauros, - még ha nem ismerte is ezt az érzést, mely elütött attól, amit a lány iránt érzett: Kevésbé hirtelen, kevésbé kívánczó volt. Megörült, hogy játszhat vele a folyosókon, netán elvezérli a lény a többi tauroszhoz és a lányokhoz és a lényekhez, melyek hasonlítanak ehhez az új lényhez. Csak óvatosabban kell bánnia vele, szelídebben, mert még megmerevedik. Lihegett örömében a Minótauros, s amint a lény ismét meglódította a kabátot, táncolásba kezdett.

A napfényben sütkérező falak előtt árnyként mozgott a kettő, - a táncikáló és ujjongó, tapsikoló és megint csak fürgén dobogó Minótauros, és a vörös kendőjét lobogtató, hátráló lény, szakadatlanul ösztökélte, támadva a karddal, amit kabátjába rejtve hozott a labirintusba, hogy megölje a Minótauroszot. De most – a kardos ifjú farkasszemet nézvéen vele, s belátván az állat gyanútlanágát- s z é g y e n k e z e t t.

Mert körbetáncolta őt a Minótauros. Örömet táncolta, hogy nincs többé egyedül, reménységét táncolta, hogy találkozik a lányokkal, a többi tauroszal, és a lényekkel, amelyek szakaszott olyanok voltak, mint ez, akivel most táncra perdült. Tánc közben megfélemedezett a Napról, tánc közben megfélemedezett az átokról. Már csak derű volt, barátság, könnyűség, tapintat. Táncolt, körülugrálta a lényt, és amikor leszállt a Nap, ezerszeres tükrében kirajzolódott a két lény tükörképe is.

A Minótauros táncolt és sugárzott a boldogságtól, hogy megtalálta az új lényeket, - azt gondolta, hamarosan megtalálja majd a lányt is, akit magáévá tett, - aki mozdulatlanná változott és messzire ment, - és a többi lányt is, akiket magukévá tettek a tauroszok, s mozdulatlanná változtak és messzire mentek:

hol villám s gyűlölet

támadt valaha, átok - a hegyen, most Zeus haragja lebeg, viharfelhő, suhan útján, megérinti isten ujjá, mint a villám, int az idő és minden lény szíve megremeg.

Egymásért és egymás ellen táncolt a kettő, találkoztak a tükörképek, fedeződtek, takaródtak.

Mindenütt táncolt egy minótauros, meg-megpördült tengelye körül, és mindenütt kirepült az ifjak, majd megint hátra ruganyosan, s megint bakugrásokkal, arra várva, hogy döfhessenek, és amikor a labirintus mögött leereszkedett a Nap, - vörösen fölragyogtak a tükörfalak.

Az ifjú döfött, visszakozott, a falhoz támaszkodott, babonázta a Minótaurosz. *Az tett még egypár tánclépést, mellében a karddal*, megtorpant, kihúzta jobb kezével, baljával melléhez kapott, fekete nyirok csorgott belőle, elhajította a kardot, csak úgy szánkázott a földön, jobbát is mellére szorította, tántorgott, botlani látszott, megint földbe gyökerezett a lába.

Megzavarodott. Nem értette, mi színezte meg a kezét, föl nem fogta a fájdalmat, mely a bordája alatt őrzöngött. Csak azt érezte, hogy ez a lény, amely ráugrott és valamit a testébe döfött, nem szereti úgy, mint korábban szerette mindenki, - a tauroszok, a lány, a lányok, - és mihelyt ezt megneszelte, gyanakodni kezdett, már csak azért is, mert gondolkodni nem tudott, hiszen minden dolog, képek formájában vonult el képzeletében, s nem fogalom alakban, - mintha valamely képírás jeleivel érzékelt volna. Talán nem is szerette a lány, talán nem is szerette a többi lány a tauroszokat, azért dermedtek meg, azért vándoroltak el. Talán ehhez az új lényhez tartoztak, aki hasonlított a lányhoz s mégis másféle volt, teste csaknem olyan izmos, mint az övé, - ráugrott, miként a többi új lény is ráugrott a tauroszokra, és azok, mint Ő, mellükre szorították a kezüket, és fekete nyirok csorgott belőlük. *És amikor a hat másik lány és a hat másik ifjú megjelent*, kéz a kézben, úgyhogy a tükrökben se vége se hossza nem volt a bolyongók hosszú sorának, sőt megkettőződött, megnégyszereződött, megsokszorozódott a hatalmas este fényében, és amikor társukat megtalálták, aki egy falhoz támaszkodott és azt remélte, végre összerogy a Minótauros, akkor úgy rémlett a bikaembernek, hogy az egész emberiség őellene fenekedik, meg akarja semmisíteni, mert másságuk megbékíthetetlen. *Meghunyaszkodott. Úgy érezte, fenyegetik*, és hogy ne rettegjen, büszkeséggel ellensúlyozta rettegését,

büszke volt rá, hogy Minótauros, és azt gondolta, hogy ami nem Minótauros volt, az ellene esküdött. Csak minótauroszoknak volt szabad lakniuk a labirintusban, abban a világban, amelyiken kívül nem létezett más világ - mert emlékezetében, falakkal vette magát körül, ahol az istállók tehénmelegének halovány érzete szállongott, ahol fölcseperedett. Gyűlölet öntötte el, amit állat érez az ember iránt, aki *megszelídíti, veri, vadássza, levágja, megzabálja*, - ősi gyűlölet, ami minden ember, állati szívében ott parázslék.

Nyers harag szökkent a szemébe. Habzott a szája. Az ifjú elvált a faltól, mert halálnak hitte a Minótauros meghunyászkodását, halálos sebet vélt ütni rajta, - a lányok és az ifjak körbe fogták és ujjongtak és fürgeteges körtáncot lejtettek a Minótauros körül, - a kushadó szörny körül, akinek habzó szájú nyálas haragjára fittyet hánytak - mind sebesebben, mind fennhéjázóbb kurjongatással, mintha megmenekültek volna, mind örültebben, nem is gyanítva, hogy már *maga a labirintus megpecsételte sorsukat - hiszen a bikaember halálával, megse találták volna az egymásba ékelt tükörfalakon a kijáratot*, - mind vakmerőbben, vélt szabadság mámorában táncoltak, elvakultan, mind szorosabbra vonva a rikkantató kört, mind fenyegetőbben dobantottak a belopakodó éjszakában, amelyben a Minótauros már csupán embereket látott, akik haláltáncot jártak, s nem a tulajdon tükörképeit, mivel a sorban gomolygó és hopszoló emberek eltakarták a labirintus falait, úgyhogy kiapadtak azok a tükrök - ekkor úgy érezte a Minótauros, hogy a minótauroszok is cserbenhagyták és kelepcebe csalták.

Úgy érezte nem védi meg többé a labirintus.

Forgatta a szemét, fújt, harsogott, megfeszítette izmait, és hirtelen magasra szökkent, - nekifeszülve szarvára kapott egy lányt, és - miközben föl-föl villázta - eltűnt vele a labirintus fenekén. Majd, - amikor dühtől tajtékozva, vérmaszatos szarvval visszatért - egy árnyszerű gombolyagba szorosan összepréselődve találta az embereket: fejüknél már letelepedett a falakra az éhes tollzsungel, sötét gombolyag a sötét gombolyag fölött, zsákmányra várakozott a tollas végzet, amelynek krákolása, füttyögése, rekedt rikoltozása és cserre-

gése elkeveredett az emberek rettegő üvöltésével. A Hold éppen fölkelte valahol a labirintus mögött, - az éjszaka, az alkonyat sápadt függönyében - kissé kivilágosodott. Támadásba lendült a Minótauros, belebökösött fehér testek puha halmazába, átfurakodta magát, megint döfött, hemperegett, toporgott, dübörgött, föl-fölszurkált, ízekre tépve, taposott el minden útjába kerülőt. Az üvöltő és sikoltozó embergombolyagot, amelyben a Minótauros rohama pusztított, most a dögmadarak halálos csapata borította el: szakállakeselyű, dögkeselyű, üstökös keselyű, királykeselyű, kalapos-kámzsás-, füles-, kopasz- és hollókeselyű, - kondor és urubu - koncot szaggatott, és mohó zuhogás, tördelés, facsarodás, szakadás, szüntelen cuppogása közepette falták az élő emberi húst. *M. megint nekigyürkőzött*; miközben mindegyre szúrt a dühöngő bikaember, végtagokat szakított ki az emberkötegből, vért szopott, csontot tört, gyomrokba és ágyékokba túrt, mígnem a szárnyak, tollak, nyakak, szemek, csőrök, körmök és karmok boglyas felhője föl nem oszlott a holdfényben. Magára maradt a Minótauros. Holdtól vakulva, megint megpillantotta a hideg falakon saját tükörképeit: fekete árnyként csúsztak és nőttek egybe árnyéklabirintussá a labirintusban. Fölemelte a karját, ököllel fenyegetőzött, intőleg hadonászott, - tükörképei vele együtt emelték föl karjukat, intőleg hadonásztak, fenyegetőztek öklükkel: ez annyira felbőszítette, hogy leszegett bikafejével vaktában nekirontott az első árnyéknak. Áttörte a falat, - dühödten kereste a tükörképet az üvegszilánkokban, amely mégiscsak az övé volt, - úgy tűnt, el van temetve a szilánkok alatt. Meglódította hatalmas üstökét, s amikor a következő falon meglátta tükörképét, még mindig nem kapiskálta a helyzetet, újra nekilendült, föl-föl bődülvén, fejével öklelte, mint az imént. Nagyon koppant, őriörgő, vörös bölenyszeme a tükörképre guvadt, amely pedig őt guvasztotta őriörgő, vörös bölenyszemmel. Fölberregett, még hevesebben ugrott, és még véresebbet koppant, - hanyatt vágódott. A Hold még mindig a labirintus háta mögött lógott, de átviláglott a falakon, csaknem teliholdként tükröződve bennük, kikerekedett oldalának krátercsipkéi meghíztak és teli korongja oly gyakorta tükröződött, hogy a Minótauros úgy vélte: csupa kő univer-

zumba néz, amelyet hegek kaszabolnak. Attól félt, hogy mialatt erre a holdbéli világra mered, ellensége majd talpra áll. Hasára ereszkedett, s az áruló is – noha nem állt föl – hasán gunnyadva csak őt delejezte. A Minótauroszt tükörképe felé csusszant, mely ugyancsak közelített, kész volt fölágaskodni, és őreá ugrani, miközben azonban árgus szemmel figyelte, kifirtatta a szeméből: ha ő fölágaskodik, nyomban fölágaskodik a másik is. Agyába véste az áruló arcát, vastag bunda, a széles homlokon csimbókós haj burjánzása, ezer üvegszilánk lepedéke rajta, csak úgy szikrázott kimerevítve a kékes holdfényben, a kurta ívű szarvak, az enyhén meghajló orr vonala, a nyálas pofa, a kékveres nyelv. *Zihált a Minótauroszt, orrlyuka gőze elhomályosította a tükröt*, amihez odamászott, nem is látta már a tükörképét, és ahogy elhessegette a ködöt, önkéntelenül megtörülte kezével a nyirkos üveget. Megütődött, mikor a sima, rideg felület mögül egyszer csak *előbukkant az áruló óriási bikaarca, homlokával ösztönösen odavágott*, beverte a falba, s nem érte el a másik homlokot, amely a falban volt s nem a falon kívül. *Gyanút fogott*. Hátrébb lépett a faltól, gyűlölködve rávillantott tükörképére, az viszont jobb öklét elzúdította, - tükörképe a balját, találkozott a két ököl, újabb ütészváltás, egyforma eredmény, ekkor elzúdította mindkét öklét, tükörképe ugyancsak, végül dobolni kezdett a falon. Dühét dobolta, pusztítási szomját dobolta, bosszú-ittasságát dobolta, ölésben lelt gyönyörűségét dobolta, rettegését dobolta, lázadását dobolta, tehetetlen meztelen öntudatát dobolta, mert érezte, hogy minden dolog ellene fogott össze, ami rajta kívül van - *Érezte*, hogy ez a lény a tükörben, amely olyan, mint ő, mégis kelepcébe csalta, mert ez a lény mégiscsak más volt – megfoghatatlan, érinthetetlen. Noha gyanította már rögtön az elején, amikor megébredt a labirintban, amelyikről még mindig nem tudta, hogy hologram labirintus, hogy valamilyen titok lappang közte és a minótaurosztok között, valami falféleség, azonban, mivel táncolt velük, mint a vezérük, királyuk, istenük, végéig a taurosztok világegyetemén, erre nem ügyelt, de most, miután magáévá tette a lányt, miután testét a lány testéhez, a lány testébe nyomta, miután a többi ember testét átdöfte és ízekre szakította szarvaival, hogy meleg-vörös nyirok fröcs-

csent belőlük, most megérezte ennek a lénynek a valótlan-
ságát mely ugyan kelepcébe csalta őt, mégis be volt terítve üveg-
szilánkkal, mint ő, s talán az ő arca is vérmaszatos, mint az
árulók arca.

*

V. képzet

A meghasonlás képzete, és a megvilágosodás

*"Vannak emberek, akik mint a szamarak keményen dolgoznak
az érzék-kielégítésért, valójában örültek. Mindenféle szörnyű
tettet követnek el és e tettek eredményeként olyan testet
kapnak, amely nyomorúsággal teli."*

Megtapogatta magát, ránézett a kezére: az ő arca is merő vér
volt. Bizalmatlanul méregette tükörképét, úgy tett, mintha rá se
hederítene, érzete, valami olyasminek tűnt, ami valóságosan
nem volt. Megdöbbsent, ugyanakkor kíváncsiság furdalta.
Visszahőkölt, tükörképe szintúgy. Lassan, lassan felderengett
benne, hogy önmagával áll szemben. Próbált menekülni, de
bárhová fordult, önmagába botlott, önmaga falai zárták körül,
mindenütt ő maga volt, lépten-nyomon ő, a labirintus fenekétől
a végtelenig tükröződve. Sejtette, hogy nem létezik sok minó-
tauros, csak egyetlenegy, hogy csak egy lény van, olyan, mint
ő, nincsen másik: sem előtte, sem mögötte, - egyedüli valaki ő,
kizárva-bezárva egyszerre, hogy miatta van a labirintus, és
csakis azért, mert ő megszületett, mert tilos volt léteznie olyan
lénynek, mint ő, a határfal miatt, ami ember és állat, ember és
isten között emeltetett, hogy ne legyen labirintus, hogy rendben
maradjon a világ, és ne zuhanjon vissza a káoszba, amiből
keletkezett; s amint ezt megérezte, (megértés nélkül, nem
fogalmak útján történő emberi belátás, hanem képek és
érzetek útján közvetített minótauroszi belátás szerint)
összecsuklott, s ahogyan ott hevert, összegöngyölítve,
(Pasziphaéra testében is így göngyölödhetett össze) azt
álmodta M., hogy ember. Emberi nyelvről álmodott,
testvériségről, barátságról álmodott, meghitt szeretetről,
gondoskodásról, melegről álmodott, de tudta álmában,
hogy szörnyeteg, hogy soha nem részesedhet az emberi

nyelvből, soha testvériség-szeretetből, barátságból, soha gondoskodásból, soha melegségből, úgy álmodott, ahogyan emberek álmodnak istenekről, ahogyan emberállat szomorúsággal a Minótauroszt.

VI. képzet Ariadné fonala

„Ne reméld, hogy a bika is ember, akitől e végtelen kőrengeteg megtanulta, hogy mi a rettenet. Semmit ne várj. A fenevadat sem, ebben a feketedő, labirintus szürkületben. Végezd el munkádat, még mielőtt alakot öltött volna, rendezd dolgaidat, mert ami kicsi, könnyen szerte foszlik, mert ami törékeny, könnyen eltörik, de amit várnak tőled, könnyen megszerezheted, mivel a nagy dolgok kicsinységekben gyökereznek.”

*Így talált rá Ariadné, álmában -
Táncolva jött gyapjúgombolyagával -
ezüst fény nyalábok között,
beszökött a szikrázó, hajnali labirintba -
táncolva ráhurkolta a fonál végét
a szörny-tauroszt szarvaira -
gyöngéd üveges reggel ébredt -
és vele mintha éppen most születne
ezerszeres tükörben a nap - a szeme
a gyapjúfonálra szegezve, az vezette,
mintha vörös vérnyom volna -
egy minótauroszt közeledett lopkodva -*

Így talált rá Ariadné, álmában. Táncolva jött gyapjú gombolyagával, letekerintette, s táncolva, csaknem gyöngéden, ráhurkolta a vörös fonál végét a szörnyeteg szarvaira, ismét kitáncolt a fonal mentén, s amikor a Minótauroszt megébredt, üveges reggelen, ezerszeres tükörben egy minótauroszt látott a fénynyalábok közt, szeme a gyapjúfonálra szegezve, jött, mintha vérnyomot követne. *Először azt gondolta a Minótauroszt, tükörkép lehet, még ha nem fogta is föl, mostanára sem, mi az*

süllyedését táncolta, a minótauroszok, állatok, emberek és istenek közötti barátságot táncolta, szarván rezgett a vörös gyapjúfonál, körbetáncolta a másik Minótauroszt, aki kifeszítette a vörös gyapjúfonalat és aki kivonta a bundahüvelyből a tört, anélkül, hogy ő észrevette volna, és tükörképei körbetáncolták a másik tükörképeit, amelyek kifeszítették a vörös gyapjúfonalat és kivonták a bundahüvelyből a tört, s amikor a Minótauroszt a másik lény kitárt karjába omlott, abban a hiszemben, hogy barátja lett, olyan lényre, mint ő, s amikor tükörképei a másik tükörképeinek karjába omltak, döfni lendítette kezét a másik, - és döftek a tükörképei, s olyan keményen szúrta a hátába a tört, hogy a Minótauroszt már akkor kimúlt, amikor lerogyott a földre.

*villám, hirtelen,
fénylőn, félelmesen
cikkant az égre, mélyből a tör -
rázkódik méhe a hegynek is,
amint betelt az idő!*

Thészeusz levette arcáról a bikamaszkot, az összes tükörkép is levette a maszkokat, felgöngyölte a vörös gyapjú fonalat, és eltűnt a labirintusból.

Nem tükröztek többé mást a falak, csak hosszan, végtelenül – a Minótauroszt sötét tetemét.

Aztán, mielőtt jött a Nap, jöttek az énekes madarak, és megtelt dalokkal a föld.

Felhasznált források: F. Dürenmatt: Minótauroszt,
R. Graves: Görög mítoszok, J. L. Borges: Labirintus,
P.Picasso:Minotauruszt, F. Nietzsche : Ariadné panasza,
Weöres S. : Minótauroszt

TISZTELT NAGYURAM

In memoriam Dakiki

(Ímígyen szólott Zarathustra...)

Remélek Tisztelt Nagyuram,
Most, hogy szíves figyelmébe
Beajánlhatom magam -
Remélve mondom, (azt gondolom)
Amit írok nem lesz ellenére,
És talán az sem, ahogy kibontom
Laza szálakra csokrom -
A pillanat s az ötlet szellemében -
Bár meglehet, ez puszta vágy
Hisz' nem tehetek napról-napra
Hunniában én sem csodát -

Nem bízok a véletlenre -
Szerencsére általában semmit,
Baj lehet, tudom ez is -
Néha talán balga vakhit,
Hogy a véletlen jó szándék segít -
Különösen itt vidéken "vágyálom"
A megérdemelt, biztos siker -
Hisz, jól tudom, hogy Pártos honban
Zöld ábránd ez Drága Nagyuram (?)
Ahol „Akol barátaim”, tegnapi utam
Halálhírét költötték
És így - szól a fáma -
Akár már ma, halhatatlan is lehetnék -
Ez ösztönöz, és jó megézés:
Eljött, most jött el a pillanat,
Mikor beajánlhatom Önnél
33-as Szkíta számmal magamat.

Bizonyára, szerényen múltak napjaim:
Megismertem szép világunk arany lapjait,
S irogattam szorgalmasan, oktalanul magam is.

Olvasgattam, mi szépet ír sok "jó rokon",
S drága sorstársaim kórlapjait
Ma is híven lapozgatom -
Meg fogom magam váltani!
Mefogadtam: megváltozom!
Az írás nékem nem teher,
Írok is, ha csak tehetem -
De, hogy ez legyen a kenyérem (?)
Lehet hittel ekkora sikerem?
Mevallom,
Nem szenvedek, oly nagyon -
Míg írom e sorokat,
Rossz érzés se szorongat,
És időzavar miatt se sokkoltatom magamat.
Kicsit zavar ugyan a bőség,
De elkerülöm Önt, és ami konkrét -
Majd úgy írok, ahogy kedvem telik -
Kérem, teljék kedve benne Önnek is.
Kedves Mester!
Nem kell ugye földet érnem(?) Égre nézve
Megért engem, hisz' Ön szakmabeli,
Költő ember – mint megannyi nagyra törő
Poéta, író: eget nyüvő gigász szellem:
Gyöngyszívű minta, szivárvány,
Szívesen bátor, s felajzva jár,
Égő szemmel, vértanúink virág ágyán.
Nos, hát nekem is, egy ideje ebből telik,
Szövegekre, szép mesékre -
Irigyen mondják - sárkányvér,
No de kérdem: Hol a babér?
Úgy bizony, Én-lil Isten rendelése,
Tündöklése, s nem verése,
Hogy mindig orrunk alá tegye
A legfontosabb dolgot -
De, hogy mi a fontos?
Fortély, talány -
"Az"-t bizony én meg nem mondom -
A titkot talán még kibontom,

A féreg-kulcsát rég, keresem -
De erről, ma több szó ne essék,
A fontos, hogy Önnek, tessék
A sok csillogó, csecse-becse,
Szép ereklye igaz gyöngye,
Sumir üvegház játékszere -

Mindössze ennyi a titkom,
Kedves Mester,
Mellékelem néhány versem,
És elköszönök Zendavesta,
Ister Gami, GURUSÚNY-i
Nimród fia tisztelettel: Alexander

SZÁMVETÉS

A legfontosabb sosem dől el,
életre szóló szenvedéllyel,
minden, mi élet, latra kerül,
élhetünk-e bajban, emberül?
Salakvirágok nyílnak szerte szét,
gombafelhők fölött vérzik az Ég,
olajfák alatt tengernyi könny, panasz;
Ádám gyermeke megöl egy pillanat -

Végül, mindig a bukottak nyernek;
tanúi lesznek új kezdeteknek,
nagy tűzvészek hamuja alól,
az élet kínja, sírva dalol.
Ki írthat itt? Ki sző végállomást
szelíden? Te is tudod, nem lehet más -
ősi Ismerős mér ránk csapást,
hogy ébredjünk fel, míg találunk hazát!

SZERELMESEK SZIKLÁJA

(A Molnár-szikla balladája)

In memoriam Lászlóffy A.

Halhatatlan ifjúságotok jele
Kőszirt, éke, jeltelen kereszt -
Kopár tájban őrzi az emlékeket -
Őrzi örökre már bús nevetek.

Egymás karjaiban hoztátok a hegyre,
A szívetek terhét, hű szerelemmel,
Egymástól kapott kincsetek, -
Őriztétok féltő ragyogással,
Árva, egymásért dobogó szívetek.

Nem lehet -
Soha - sírta a szél - együtt élnetek.
Szegény, elűzött, szelíd szerelmesek,
A vajúdás, mostoha éjjelén,
Nem fogta senki árva kezetek.

Egymást átkarolva két, hajnali élet,
Így hullt le örökre örvénylő mélybe.
Nem látta senki a végzetes zuhanást,
Csak a szikrázó megrendült mennybolt,
És a sápadtan reszkető holdvilág.

Míg a szirttől, a tajtékzó víz felett,
A képzelt ívet befogja tekinteted,
Bármit is érsz utazó: ne feledd!
Te a fényben éled szerencsés életed,
De ott lent, összetört, hű szívek hevernek.

HALKAN ÉLEK

Itt lakom a pegazus-járta folyó partján,
Pillangó paradicsom örökzöld pázsitom,
Hol aranyport szór reám az áldott napsugár,
Ha meglátogatja még a szépség otthonom.
Ám a nappalok mögé lapulva, elsuhan
Pille szárnyain, a jeltelen, néma halál -
S hiába pöröl értem egy, kincses versfutam,
Mikor rámtalál a fény, az ihlet hajnalán.
Igy lettem a rongy időknek, tanult mestere,
Félelmes erdőkön járó, nagyszívű zsvivány,
Mint írástudók közt, ily magányos, több, egy se,
Ki meghívott asztalához egy Költő-királyt -
Már halkan élek múzsámmal, mint a gyöngyvirág,
De ne kérdezze senki, volt-e őrangyalom,
Ha szerelemre hívott a tiltott holdvilág?
Mert a szívem titkait, talán csak álmodom.

ARANYECSET

Áldozat a fénynek:
Gauguin fekete sertéseket fest.
Tobzódó pálmák közt kékeket –
Türkiz eget szánt a borz ecset,
Az örök visszatérés kiált felém:
Nem lehet!
Soha többé nem lehet az ember
Ártatlan gyermek –
Lebegő Kék idő,
Már nem susog a táj felett -
Mammon nevet - 30 ezüstért
Az ember megölte a természetet -
Az élet napról-napra lesz kevesebb.

NÓTA A FOKOSHOZ

(Csokonai Vitéz M. modorában)

Nem haragszom a világra,
Míg fokosom táncot járna,
Mégpörgetem kis kalapom -
Rózsám jön, a rejtek úton.
Csókot hoz az eszemadta,
Piros eper, édes ajka -
Bogár szeme int nevetve,
Markos kicsi fegyveremre.

Így lettem e kis fokossal
Erdők-mezők kerülője -
Betyár baltám tereli el,
Ki szemet vet a szeretőmre.
Friss forrásnál oltom szomjam,
Vizet merek tenyeremmel,
Fokos pörgeti kalapom,
Így megyek a nappal szemben.

Rég volt reggel, most már dél van,
Nap szeme veri a rigót -
Ülök árnyas pagonyomban,
Versek fújják a riadót -
Ez volt titkos hajnalpírja,
Betyár-korhely életemnek,
Hanem délben csak a dal szól,
Mást a reggel nem ígérhet.

AZ IDŐ KÚTJA

Add a szavad,
Ami lelkedből kiszakad -
Csak tiszta forrásból meríts,
Abban mosd meg arcodat!
Sötétségben fuldoklik a föld,
Nincs már út, nincsen tér,
Hiába keresek nyomokat
A szakadék peremén -

Kavicsot ejtenék a sebesült vízbe,
Feneketlen az idő kútja,
Lehúz örvénylő kétségbeesése -
Széttörött a holdas éjék útja -
Tükrödnek elhiszed,
Testetlen hullunk a mélybe,
Fejünk felett fel-felsziszeg,
A gyűlölet múltból áradó igéje -

A lét, egyszeri ajándék,
Tükröződése kettős paradoxon,
Átível rossz századokon,
Feltárul egy ajtó -
Múlt és Jövő határán,
Átnyomakodom a falakon -
Széttépem a látszatok fátyolát -
A mindenség értelme örök:
Lázadjon gyöngyöt az igazság!

Szilánkokra tört tükrök között,
A szerelem élet-halál trónusán,
Gyógyítson meg a szeretet,
Amíg a múltba zuhanó idő eltemet...

EMBER VOLTAM

ember voltam és szikla
emberben szikra voltam -
fényben a felhő, esőben az ég -
madár-lelkem tékozoltam?

szivárvány vágy körül ölelt a fény,
nincs emlékezetem -
ember voltam és szikla meredély:
zuhanó hang kérlelt az életért!

ember voltam szakadatlan,
hamu alján tűz maradtam,
égő parázs szűz magammal -
bárki voltam, égtem máglyán -
elkárhozottan semmiért.

DERMEDT FÁK KÖZÖTT

Rád gondoltam
Fiatal gyökerek roppantak sarkam alatt
Seregelték elém a levelek -
Kövérfürtű szavak deresedtek ajakamon
A ködben, amíg kerestelek -

Ó szerencse leánya!
Hajlítom magam, de nem nyergelhetek,
Minden, kincsem régen elveszett -
Az Ódon-éden még el sem kezdődött -
Babilonban - könyvek közé rejtettelek.

Már tudom, csak sóhaj vagyok,
Hiába kérdezel - megfagyok,
Gyermekem botorkál a semmiben,
Élet-halál közt szelíden -

Mosdóson bujkáltam délelőtt,
Ahol az idő mindenkit elemészt,
Szöktek a megölt gondolatok,
Hiába vártam ma - nem hívtatok -
Embertől távol hull a hó,
Mókusoknak csilingel télapó,
Sírnak a fák, mert meghalok:
Szenteste jön és angyalok -

Ami csillogó ajándék?
Hamis az - kétarcú szándék -
Fogom a kezéd, de ne szeress:
Fuss el, mentsd meg a szívedet!
Megóvom, ami itt látszat,
Játszva hamisan a mának,
Lehűtöm érző szívemet -
Meghalok érted, de ne szeress!

Köröm-időt öröve leng a Hold
Átalakít a bizonyosság, mint a nap
Örök Tanúja Mindenhez közel,
Valaki vezeti tollamat -
Míg távol az álom átölel -
Szikrázó jégtönk lesz szívemen -
Csalódott Szépem - Te ne tudd meg,
Milyen a halálos szerelem!

∩

ELKEZDŐDÖTT

Kiálts reám a fénylő suhanásban!
Csak fogj erősen, ne engedd kezem!
Életem menekülés, amelyben elveszek -
A fák között valami csábít, szüntelen.

Elkezdődött a szárnyas hangyák vonulása,
Be kell zárni udvar-ajtóm két napig,
A Hold, a holt, felfalja mind az árnyakat,
Szétszórva vágyam fészek romjait.

Kiálts reám a fénylő suhanásban,
Csak fogj erősen, ne engedd kezem!
Életem menekülés, valami csábít,
Vétkezzem a Jót, s hozzád érkezem.

Sorsunk ajtó, mely tompa csattanással,
Bezárja múltunk sötét árnyait -
De új nap jó az őszi ragyogásban -
És kinyílnak a jövő szárnyai.

Coda:
*Megváltónk volt, Jézus, Isten gyermeke,
Élet, halál is megjelölte már -
Függött keresztjén, szitkok közepette -
Időnk felénél, megfeszítve - Vár!*

HA ELJÖN HOZZÁD

Ne kergesd el szomorú testvéredet!
Kik hozzád tartoznak, eljönnek egyszer -
Te csak várj, erővel, figyelmesen,
Egész sorsoddal és életeddel.

Egy lépést sem kell sietni eléjük,
Mert Találkozások jönnek az úton -
Jönnek felénk lassú hömpölygéssel,
És majd szeretni fogunk egy napon.

Ha sietsz, elkerül, mit vár a szíved -
Miként a vágy, az élet tűfokát,
Gyermeked és nőd szelid mosolyát -
Reményed kincseit, ne mondd senkinek!

Ne kergesd el szomorú Testvéredet,
Kedvesed titkát soha ne keresd!
Meglöpni, ami ugyis a tied?
Meglesni az élet titkát, nem lehet!

IDŐMALOM A FOLYÓN

a Nővel szemben
költő hiába ágál
szívét se rejtve –

hulló lomb-levélsátor
ág szaggatja üstökét -

fejét lehajtva
nyara így hajlik őszbe -
múzsát feledve -

BARLANG TÁNC

Tüzet raktam, hogy asszonyom legyen -
Egyedül félek a téli éjben,
Van italom és kenyérem,
De nincs álmom a szememen,
Amíg barlangom zord mélyén,
Nem ölel asszonyi szerelem.
Dalolok érte, dalolok már!
Repül a hóban, repül a szán!
Egyedül félek remete éjben -
Tüzes a vérem, dobban a láb -
Tüzet raktam, hogy asszonyom legyen -
Ropjad a táncot, ropd szaporán!
Ne habozz mátkám, jöjj szerelemmel,
Csókra, mosolyra tanítson a szád!

KARÁCSONYI FÉNYFÜZÉR

gyermeki álmom -
jégvirág olvad gyertyás
karácsonyfákon

csengő csilingel
nyílik az ajtó és ím
belép az ünnep -

gyertyaláng lobban
öröm pirul arcodon -
kezek ölelnek -

TÉLI NAPFORDULÓ

hóba merülten
csattog a tél felettem
és íme mégis -

a fenyőfák közt
csilingelő tündérek
ünnepre várnak -

szép berkenye ág
ad most bús szemeimnek
napfény ragyogást -

roskadozó fák
gyöngyharmat jég-cseppjeit
szedem nyakékbe -

hóba fagyottan
kékül a vadnyom - reccsen
a jégrianás -

rám feszül a fény
ahogy fehérre fagyok
a tél ünnepén -

már dérütötten
mögöttem árnyam vacog -
letörlöm könnyem -

hóhegyet látok -
dermedt sziklák peremén
pengő jégcsapot -

a napfordulón
farkas ordító fagyot
jósolnak a csillagok.

TÉLI DÉLIBÁB

fáradt vagyok és gyönyörű
gondolataim alján férges,
gyümölcs ízeket érlelek –
minden pillanatom penészes!

távol Tőled, mélyre esve,
élek, mint kívül sorsa játszik -
arcod tükrét elfeledve,
minden emlék érted kiált itt -

szívem ég, tavaszra várok,
de az utat belepí a hó -
minden perc, zuzmarás várfok,
köd harang és néma riadó!

fáradt vagyok és gyertyaként
lobog az ünnepi láng -
így múlik el újév hajnalán,
a dajka, téli délibáb...

HARANGOZNAK

Szókén, szelíden mint a szél,
Csak hallgatom csendesen, ki, mit beszél?
És önmagamtól kérdezem -
Mint országúti krisztus a kereszten:
Kinek lennék én adósa?
Útban az ezredvégi pokolba -

ÜNNEP UTÁN

Ha az alkonyat fénye megérint?
Felolvad az éjben a mély vizű kék -
Fosztogatja hulló csillagait a félhold -
S földig lehajol a mámoros ég.

Hóba merülnek a vízparti fák
Ködvágyak tetemét lengeti a szél
Csak az emlékek tüze lobog a szívemben
Felidézve a nyár száz örömét.

Ha az ünnepek fénye kialszik
És elnémul körben a tóparti láz
A magány szava szelíden ver a szívemben
Már nem melegít a régi parázs.

S amíg lágyan libegnek a pelyhek
Roppan a jég - rianva partig hasad
Felnöög a Hold a csöndkoszorús éjben
Felriasztva bolyongó holtakat -

Óh Karácsony! Nem titkolom tovább -
Mily örömtelen a holdvilág alatt -
Ha fejem felett fagyra fakadtan nyikorog
Szánalmasan egy rozsdás szélkakas.

TAVASZ LESZ

halotti maszk hull a tagadott hóba
a tél ledobta bilincses terhét
ágas fa dől a fagyos útra
nap árnyékát földig lenyomva -
hűvösen siklik sima, könnyező vizen -
még minden múlt
dadogó taposott illat - borzongat
de már olvadni kezd a fagy
friss fények fészek melege
forró nőhalmok ölébe temetve -
új ég születik amint pirulni kezd a nap
tölgyerdők sudaras ágai csókokra bomlanak
s ahogy a madarak
a rügyektől szédülve kirajzanak
seb hasad a hó alatt
és felnőnek a szerelem bokrai...

TAVASZLÁZ

Mivel mámorít a bohó, dőre elme?
Mi úzi kedvünk napra nap?
Gyengéd álmokat sző a remény kegyelme
És féktelen szívünk nyög száz vágy alatt?
Óh mondd! Miért születne szűzi tiszta vágy?
S honnan ébredne új erő?
A lét vándora az út végére érve
Súlytalan forgács lesz - legyalult idő.
És mégis múlt s láng is újra fényesedhet:
Megőriz húsvét csodája -
Kihűlt szavaink lélekké emelnek -
És mégis nap kél - feltámadásra várva -
Tavasz robban a szívekben
És megérint valami - örök szerelem.

EMLÉK

Szalmavirágok -
nyaram legszebb díszei
még illatoznak -

Kirké ha megölelne
ajándékom lehetne
ölébe rejtve -

Aranyló gyümölcs -
a vágy perzselte völgyben:
meghasadt - vérzett

DIADALMAS

Lénye fénybe zárta.
Ne mondd, hogy idegen!
Ne mondd, hogy ismeretlen
A láb, mely finom aranycipőben
Hagyta tünde lábnyomát.
Ringva lép a harmatos füveken -
Ifjú és társtalan sziveken
Ragyogva sugárzik a szerelem -

A Napsugár letépte a kopott árnyakat -
Talán ennyi az egész?
Az ég alatt minden vágy keresi a helyét?
Zsong, feszül, pezseg, szívünk társat keres,
Mert megérkezett - nesztelen szelíden,
Csak hogy az élet, velünk ünnepeljen,
Duzzogva kipattanó, lüktető rügyekkel,
A virághozó májusi szerelem.

FÜZFÁK ALATT

Mezőn sétáltunk kéz a kézben,
Leheveredtünk az esti fényben,
Öledbe hajtottam fejem -
Megrészegülten - éreztem,
Ma meghalok veled -
 Fejünk felett örvénylett a fűz,
 Lábunk körül a fű
 Zöld tűzként lobogott,
 Sóhajok hátán lovagolt az alkony,
 Szoknyád arcomtól lángot fogott.

Ily közel a földhöz elmerül a világ,
Távol hagytuk lármás zshivaját,
Áthevült tested betakart:
Ölelkeztünk a fűzfák alatt -
Ránk borult a lomb szomorú zuhataga,
Eláradt: föld, fűz, mező, s bőrünk illata,
Fészket rakott a vándor éj fölénk,
És csak néha rázta függönyét,
A féltékeny, éhes, déli szél.
 Szerelem jutalma életünk,
 De mostoha szülő-időnk,
 Már nem törődik velünk,
 Megcsalva, kifosztva, csak ez marad -
 Szerelemben, hűségben,
 Szívünkre hullik vérünk, s míg alvad
 Sóhajunk - már tudjuk - nem élünk,
 Végünk van, végünk -

Hallgatom szavad, míg hangod elakad,
Hallgatom a szívdobbanásokat -
Nézem a dagadó éhes Holdat,
A mélyülő árnyakat -
Csillag-szemed, amint csepereg -
A szerelem fekete éjjelén -
Érzem halálom és szívem megremeg.

SZENT-IVÁN ÉJI ÁLOM

ma a nótafák
kis virágrigmusokat
könnyeznek gyönggyen

csillagok útja
vezet feléd - fényem Te -
mézízű éjem.

Bacchus-kedvedet
lesi vigyázó szemem -
örülök Neked -

elragad a vágy
mint folyót az óceán -
lágymöleléssel -

míg tombol a tánc -
Szent-Ivánnal az égen -
álmodj ragyogást -

EVOÉ

a Nap harskakas
pezsdül a mámoros lét
a hársak alatt -

elrepül a nyár
akármilyen szép is volt
tűzetrak a tél

DAL A SZÉLNEK

(táltos idő)

Int a lángsugarú:
Hozz hírt az Időnek,
Földnek, áttetsző,
Örök Mindenségnek!
Ó tűz szalamandra!
Rőt testedet láng
Öltözteti szűzi ruhába -

Főnix madarának tollait már,
A déloszi szél borzolja -

A Nap hamvába hullva,
Elúzva az árnyat,
Az égről tűztollú madarak
Rebbennek fel - lángol az Ég,
Tűzvész hirdeti így a Világnak:
Újra eltelt félezer év.

RŐT ŐSZI FÉNYBEN

erdők alján őz
iramodik tova - nagy
fénylő szemekkel

és fent az ég-pagonyban
az ezüstragyogásban -

szellők játszanak
a vággyal elvarázsolt
szépasszonyokkal

ŐSZI VÁGY

késő szürettel
nem vidít már semmi sem,
begombol arcod -

és szemed tükre vádol:
nem érted, ki űzött el
a nyári éjszakákból -

sír, - jajong a szél,
míg tovatűnik a fény
életünk egén -

INDIÁN NYÁR

az őszi égen
rőt napfény vére csorog
piruló levélen -

a gyöngyház színű kertben
lassan utolsót lobban.

ŐSZI SZAKÍTÁS

Ma mindegyre sikolt utánad a szó!
Igen. Ez már a lázas szív harang ütése,
Igen. Én tudom, sok éve már,
Miként öröl a való hullámverése -
Az elpazarolt lázas éjszakák,
A Tejúton: a sápadt, éji jaj vetése,
A csillagok, a Hold,
És köd a kertek alján -
Hiába minden, hiába,
Ha reggel az élet halni készül.

Ki értené a semmi kaján hűlt helyét?
A szerelem ittas, gyengéd csókokat -
A csillagfényes, hívogató éjszakát,
S a pitypang-felhős, kéklő dombokat -

Menj el! Menj, ha hív az élet!
De ha lépsz, már vissza sose nézz,
És ne feledd, a nyárutó varázsát,
Ha kopog házad udvarán a fa -
Ne várj, ne várj, míg megszólal a vér szava!
Ne halld szívem fölé hajolván,
Mint száll a néma dobbanás
Az érszagató, határtalan téren át...

AZ AVARON

Ősz van, puhán szállong már a köd,
Még tele a szív szerelemmel,
Fények játszanak levelekkel,
Barnán reszkető ágak között.
Értelme nincs, a lét pazarlás,
Csak egy ötlet e kacér világ:
Ádám-Éva, viharos jelen -
Örök talány, öröm, s félelem.
Mind társra vár, léte színpadán,
Szülessen bár szépség, szerelem,
Nem vallja meg a bölcs értelem -
Hazudik az ész, a szem, a száj,
Könnytelen sír őszi fák alatt,
Mert az hitte, a tél elmarad -

LÁNCRA VERT ÓRÁK

kisörömű világ ez - se mélye, se tükre,
senki, semmi nem hibátlan -

ebben a félig kész koravén világban,
minden a pénz markába gyűrve -

csak Te vagy nékem az asszony,
lázás éjem és vágy-hajnalom -

lám ébren is rólad álmodom,
egekbe, vagy poklokra törve -

amíg a láncra vert órák közt,
kínoz a vágy izzó nyakörve -

majd felvirrad tán nászra gyúlt napom,
de addig - csak hiányod siratom.

A KISÉRTÉS IDEJE

Még mindig lelkesít a legelső nap,
Minden napok közt a valóban első,
Mikor rám köszönt egy angyali papnő,
És a parnasszusról súgott szavakat.
Nekem adta a mítosz birodalmát,
Tiltott szerelem és édes fájdalom
Kavargott éjszakákon át ágyamon -
De nem tudtam ki ő, és mit akarhat?
Kié volt a Terv, mely költővé nevelt
Egy gyermeket, aki ma is rád nevet,
Ha Érosz útját járod a Golgotán -
Ha megszagatom ruhám, s nem engedek,
Mert szerelem ront rám minden éjszakán, -
Míg lelkem elég, egy emlék parazsán.

MENNYBŐL AZ ANGYAL

Belehajítom magamat a mába;
Hadd hulljak, hulljak csak sorstalan!
Körülvesz a nap sárga szomorúsága:
Mert magányos vagyok, társtalan;
Mosolyogj: a holnap rosszabb lesz!
Kondul a csend és amint hasad;
Eljön a mennyből az angyal,
És az örökmécses örömlétiig,
Most már mindhalálíig bukott angyal
Örökével velem marad.

AZ IDŐ FOGSÁGÁBAN

Csorba remény, s hideg lesz nemsokára,
Kihült a fény, már nem tulajdonom
A gazdag nyár ezernyi tarkasága,
Mi illatokkal hív a dombokon -
Mit keresnék édes asszonyok között,
Mint öregecske, őszi, teli hold -
Ki, a nyárból rég az égre költözött,
Mert csókot lopni éjjel sem tudott?
Még egy napig - az izzó szív kitárva,
Távoli ég felé visz egy vonat -
Suhogva ömlik könny az őszi tájra,
Megyek, már vár a végső áldozat.
Ezüst világ, talán a senki földje
Várja lelkem, jövök, szemlesütve...

ŐRIZZ MEG!

Őrizd meg magadnak kristály fényű csöndem!
Karold át meztelen, menekülő testem!
Csillag szólít immár, értem jönnek hamar,
Elmegyek, mielőtt az új hó betakar.
Álmodom sarjadó, sok-hangú, kék csendben,
Hűségem mély folyó, szeretni hív engem.
Akkor hát csak rajta! Nincs mi, visszatartson -
Holnap már késő lesz, túl a másik parton.
Elhagyom, tűnjön el a világ porondja,
Nem leszek sajduló sejtések bolondja.
Őrizz örök Szépség, Szerelmek koldusa -
Rakjon fejfát fölém álmaim asszonya!
Időm betelt – tudom a kimondhatatlant -
Utam égi fénye, a verssel elillant.

A FELEDÉS HÁZÁBAN

Gyémánt tükröm él fényei közt
Egy árnyék karcolja arcom -
Friss vízzel hűsít egy tenyér,
Amint ünneppel felragyog ablakom.
Korsóm csendjébe rejtem száz dalom -
Vagyok életes, szegetlen kenyér -
Ünnepre fény -
S magamnak is áldozat, sors szeszély.

A feledés házában élek - ereszén
Madaram tollait tépkedem,
Ahol a rég várt vendég helyén,
Ma megkoplalt böjt a szerelem.
Érosz hajerdejében szikrák pattognak;
A keblek, a száj még dalolva piheg;
Vöröset lát a szem, a szívben vágy fakad,
De fejünk felett már, pusztulás lebeg -

Homok hangja van a szélmozdulatoknak,
Ott neszez körülöttünk a minden -
Ó szerelmem: Nézz az égre!
Nézz szemembe! Jöjj a fényre most!
Úgy változik szívünk mélye, mint a Hold.
A szerelem házának menhelyén,
Fénytollait tépi a tűzmadár,
Szárnyába metsz egy sötét árnyék -
Fekete a Múlt, titkos méhébe zár.

Int a végzet! Herceg! Keresd a tükörképet,
Ne higgy köveknek, napnak, csillagoknak!
Ne higgy vajákos, festett, szép-szavaknak!
Lásd, lábad előtt hever, de otthont nem ad:
Ha koldus vagy, megtagad, és pár garassal -
Elkerget küszöbéről ez a világ.

SYLVIA PLATH: VARJÚ AZ ESŐBEN

BLACK ROOK IN RAINY WEATHER

(ÁTDOLGOZÁS)

Fönn a merev ágon
Ázott fekete varjú kuporog
Tollázkodik hosszan az esőben
Hogy szememben a fény kigyúljon.
Érdeklődést sem mutatok -
Ahogy az ág hosszan veri a tornác ablakát;
Semmi más;
És nem várok csodát -
Kis glóriák izzanak hirtelen
Egy konyhaszéken-asztalon
 Mintha égi dolog lenne -
Így lényegül át időköz, nagyság - szerelem -
Félelem - Akkor hát meghalhatok(?)
 Ha egy varjú üzenne?
Megeshet - egy varjú
Tollázkodván nagy fényben -
Mintha látványa kinyílna szememben -

Csodák esnek folyton az éj vizében

Ha ily tündöklő... csodálnod lehet

Ritkán, - halkan, alig hallhatóan
Megjön a sírás: Csak ömlik-ömlik már
Eső-könnyes...patakokban...

Kezdődhet az angyalvárás...
HULLÁMZIK A CSEND, A FÉNY -
EGY RÉGI ÜNNEP BOLDOG EMLÉKEZETÉN...

EGY SZERELEM EMLÉKÉRE

(JA – IGY és Flóra)

Ne feledjétek a sebeket,
amit a költőivadék
dzsungelének ösvényén,
nyers fütykösével ejtett -
Elvette Attila szerelmét a szex tett -
és a nyertes(?)
nem a költészet ostoros apostola lett.

A bővérű hősszerelmes
falat bontott és asszonyt rabolt -
elragadta a Nőt az erősebb -
hiába volt Attila merő könny, seb -
körötte - csak a szétdúlt önérzet
fájó mumusa -
széttépte szívét ama másik
vad karma fehér foga -
költő volt a győztes,
és tejtéstvére (is) az örök mostoha -

A szerelem, halálos társasjáték:
felmagasztal - a másik, mélybe zuhan -
ne nézz örvényébe kíváncsian!
Sziklát tör, ami elandalít -
áldozata szívén tapos a vad szenvedély:
csak sodor, sodor a vágy -
törvénye sincs, ami elapad sápadt hajnalig -
a közönyös öl vak örvénye -
sorsunk titkos tenger szenvedélye -
a vágy keltette kilencedik hullám,
ott alatt, az élet-halál keresztútján
húz-von és elragad határtalan -

SZÓTLANUL

Im memoriam H. Gy.

Sokan meghaltak, igen, tegnap is -
Pedig Te, miattunk, még maradhattál volna.
Alkottál, szenvedtél hitetlen daccal -
És most mélyebben hallgatsz, mint a sír.
S én, ki, igaz akartam volna lenni,
Kétségbeejtő napokon rágtam át magam,
A Megértés és Szépség embere, -
Most hiába kereslek magányosan.

Beteg a rend és csaló a látszat -
Az égi létrák oly bizonytalanok,
Fényre vágytam, - tiszta emberekre -
A Jókra, akiknek semmi nem jutott.
Pénz és hatalom: terror-mánia,
Bűnben szüretelt alku a jelen -
Háborúságot hozott a világra,
A pénz, - vérrel, fegyverekkel üzletel.
Újkori Ariel gonosz fia -
Ádám korcs ivadéka, most pénzt csörget -
Hová tűnt kezéből a Biblia?
Talán érte vett adósságlevelet?
Hol vannak a váteszi próféták,
A remélt és megváltott szabadság?
Hamis ez a jelen: csalódott néppel,
Az orwell-világ Júdás szellemével.

Emlékből építetek hozzád utat
Gyula: Szentkorona, Szűz Mária,
Többé nem állnak előtted falat -
Ugye, ma már tudod, ahol Te vagy,
Ott mindenki egyenlő és szabad...

JÓ SZÓ KELLETT VOLNA

In memoriam József Attila

Utánad nyúlnak a föld alá,
Hamis pártfogók, vörös kacsok -
Újratemetnek, könnyben ázva,
Szavad idézik, újgazdagok.

Pecsétet üt rád: „Istentelen”,
Hazátlan - mondja - kitagadott,
Címkrét aggat rád, festi képed,
Júdás csókot ad, ma is érdek,

Ki tegnap, tál lencsét sem adott, -
Jó szó kellett volna, s hallgatott.

A TÖRTÉNELEM SZEMÉTDOMBJÁN

Mentsétek meg a reményt –
Az ember pusztulással fenyeget
Azt mondja - Sebaj - szívet mos
Egy órányi élvezet -
Azt mondja - Sejhaj - agyat mos
Egy órányi jó duma.

Az élet bonyolult lett
Elszabadult most a rossz,
A hamis fuga, mint a rák
Burjánzik, elfajul, gyanakszik,
Ó milyen ostobák!
Lovaink megőrültek
A "minden-pusztulásba" cipelik terhüket -

Isten pecsétje elveszett!
Shaj hoj - Delilah - virtuna,
Most lelket mos - la Duna,
Egy órányi vaker duma -

Ne szóljon, ki elhagyja népét,
Kéretlen ajándékát adja vissza
Megrontott korcs ivadék
Gyűlölvé - rohan a pokolba,
Veszett úton pénzről dadogva -

Kórházi munkajáték a cél:
Köröttünk fémrács,
Tilos az őszinte beszéd -
Nemzet-temetőkből
Bottal vernek,
Ólmos klónok fenyegetnek -

Egy élet van, ne szakítsátok szét!
Mentsétek meg a reményt!
Ébredj! Énekelj!
Átváltozni kész,
Az időtlen pazarló teljesség -

Ott él az első ember - szívében fény
Csodaszarvasként
Szeresd a legendát,
Ültess élő fát,
Az újjászületésért,
Rakj tüzet - hord szét a köveket,
Vidd vissza a sziporkát, ahonnan a lélek ered.

&

HALOTT SIRATÓ

Meghalt egy Költő
És meghalt az Írócsászár
A lócsiszár világ vasárnapján
Henceg a ravatal: Túl teljesít a túlvilág
De nem akar győzni rajtunk -
Mi vesztesen jövünk elevenen és holtan
Még van idő markolni és harapni fűbe
Tyuhaj! Esztelen várni a jobb időkre
Süketen és vakon a semmi ágán
Csak a költő ki hallja a csönd arénát
Csak ha vak lát a szavakon túl
De ne kérdezd róla az analfabétát
És ne tapogasd vérző ujjaiddal
A tetszhalott nemzet néma ajkát...
*Utókor! Állj meg egy percre és gondolj
A tündöklő fény gyermekeire!*

HOMO POETICUS

nappal alszik a teremtő őrző elme
azt kérdi a költő: vajh mit érdemelne
ha csak általa szülne időnk kegyelme?
az Úr hallgat: arany-ezüst szótalan
de mindent tudva-tudván - mégis itt van -
sír-némán vár az üres templomokban -

a költő - egyedüli a világ éjszakában
aki értünk teszi latra szavait
édes dalokkal ír szonettet hasztalan
s jambusok közt vérzi szívét hajnalig -
nélküle kialszik a lélek figyelme
költeménye kagyló - hét tenger szelleme -
s ha visszhangzik ájult szívében az ég?
szava irgalom s megszentelt dicsőség.

A NEFILIMEK ÉGI HAJÓJA

Szavam repdes mint az *esti* imádság.
Lelkem békéjét csak hitem óvja -
Tükre fényes - csöndje lélegző hiány:
A szeretet bárha rám fonódna.
Mi módon lett áruló a hű város
Hasonlóan férges ligetekhez?
Bozót nevel így aljas hazugságot
Mert bűnben születik minden érdek -
Ím választottam: A lelkem kedve
Lehet Farkas de Báránnyá változik -
Mintha éden lenne tavam csöndje -
Égi partján egy kis leány álmodik.
Így hull a tóba milliárd csillag
Míg egy gyermek álma őrzi a Holdat.

TASSO ÉS MÁRAI

Tasso márvány szobra tövén
Állongott Márai '48 telén -
Meta Di Sorrento - Tasso és a tenger -
M. S. mester és a költő szobra
Összekapcsolódott néhány pillanatra –

Íme - mozdulatlan panteonban
Így őrzi őket együtt most már
Összefonva gyengéd jambusokba
Az örök város főterén
A törékeny legenda -

ÓDA ATAÍZISZHEZ

Hommage Hamvas Béla

Már szabad vagyok- megváltottam
A Nap tüzét és az életet:
Az ébredésért feláldoztam,
Ami Magóg kincse lehetett.
Rontás, hamisság nem ígézhet,
Napfényből építek várakat;
Erők próbája létezésem,
Amíg remény él az ég alatt.

Rám köszönnek, akik szeretnek:
A csend, a Hold és az estharang:
Jutalma a késő szüretnek,
S csillagok közt a múlt megfogán.
Szabad vagyok e szövetségben
Sugárzó titkok közt létezem
Szétosztva szívem és magam -
Ma Arvisurás ősi népem
Nupra-fénylő szobrait vésem.
Szabadság vár - és a szerelem
Rendet vág a dadogó beszéden
Felkeltve az álmok hangjait:
Lágy esték tűnnek át az éjen
És vallanak az ősmúlt hamvai.

Hozzád fohászok, Mesterem,
Legelső igédet idézem:
Legyen miénk a világosság!
Mert a Jó nem hal meg egészen
Amíg egy nemzet őrzi sorsát -
Már szabad vagyok- megváltottam
A nap tüzét és az életem;
Az ébredésért, reményt kaptam,
S most, kinyújtom feléd a kezem -

MÁGIA

(civilizációnk pusztulása)

Ma is a titkok erdejében jártam,
Fáradt köd szitált a tompa ég alatt,
A keresztúton fénylő jelre vártak,
Babiloni, halálra szánt férfiak -

Dalolt fű, fa, virág - csergő kőpatak,

De némák lettek, akik énekeltek,
Anyák nem szülnek többé gyermeket -
Kutyám szűköl - itt az Armageddon!
Már nem hiszek többé soha senkinek.

A civilizáció elmerülhet -

Olvadnak az kőkorszaki jéghegyek,
Gleccserek sírnak letérdepelve -
El Nino vágat - a pusztulásnak,
Vihart szülnek a mérgezett tengerek.

Hamis a világ: Szodoma otthona -

Megrontott kisfia Atyjára támad,
Bélyege a cinkos ölelésnek:
Kart karba ölthet Halál és üzlet:
Vérrel írt jelet küld a mennyországnak.

Ma is a tikok erdejében jártam -

Üvöltöttek megalázott emberek,
Névtelen és szánt halálra vártak,
Míg a lelkek atom-tűzzé váltak,
A pilisi, véres emberár felett.

SZÓL A JAZZ

Dzsezz, dzsessz...
blues song, zsong, soul a ritmus -
dübörög a zene...
idegeink között szunnyadt,
fekete hang-közök riadnak vele -
elszállnak, összefornak barnán,
mit se tudván,
árad az öröm vad szívverése -
és megszületik a pillanat -

Csak a halálhoz volt joga,
aki először így kiáltott -
semmi sem volt ilyen igaz,
mint a fájdalmas dallal
megszületett percnyi vigasz -

Ma együtt játszik:
fekete, fehér és mulatt, -
és a játék örömében leszakadt
észbilincsek hullnak nesztelen -
az önmagára ismert isten,
mosolya ragyog az arcokon -
festetlen - fekete-fehéren -
a zene igézetében,
jazz-szabadság dala szól -
az elhagyott partokon,
az éjbe sírt szerelem nevében,
elbukott álmokért sír, jajong,
egy szakszofon, egy xilofon -
s vele kiált az újszülött gyermek,
a virtuóz bohóc és a ripacs,
és minden csók tüzével a nap
magához öleli a világot,
és bárhol a bársony ég alatt,
a dobokon - dobol a feromon -

a vér és szenvedély hangszerén
egy bukdácsoló klarinét
bejárva a lehetetlent:
a börtön küszöbén...a rab -
néha mámoros szent
kiált így az emberért -
máskor a szeretők örömén kacag.

Ha szól a jazz?
a mindenség lelke jön közelebb
és velünk marad,
mi lelkünkben sarjadva kiszakad...

FÉLÁLOMBAN

Hommage F. Hölderlin

Hajnalonta, madarak énekeltek,
holdas ködfoltok ültek az ablakon -
ám az éjben, hiába nevetgéltek
vásott koboldok az álmos utakon -

Színezüst mezőkön szállt a lassú Hold -
Lézerháló rács bámult, szemem át -
balsorsom törött tükre volt, ami volt,
ne feledjem soha, szépség kozmoszát.

Mennydörgött az ég, mikor elrabolták,
sorstalan idő suhant át a téren -
köröttem csenevész, szétmorzsolts hordák
vad lovasai kacagtak a szélben...

Hölderlint kerestem és Diotimát...
Kik, szerelemre gyűjtötták Ittakát...

Villoniádák-salakvirágok

A TALÁNYOS FEDDÉS BALLADÁJA

(Ch. Baudelaire a Fedő parafrázisa)

Vízen, vagy szárazon járva bár, - testi vértem
bőr páncélja alatt, vágy szaggasson agyon -
s a Nőt szolgálva - csaljon víg kalandra vétkem:
kopott Gogó legyek, vagy Cézár - gazdagon -

S ha lennék „oly-leány”? - mardosva, úzzön vére
kint az utcán, vagy rejtse el egy csöpp szalon(?)
mindegy, fájó titkot szegezzen dúlt szívére
a vágy - s ha szeretkezne, szeresd őt nagyon!

És mert fölöttem még a futó hites élet,
csillagos derű, s lent az édes, könnyű vétek -
oly színpad ez, hová a szív rabolni jó!

Kéjenc félelme, és bolond reménye ez -
fent, talányos feddés, de dönt a roppant érdek,
még lelke szent, de farkas-kedvem egyre nő!

VILLON SZERELMEI

(XX.sz.-i Tér-idő Uchrónia)

a résen át megleste, mit csinál
Grubachné – a pesti gardedám,
ha szeretőjének telefonált (?)
széttört a házban minden porcelán,
s legott megrágalmazta Jozefkát -
vamzer, voyager, gyáva svábbogár -
nem tudta még, hogy meddig engedi
körmére égni viselt dolgait -

óh! ebből soha nincsen ébredés,
mormolta s rágta szája szegletét,
dúlva-fúlva önmagát cseszelte,
haját túrva homlokát döfölte,
s tudta - holnap reggel feljelenti,
nem engedi (magát) így elfeledni!
Óh, a hiú áruló - a beste - nyögdécselt,
s a haragtól reszketett a teste -

híresen nagy ká volt - mondta halkan,
Grubachné - csendes diadallal -
kétségtelen szép nő - jó modorral -
szeretkezett a csendes kapualjban:
vártak rá a hídon, utcasarkon,
s róla álmodtak, ha jött az alkony -
egy szépfiúért mindent elhagyott,
ha kapualjban bujálkodhatott -

„csókos Grubachné vágyón állt csak ott:
nyögdécselt és reszketett a teste - „
és bármit ígért a hídon este,
legott faképnél hagyott csapot-papot,
mert ha jött a reggel, elfeledte,
kit csókolt forrón előző este -
szertelen volt - mondták rá sokan -
és talán-talán ez lett a veszte (?)

MÚLTAM ROMJAIN

Eszmélet járta szeszekkel
Uralom csomósan magam
Szinte letépi szám a bőrt
Rossz múltam rímeli szavam

Múlik zarándok rongy időm
Böjtölöm sok rossz napomat
Úr vagyok - ördögé a bűn
Rendőrr frász rág és fojtogat

Szenvedőn hánytam verseket
Emlék nem járta helyeken
Mikor legjobban akartam
Szájon vágott a szerelem

Legyen hát amint akartad
Uram tiéd a gondolat
Legyen enyém a tüntetés
Pokolra züllöm magamat

Alszom a világ tetején
Sírtam verset már eleget
Mézet szűrve dalol a nőm
Mégsem fog macskám egeret

Eszmélet járta veszetten
Áltatom ördögös szavam
S ha elhagy vétséges eszem
Csak kacagok haszontalan...

EGY BOLDOG ÓRA

Oh, Ká Úr! - mondta Bürstner kisasszony,
Szívesen perbe szállnék önmagammal,
Hogy e késői órán itt talál -
Azt mondanám, hogy ne kíméljen -
Súgta Bürstner kisasszony Ká fülébe,
S ha nyomul felém, azt is elbírom talán -
Bár még ártatlant ér - keze - s mutatta is,
De én tudom, hogy Ön nekem az életem,
Így hát rossz nem lehet - azt gondolom,
Igen, bár még csak zsenge lány vagyok,
Táncolni járok, s Önről álmodok -
Nem ártom magam titkaiba - szólt Ká,
És a fátylat kettészakította -
Én ártatlan már (egyáltalán) nem vagyok -
A buta lány kalandok is kerülnek már -
De néha még ajándék vár, ily éjszakán!
Lábát könnyedén keresztbe téve,
Várt, s látta a lány édes mosolyát -
Aztán elsodorta szenvedélye,
Megzavarta őt a nyár, a lány, a vágy,
S talán-talán a fényes holdsugár -

NÁRCISZ

Egy kislány ül egyedül -
Az asztal körül egy-két csülök -
Én is csak „egyedülök”,
Tekintetek tüzén sülök -
Rám tekint, Rátekintek,
Szemével int, nevet -
Jaj! A szeme, ajka, édes mosolya,
Hogy kísértenek -
De tudnivaló: jól nevelt emberek
Nyilvános helyen nem ismerkednek!
(én sem dőlök be, ilyen feltűnő jeleknek)

A. GINSBERG: LEPLES BITANG

(átdolgozás)

Leples bitang csalogat:
Add nekem a fogadat -
Rossz csontomon szárad a hús,
Ha szexvágó dühe sarkantyúz.

Hat milliárd buggyant elme
Sírva pöröl, szikkad egyre -
Nyomor tanyák csipős szennye
Könnyet facsar - száll a pernye.

Bennem vers szól, hüle, kerge -
Biza' döghúst érdemelne,
Nőhúsért bőg ez a csorba -
Aki bolond, ez a sorsa.

Zaciba adtam ruhámat,
S nevetem bárcás macámat,
Meztelenre festem magam:
Buján tetovált, alfa kan -

Tudom, majd elüt egy vonat,
A drogsintér már kopogtat,
Körmöm megnő, ég a hajam,
Ne sírj értem hajléktalan!

Görény hobó, szakadt fia
Nőkért koslat ide-oda,
Rideg az ágy, az út kopár,
Alszom a töltés oldalán.

Henyélek, nyáron, szalmában,
Pénzem a mások markában -
Közel a sírhoz: koldus-sor,
Ne bánd, ha végleg elalszom.

Rámhull a város alkonya,
Nyomomban falka vadkutya,
Csattog a talp, szalad-siet,
Patkó szögek réme követ.

Hideg az éj, vakul a szem,
Az alkohol láz odaver,
Futok, ha félek, pucér srác,
Hallom a zsandár szírénát.

Szívem hidege citeráz,
Visít, üvölt, kerget a frász,
Támad a görény pénz világ,
Elmém égeti parazsát.

Lángol a hajam álmomban,
Tüzel a karom, karmom van,
Tűz-királyé a fatörzsem,
Szél-szárnya lángol fölöttem.

Délre utazom vonaton,
Deszka bőrönd a vánkosom,
Testem dollárért árulom,
Angyal száll át az ágyamon.

Zúg a fejem, fáj a karom,
Magány vértben, nem alhatom,
Csillag zihál a holdfényben.
Hát kurválkodom az éjjel -

Nevem, ha volt, se tudja senki,
Néma az ég, nem tud nevetni,
Buja a nőm de társra akadt,
Vétkezzünk tán a föld alatt?

Ki tapad rám, ha nő a sötét?
Hashoz a has, s térdhez a térd -
Ki tekint csuklyás szemembe,
Vágymarta tökös ölemre?

Így élek, míg időm lejár,
Hobóként is szabad madár,
Élek magamat nevetve,
Isten kallódó gyermeke.

FIFI ÉS GOGO SZONETTJE

Titkaim a sárba lehullván,
Dideregve őrzik a vemhet -
Új kínok szövik a Legendát,
Vad, harcias szeretőm mellett -
Kedvesem rikolt, üt-vág rajtam,
Nevetve megveti a verset,
Kigúnyol, mondván, én akartam,
Mit húséges szerelme ellett -
Ki ne tudná a szúzi törvényt?
Könny és kín, a szerelmi önkény,
Az veszít, aki jobban szeret -
Ne vidd hát ágyba Jusztíciát!
Ha szenvedsz, kinevet a világ -
Leköpi, mit tegnap még kedvelt.

VAU, VAU KUTYAVILÁG

Kutyák, ebek holdévadján,
Dög-harmincadján a múltnak,
Vége lesz a vándorútnak.

Vadul vonit agyar vezér,
Piros a vér, jön a pecér -
Habzik a száj, halni muszáj!

Kóbor korcsok sintérláncon,
Hideglelős éjszakákon,
Álmodnak a szabadságról.

Ebül szól a sintérnóta,
Furkósbót a számadója,
Puskák ölnek, csak egy szóra.

Jönnek, jönnek vérfarkasok,
Inyük vörös, vérszalagos,
Tőrfogakkal tépik a húst,

Ha inség éhe sarkantyúz -
Ez a törvény - el ne feledd -
Itt a földön, az erősebb

Vau, vaú - a veszettebb
Élhet túl csak hét életet,
Hát jó lesz vigyázni, ebek!

HOMMAGE F. VILLON

Ismertem - ezernyi bűntanyát,
édenek mézédés vadonát,
ahol lüktetve ölel a hús,
ha érosz szerelme sarkantyúz.

Ajahuaszakai varázslat
tüzeli öröme Katámat,
csókolna, ölelne, hevesen,
ha mondanám: sírig szeressen.

Kitépi hajam, üti fejem -
és azt mondja, ez a szerelem -
kék asszonyi láza megvadít,
a holdnak gügyögi szavait.

Jekyll és Hyde is én vagyok,
ha rámnevetnek a csillagok -
Leo leszek, ha hív a szemed -
Jöjj! Ne várj illatos levelet.

Pazarlón égetem életem,
elvakít csalfán a szerelem -
szilveszterig olvasztom havam,
égő fáklya, ily haszontalan.

Herceg, még se mondj józan ígét!
Bömböl az utca, itt az Újév,
a sors számlálja a napokat,
nem tartja vissza, se hó, se fagy.

Hallom - üt, jár, fordul a kerék,
szivemre tapos, ennyi a lét -
jólteszi, aki időben lelép -
de Te, Jótevőm, ne búcsúzz még!

SÁBA

Törött pohár fehér arcod
Legördülő könnyet takar,
Minden jajszó tettet, ámít -
Barna szemed éj homályos
Holdkergető csókot áhít -

Tükörképed - ezüst sugár,
Mégsem Te vagy, érzem sután,
Zsong a szó mi verssé válik,
Asszony álmok hold udvarán,
Buja vágyak ragyognak rám -

Barlang falán Platón árnya
Fátyolt sző a holdvilágra,
Hol a nő kenyérré válik,
Hamvas árnyad ködvarázsa,
Ajándék az éjszakámba -

Alfa nászunk holdfény táncán
Ragyoghatsz majd ágyam vásznán,
Hol a csók gyönyörre válik,
Vonzó vágyad reám talál,
Ha létezel, neved reám!

Törött fehér pogány arcod,
Simogató könnyes szavad,
Ezeregy éj meséd csábít –
Holdas lényed csókot akar,
Gyönyört keres, öröm frázist -
Köddé válik, a magány is...

PROFÁN ZSOLTÁR

gyémánt szemed hamuvá éget
így nézek most már csak magamra
kínomban is dalra fakadva
keresek porba szánt igéket -
mindenemben téged szeretlek
de némaságod engem büntet -

itt a szívem a tenyeremben -
de te nem védsz meg mégse engem
aki arcod még sosem látta
szűzen lökték ki a világba -
verselek éjt-nappá feloldva
szánalmas igéket motyogva -

dúltan az égbolt földre huppan
teremtész éjt nappallá rontva
örök bajokkal - nagy titokban
körül a vér és vágyak tánca
vörös pillantásokat gyűjtva
szerelmi kint hoz a magányba -

gyémánt szemed hamuvá éget -
ím panaszos imám - magasztal -
s bár e tűzből felhangzó ének
megvérez szilánkos szavakkal -
lelkemből kitépve lobog a láng -
s elemészt - zsolozsmás malasztal.

GOGO

Szeretőm sikolt, rúg, vág rajtam -
Jéggel, hóval tele az ajkam,
Amikor mondanám: nem ezt akartam -
Szemembe a sós könny belefagy,
Ha eleped sűgva ajakad:
Ha szerelmes vagy, védj magad!
De jó, Te jó! Te kedves nőfaló!
Tán veled a nőd is jó marad...
Mert nincs rá szó, és nincs jó szó:
Mennyekbe visz a sudarad...

RÁCS MÖGÖTT

Kérd a szíved, hogy ne bántsa,
Szép remények örök-gáncsa:
Ördögös-szó, ördög fuga -
Csipcsuk ügyek fura ura -
Ne kérd istent - mindhiába!
Kicsi csoda buta vágya -
Ne sűgja-vallja ostobán -
„Szamárkorón nőtt unokám”

Kötök nyakamra szőrcomót -
Akasztva ott lóg majd a nap -
Hajnal s kakasszó elmarad,
Ha megfájtam a szavakat.
Ha megrágtunk már minden szót,
Süket lesz, s csönd, mint azelőtt
Nyakunkban a szőrzsínórral
Kolomp jelez majd fél időt.

Ily nagy öröm, kár volt csupán,
Fény megy el így, éjfél után.

ÉROSZ GYERMEKEI

In memoriam Ch. B.

Miért tör vadul reánk a csókos holdsugár,
Felkeltve ezer csodát, boszorkányszombatot,
Ha a szerelemben, mindent pénzért kaphatott,
Ki nőt rabolni jött, egy feslett kéjtanyán?
A holdas éjenc, kerek farát, ha kelleti,
És megvénült, foltos vállait rázza egyre;
Nyarát, trópusi vágyát régen elfeledve,
Szűzi szemérmét az éj, aligha ismeri.
Mint éhes vén diák, ha asszony testet csókol,
Szinte részegen a vágytól, s egy kedves szótól;
Nap ragyog felette, vagy ábrándos égi fény,
Oly mindegy, ha torkon ragadta már a vágya,
Szívében ég, húsának vad szerelmi láza;
Oly rab lesz ő, kit sodor a vágy, s a kerge éj.

BŰN ÉS BŰNHÓDÉS

Sajogjon a szívünk, mikor bűntanyák máló
kéргеit karmolja gyermekeink keze -
mikor leborulunk hús combok kitáruló,
árka fölé, forró vágytól, megremegve -
Csengő kaszák elé omolva falfehéren,
miként megtöretett, bűntelen rabszolga -
sajogjon a szívünk, mert bilincs a törvénye,
hiába kiáltanánk, porból suttogva, -

Keserédes, vad dalokat mormoljon a száj -
sirassatok meg minden elrabolt éjszakát!
Széplányok, - szeressetek álmaidokért!
amig értetek zendül a szerelmes éj -
sikoltsátok az éjbe lázrózsás dallamát!
Hasadjon a szív és szülessen új világ!

KÁIN ÉS ÁBEL

(Alma asszony kórtermi balladája)

a holdon
sápadt ajtó
megnyílik a lázas izgalom
elúszó tompa angyalarcok
éteri foltok se orr se szem
csak mint a száj -
kitárva éhesen a hold kehely
az asztalon papír pohár
a nővér gyűretlen fehér
akár a tél -
de szép teste mint gyümölcskosár
ringva mesél -

különös régi nyári éjek
éjkörei meggyötörnek -
görnyedve ordít a baj!
ölelni hív a félhomály
s a bűn is ott vár, mint tavaly -

ha fellobognak csillag éjek
szeretni hív a holdvilág -
régibűnök útja éget
árnyak idéznek új csodát -
pörög-forog a vágy kerék
a szerelem a rózsakertben kicsi féreg
ha álmodt szül a rőt pipacsról
egy törékeny csókos kicsi asszony
ábeli fény kél az arany napból
de halálos csókkal vár az alkony -
Káin szava vad indulat -
minden mi szép volt - így ér majd véget -
fájva robog a vágyvonal
bajszó szó és vádas panasz
mind felfakad -

mert bizony csalta Káint ama balkon -
lúktet az ész tétován
bosszúért kiált a Hold s az alkony:
harcolni kell de harcolni kár!

túl tiszta tény ez... lefegyverez
ha reszket, sír egy holdas asszony
könnyszobor lesz mindenkinek -

harcolni kell míg egyik áll...!
de változik a szerelem -
ha feldereng a gyilkos álma:
vár könnyes éj egy csókra már?
keserű lett alma asszony
megcsalta őt az éji balkon
elmúlt az idő hogy visszavárja -
nagy bánat jött a boldogságra
mit árapály vonz a Hold után -

Ábelért szólt a lélekharang
lúktet a vers tétován -
pusztító vád izzó harag
vad szörnyű harc egy csókcsatán -
kié volt hát alma asszony?
ha Ábelért élt fényes nappal
de Káint ölelte ha jött az alkony?
- a holdas ajtón
ki-be jár az értelem
nincs irgalom se kegyelem -
Élni jó!
elúszó édes angyalarcok
éteri vágy és könnyű láz -
rebben az ámbra szíveken -
pirosa ködlő szerelem
ha néha egy-egy pillanatra
vágyakozva csókot lehel
Alma asszony - lázat hozó édes ajka...

MAGUNK ÖRÖMÉRE

Billy és Mónik románca

Duzzadt szilvaszemére néz az ég,
Kitárja feléd sötét ölet,
Bármerre néz, ott verdes felette
Egy áttetsző szeletke kék -

Alteregőd lehetne
Egy régi emlék -
A mezőn nyakban a szoknya,
Időt se tudván harangozott a lábikra,
Iramodván dévajul kacag, kacsint
A kan csalitra, rászívja magát a rúdra,
Kancsalítva: Honnan nő ereje - ki tudja?

A hús, mintha csontja volna -
Egyre nő, csak nő a csapásszám,
Nyelve örömétől
Lélegzetét visszafojtván,
A levegő megtelik remegéssel,
Tele jajjal, nyögéssel a száj -
Ha lehetne - halasztanám -
Lüktet feléje - az inga üt -
Ki tudja, mire virít a nap, ha süt?

Elér a mélység mámor: Ámor
Kapaszkodj belém, mély a labirint!
Mint az álom, valahol véget ér,
Ám kezdődik megint -
Robog-robog a vágy villamosa,
Tüzes völgy felett villan bíbor phallosa,
Fül cseng mikor átszakadt a fal: Jaj!
Elszáll a visszhang a zengő robajjal -

Fölfakadt a seb,
Most már könnyebb: lefittyed -

Nagy, véres szemét forgatja,
Megtelik és legördül egy könnycsepp -
Mintha szégyen volna?
Lágyan marcangolja,
Reszkető kezével eltakarja,
Mikor duzzadt ajkával -
Hiába tiltakozik,
Még mindig őt akarja -

Már száraz,
De duzzad még a könnycsatorna -
Ne szégyelld Billy boy!
Elcsábított a rüfke,
No és a rojt meg a csipke -

Átverték Billy!
Nem lehetsz magodra büszke -

BOLOND A VERS

robban a Vers mögött a gond
az is bolond - az is Bolond
ki Reggel vár az áldomásra -
s nevetve megy a másvilágra

őrült Kvazár az égre száll
két lány fürdik: Két kékmadár -
szivárvány Jár a végtelenben
repülj Hajóm az égi jelben -

elég a vers az Ész helyén
álom rak Fészket menhelyén
csattogva száll kering az Égig
ne Félj ha versedet idézik -

LÉLEKBŐL ZUHANTAN ÉRKEZÜNK

*Motto: Kinek kemény a rög, a kő, s a prána,
Nem ír majd költeményt a kor falára -*

Van bennünk valami fénylőbb a Napnál,
A csillagos égnél is rejtelmesebb -
A tudat mélyén megbúvó szellemet,
Mégis borba fojtjuk, kacagva, - bambán.
Barbár erő vagy isteni sziporka?
Mély titkot őriz a lelkiismeret -
Könnyezve, sír-nevet, mint egy kisgyerek,
De nélküle az élet, semmi volna.
Maradj hűséges, gyermek-önmagadhoz,
Ne hagyd el soha, ki szívedben él -
Szürkeségből mesevilágot alkot,
Ha szerelem támad életed egén -
Mídász örökség része egy-egy lélek,
Koldus királyság, míg csak remény éltet.

ELMEÉL ELMOZDULÁSOK

Lassan szivárog át az élet tengerén
Az égi éteren
Mohos felhőt kaszál egy szép turulmadár
Mohos dögökre száll
Az ész - csekély erény keresni múltra célt
Tudjuk hamis a pénz
Ha árva fénysugár vezet az éjen át -

Bár a Hold ezüstje szólna - engedetlen
Lassú fény dereng a fák között - riadtan
Akit a bajban vérbe fagyva elhagyott -
Óh nagy Isten! ifjú szív volt, még iratlan -

Koldus király leány kit reménye éltet
Tán örök szerelme lesz a férfi népnek
Száz Titok veszély az ifjú lázadása
Kit megöl a vágy ha hív a hús virága.

Lassan szivárog át keresni múltra célt
Hisz nincsen annyi pénz?
Az ész csekély reménye visz az éjen át
Az élet tengerén
Szagos dögökre száll az árva fénysugár
S ha könnyet ejtenél?
Holdbéli csókra vár a tűz-vihar madár -

ZSIVÁNY A SZÓ VIRÁGA

Ne modd, Anyám: A munka szórakoztat!
Pokolra jutsz - ne bánsd a jót, s a rosszat!

Ki megcsalt nőre Posztumusz ugorván,
Lészen az bűnre, átkozott vad oltvány -

Hamis beszély az ember szenvedélye:
Szerelmet vall a szikes ész jelére -

Mindenki pénzre lel, ki tűzön ég el,
Ha kártyavárt a balszerencse bérel -

Nem adja könnyen rút boszorka lánya:
Pörgetve kártyát, mond jövőt a fáma:

Kinek remény a pénz, a köd, s a dáma,
Nem hozhat új csodát a napvilágra.

VESZTESÉG NÉLKÜLI JÓSÁG

I. *Triptichon*

Rózsák közt tövises sűrű bokra,
Agyagos - kavicsos gyalog út -
Fölöttem átható ég kéklő fodra;
Ez volt a Múlt...
Ajándék nyaram delett felettem,
Kéretlen ontotta rám a fényt,
Az élet zenéjét harsogta szívem:
Nyári ég, - Derű és könnyű nevetés -
Egy szőke lány ölében
Boldog időt érleltem én,
Még tűnő felhő sem árnyalta homlokom.
Ó Te drága Nő!
A csókodat, hamis arannyal is szerettem -
Gyümölcsös éj után, ha kelt a nap,
Gerezdjén harmatot lehelt a völgy;
S amint megláttam mellbimbóidat,
Felszakadt a boldog hosszú sóhaj - ó jaj!
Remegve győzve, átkaroltalak -
Még minden együtt volt a napsütésben
Hűséges hajnal kelt a lázas éjből,
Könyörtelen és cinkos csillagok,
Álmat szőni jöttek hajnalonta értem, -
De a jó-szerencsém mégis elhagyott.

Nincs már jó ideje a szerelemnek,
Széttörött az üvegtestből készült palota;
Sötét, bemocskolt
Babrált agyú lény lett az ember fia;
A végzet árnya sír felettem,
Elűzve, orromba csap a műanyag szaga -
Elveszett a hamis világ minden varázslata!

II. *Egy asszony öröl a kézi malommal...*

Életből és halálból rótt
Homokba rajzolt jeleken,
Vak tükrök vakotás cserepein járok,
Mindent feledve, feketén félve,
Eleven Fából faragott ősök emlékezetére,
Ezeregy éjek szavaira várok.

III. Két asszony öröl az égi malomban!

Hasonmás létek örökében,
A dallam megrontja versem tiszta rendjét,
Korsóm víznyugalma némaság,
Gyér percek ütik el a kilúgozott estét,
Mély bukás ez - és csak egyre nő a csalfa vágy!
Körös-körül csalóka látszat,
Szük égen szürke felhők járnak,
Árnyai valami képzelt elmúlásnak, Falak, falak -
Határa nincs, csak vak-szimultán múlt idő -
Mint kettős gyász-szalag.

CODA: EXIT GROTESK FINE

A Vörös hangyanép
Régi bűnét tunyán elfeledve,
Mint természet lapul az édes mézre,
S ha felcsillan szemén a múlt tanult lidérce,
Olcsó időt hajit lazán a tűzre -
Nézz a tűzbe, Nézz tükörbe!
Nézd, mily roppant árnyak ködlenek!
Jövőtlen elfeledve, száz és száz
Kivégzett, sápadt Árnyat kergetek.
Gyilkos csillag robban át az érdek éjen,
Holt virágmezőkről dalol a szívem,
Tünde, nyári éjszakák világa
Perget múltó illatot felettem hangicsálva;
Álom ringat engem áradt fényfolyón,
Semmit se várva, élek árván...csillogón.

Mustra

Vagyunk mi hörgés hátsó szándék
Agyunk bibis hibás Ajándék -
Ínt Késmárk - Krasznahorka
Ki vár a sosem voltra?

Leszünk mi ködlő farba Játék
Nagy zendülés züllött Nap Árnyék -
És így megy Tantaloszra
Ha háрпиás a Sorsa -

Megverjük szemmel Máriásnét
Olcsóbb lesz Pálma és a Kápék -
Megmakkoltatjuk Klónnét
Vinné el már a jólét!

Szeretők éhen halnak: Ollé!
Ha félig élsz elvisz a Kordé
Karambol vágy dorombol
Reszket az ész a Gondtól -

Leszünk csomó sok sanda Bogra
Tengernyi ok a Holnapokra
Kanaszta ulti Snapszer
Ezekre hajt a...Svarcer...

Kést élez Kárttevő barátod
Hazudna Párod száz Karátot
Szeretők élnek-halnak...
Ne higgy Te sem Magadnak...

SALAKVIRÁGOK

Ártatlan, szízi sziveinken,
De sok haragot gyújt az Isten, -
Komor, felsebzett, rút ajakkal,
Sírva csókolunk, csókolatlan.
Csonkán, tagadó éji órán,
Értünk kékül a félhold árnya,
De hiába hív csókra, nászra -
Belehalunk az éjszakába.
Savanyú borral, asszony nélkül,
Mi nem élhetünk koldus sorban,
Nincseinkkel bilincsre békült,
Kocsma gőzös sikátorokban.
Éhes, lázadó szemeinkben,
Sok, nagy haragot gyújt az Isten,
Fogunk vacog e vad pokolban -
Salak virág nő sziveinken.

TELIHOLD

Azt hiszem, ma megöl a Rontás - kacag
A hiéna-hold: táncol, eleped -
Ugatása gyalázza az eget -
Mohón lihegve szirén dalra fakad -
Hivogató andám ajkamba harap -
Szívemig ér a forró lehelet,
Érzi szerelmem - szememre mered -
Könnyesen a bologságtól - elragad
Láz és kétségbeesés- Istenem!
Miért hagyta el feslett gyermeked?
Ezt nem teheted! - Istened? - nevet
Társnőm az éjben, csak néz, s már nem kacag,
Nász izzik csókra kelt ajakán - és vad
Vágy őrzi a zsákmányt szép keble alatt.

EGYSZERŰ ÉN

Mint aki csak egyszer szeret
Megmosdattam a szívemet -
Hóban, fagyban, jégesőben
Szikrát szórtam - Érted hűtlen....

Nincsen alku, ne csalogass!
Mutass fügét farkas almát
De legalább cserélhessen
Eben gubát minden jóság...

Akartam már akaratlan
Ha egy szép lány keblét néztem
Mosolyogva mondogattam
Mea culpa: én nagy vétkem -

Reped már a sárkány bőre
Harangoznak esküvőre
Lángra gyúlt az ördög farka
Nem lankad meg alkonyatra

Kérlek szépen, engedj nékem!
Hadd vétkezzem - forr a vérem!
Szeretni hív most Aranka,
Tojást is tett ablakomba...

VILLON KOCSMÁJÁBAN

Jaj fénylő Legem!
Hívj Gogonak - birizgálj,
S lopj csókot nekem!

BASTILLE-I ELSIRATOTT SZERELEM

Áldozattal felmagasztalt nász
Voltál nékem - mondhatatlan vágy
Éj-látomása - s hajnal mosoly
Margó emléke egy verslapon.
Te szép szerelem komédiás!
Lennél-e holdas istenasszony?
Sóvár hajnal, s csak mindig alkony?
S lennél? - száz dalommal sem múló láz?
Holdnővér; álomszép utazás?
S éji lámpás és révült mosoly
A börtön falán - árnyék fantom?
Máshajnalig is lázas alkony -
Egy, régi-régi, édes asszony,
Kit ölelésem megostromol?
Óh, Te szép szerelem ragyogás!
Komédiás, bűbajos asszony:
Szerető Holdfény csoda varázs
Babilon Kígyó kívánság parton -
Vágyott-kicsim -
Felhő mosoly édes asszony:
Voltál nékem, voltál, olykor
Álomjáték vas ágyamon -
S lettél, emésztő fogoly-lázadás:
Édes szendergő öleden – nászutazás!
S voltál nékem - voltál: Megsiratott nász
Vágymarta koldus királynője:
Tűnt árny Tarajos felhője,
Mondhatatlan Hárfazokogás.
Más voltál nékem egykor:
Halálos láz-varázslat tikkatag parton -
Éden-játék és kéjes sikoly -
Emléke most kínzó vágy;
Tűnt szerelmi idol -
Fogadj magadhoz - Ölelj, szerelmesen -
Te drága, kicsi, bűnös asszony.

A DIZÓZ

Ch. Baudelaire: Bánatos holdvilág parafrázisa

édes szép leány, festeget fülleddt álmokat:
mint bájos, lanyha hölgy elomló vánkoson -
ki tudja - egy férfitől sem várhat túl sokat,
szép keble alatt e gondolat átoson.

élete a dal, csók, mámor, édes ölelés -
kacér szemében csillog a tegnapi vágy,
maholnap dizóz lesz, mindene a pénz, és rég
nem álmodik vágyra kelt, szerelmes ódát -

s mert egy, bús poéta szívét elfogadta,
rubin ajkán néha-néha szúzi dal fakad;
így hívják csak: Wamp, akit sikere eltakar:

szíve színt játszva ég, mint opál darabka,
nyeli könnyét, hullik éjjel bő patakba
és hová nem lát a nap: szívébe rejti azt..

FAKERÉKEN

Rímekeket remeklek serényen
Kísért az újkor szelleme
Suttogj csak mögöttem szüntelen
Esendő vágy és esztelen -
Ne szólj most, csak gyere be!

Játékká vált tejfából
Ajándék faragott barika
Felnőtt mese hímesé
Ím a világhoz kiáltok:
Sehol vagyok királyfi:
Seregjárta büszkeség
Báli szűzanyák kis ura!

Tessék-lássék, tessék!
Aki érti éljen!
Aki él ma megfizet -
Megnyerte - hát hadd vigye -
Hull a fűzfák levele
De a rosszat ne tegye
Mert a mese meskete:
Sír-jaj lesz a vége -
Elromlott a VILÁG -
Koldus bot a bére!
Olvadt jéghegy gleccsere
(itt az ima gyökere)
Ágyat vet a kicsi lány
Csókos szenvedélye -

Zörög a nyír nyenyere
Kíntornás zenéje
Hull a szűzlány pendelye
Könnyet sem ejt érte -
Szomorodj meg valóság,
Bűntett, hamis béke
Nyomorban a fél világ
Pedig nem is kérte -

Volt remény itt más is
Nefelejcs - és nárcisz
De a banya ránk pirít:
Patkós lábán pánt virít -
Megszólal egy pánsíp
Láng ég alján csalfa Asszony
Csókért citerázik -
Táncra kel a sánta ördög
Jégesőt villámlik -
Ám ha, angyal?
Jó szerencsét hozzon dallal:
Szellők szárnyán: Nagy kalappal!

Táltos Idő

AZ ÖRÖKSÉG

Sírkő vállam vasbilincsben
életfogytig cipekedhet
mint egy szobor mindenszentek
sírkő homlok rajta álmok
ezer éve nyöszörögnek -

Káin baltát fog a Múltra
gúny és kacaj harcra csábít
Ábel füstje csap az égre
sírján moha s fű csírázik -

Boldog anya szülte őket
négy visszhang szólt sírva érte
Öreg Isten ne büntesd meg
aki így szül csecsemőket -

Sírkő vállunk vasbilincsben
vérünk sűrű - evesedhet
mint egy szomor bukott isten
sírkő homlok rajta bélyeg
s Káin szövi szemfedőnket.

VALAMIKOR

Valamikor, egyek voltunk,
De szakított velünk a múltunk.

Kitéptünk egymásból magunkat,
Feledve reményt, jövőt és a múltat -

S magunk lettük, a tiltott övezet,
Eltépve a gyökereket -

Már bezártuk magunkat örökre,
Csak nézünk lezáratlan pörökre -

Holdként haldoklik ki nap volt,
A soha be nem gyógyuló sebfolt -

Élünk a holt város küszöbén -
Szívünkben tél -

Mi valamikor, egyek voltunk,
De szakított velünk a sorsunk.

MEGVILÁGOSODÁS

A most hatalma

Az illúzió börtönében éltem,
Aztán, így szóltam egyszer, hát most "figyelj!"
Elmerül az én az ego tengerében,
De szíved tudja, Isten vár a csendben:
Hallgass, és jelt ad, gyermekek szemében!

A SZENTKORONA

Szent kartusod köt már sok ezer éve
Hű magyarjaidhoz ékes talizmán.
Hiába tört éj, balsors, nemzetünkre,
Nélküled, bitorló, nem lett itt Király.

Benned ég még az ősi hit visszfénye,
Mély titok zár körül és száz legenda.
Mikor, hol készült szerencsénk edénye?
Hő-, glóriás vágyak attribútuma.

Ész, szív, virtus, képzelet, ős Napkelet
Költészete, szépsége jött el veled,
Bő örökséggel, távoli Szkítia.

Ahol megszületett szittyá nemzedet,
S lettél immár magyarok híres fia,
Levédi Magna-Hungária ura -

Atila, Buda - Szent Arimátia
Szellemi delejét őrzi még a pánt,
Hát gyógyítsuk végre rontott Korpuszát!

TÉL A HARGITÁN

Ünnepi áhítat hoz fényt a szemekbe,
Zörget zsebekben téli diót -
Nem alázat, csak hű szeretet,
Ünnep szava szól értetek most -

Áldozati bárány jajszava
Sikolt a sötét éjszakában -
Eladták, és legott leölik
Titokban a durva legények.

Ahol sírva hívnak az erdők,
Fénylő fa, sötét téli éjben,
Minden rög hozzád hajolna,
Ősi bércek hazátlan fia -

Sír az angyal az ádventi Hargitán:
Üvölt a szél, idegen jajong,
Tördelik a fákat jégcsapok -
Volt, ami volt, most minden halott.

SZARVAS REGE

hét ezer éve
hun-sárkánytól született -
vad földszagú éj
és Napkelet gyermeke -
most itt sír - dalol éjjel
égő szívem közepén -

szétszakítottan
lángol a tűz-sárkány rőt
Kasszandra fátyla -
de újjászövik majd hű
párkák Isis ünnepén –

ÁTILLA VÁROSA

(ALBA REGALE)

Fehér Budavár! Hol keresselek?
Körben pannon hegyek, vizek felett,
Ősnapkelet hajnalán felemelt,
Néma tanú-kőjelek üzennek -
Ahol piruló felhők hullanak
A lenyugvó nap rőt paraszába,
Itt múlt el annyi szépség álma -
Százévenként, fényes, fönix hadak
Égtek el a magyar éjszakába' -
Ezer éve még szittyá-ég látta,
Székely táncot jártak a vár alatt -
Büszke győzelmes énekük dobbant -
S ha eljön? - felnyög a múlt a dalban -
Hallga csak? - Atilláról vallanak.

A HŰSÉG ZSOLTÁRA

HOMMAGE PR DR PAPP LAJOS

Mert nem ölhatték meg gonosz ostobák,
Szabadon száll lelke köztünk, mint a láng -
Közöttünk él, a sólyom szívü ember,
Kinek a bűn bilincse, ismeretlen,
S Nimród jele fénylik égő homlokán.

Azért születünk, hogy szépen éljünk,
Otthonunkat, ne hagyj, hogy elvegyék,
Szülőhazánk, egyetlen reményünk,
Nem adjuk soha, szabad szellemét -
Nem hagyjuk el, kit ránk bizott az ég...

A PILISBEN

(a téli napfordulón)

Ziribáron születik a fény,
Az örök élet napünnepén -
Ezer éves szittyá üzenet
Száll, a dobogó kövek felett.

Mindenütt mitoszok, kőjelek,
Ősi Szentkirályok üzennek -
Fényözönnel záporoz a nap,
Mikor az ősök megáldanak...

Egykor itt ünnepelt a fény,
A Kárpátok szíve közepén -
Miről azt hittük elköltözött?
Megcsillan a fák csúcsa fölött.

Kései utazó ne feledd!
Ég-föld közt él még a szeretet:
Megérint az aszu lehellet -
Érzed az illanó éveket -

Int felénk a múlt s megannyi Ős
Nap tündér varázsa bont időt -
Szívünkre száll a tündéri kép:
Amint elénkbe lép, - Szép Özséb...

TRIANON

Fájás szúrt, ha kergettem kutyát,
Hóval mostam a hold árnyékot,
Könnyem szóta, hogy ne sajnáljam,
Mikor a tej már forrva habzott -

Éreztem lázat éjszakákon,
Légy szállt a tejbe, mikor alvadt,
Pereltem néha Istenemmel,
Hogyha szeret - miért sanyargat?

Nyomor és jószág hajlott össze,
Áldott a bárány és a bűnbak,
Hiába szánjuk bűneinket,
A bölcsek bölcse most is hallgat.

Mi vagyunk, akit megveretnek,
Megszórnak sárral, utcakővel,
Mi vagyunk, akit megcsúfolnak,
Magor fiakért szenvedőket.

A GULÁG FOGLYA

(Feri Bátyám emlékére)

lassan jött meg. Bibliásan
árnyak suhantak át a városon
rég emlékek vadvirága
kísérte Őt és fájdalom -
jött, - jött a növény alkonyatban
hátán viharzó fellegek
az utak mellett szemlesütve
álltak némán az emberek -

elszántan, életre-halálra,
hét éve, s nem ért még haza,
de nem hitte most sem igazán,
lehet még boldogabb nyara -
és mintha sírást hallana,
forogni kezd az éjszaka,
az ajtóhoz lép, s ím egy árnyék
drága arca arcához ért:

Édesanyám! - csak ennyit mondhat
mikor Anyja karjában földre roskadt

TERROR HÁZA

Miért tűrjem el pogányok hatalmát felettem?
Lelkem bolyong, vallató szobáról szobára -
Gyermek arcot látok, a félt homályba zárva -
Megrettent asszonyok a reményt rejtik előlem.

Oly sötét e múlt, mint a világvégi éjszaka -
Félelmet dobol a szív, a vér - könnyem pereg,
Szakadt itt csont, ín, - az ész, a tébolyt érti meg,
De nem lehet a bűnnek soha magyarázata.

Minden arc halálos mementó - iszonyú vád!
Mert e házban vert a gonosz kétszer is tanyát!
Soha többé nem lehet béke, megnyugvás vétke -
Bármely nyüves eszme újra éledése -

Ez a hely, maga a sátán nemtelen temploma -
Az örök stigma, amely árnyat vet napjainkra -

ALAGÚTFÉNY

Küzdeni kell, mindhalálig,
Bár sikernek nincs reménye,
Alagútfény, világvége -
Ásít, vonz, elnyel a mélye.
Lebegve a végtelenben,
Feláldozva az időnek,
Vágyakozunk szerelemért,
Szűz oltárán egy-egy nőnek.

Legyőzni a lehetetlent,
Túlélni halálos nászban,
Golgotára vinni Istent,
Örök életre szántan.
Célt keresni és életet
Remélni, megértés helyett -
Az ember többet nem tehet -
Küzd, akar, - s halálig szeret.

JÓSLAT

Az ember, aki ezüst szárnyakat növeszt,
sír ha felhők takarják a hűtlen napot -
most boldog, ha az árny színeit festi meg.

Tanúnak hívom a termő évszakot,
ahol feledőn karol belénk a csend -
belesüvítvé kiáltok egy nagyot -

Megcsúfolt bennünket a szabadság,
mert e büszke cserép nép jóllakott -
betéve tudja mi az igazság -

A csorba Napúton részegen,
szétrebben a négy égtáj felé -
ki tudja mit gondolt hirtelen?

Oly báván és idegenül,
szolga sorban, sorsát rontva,
alkohol mámorba merül -

Ím, ő volt szánt balogja
a gömbölyű világnak -
ősi tölgy tépett lombja -

Régi dalok hőse -
kincses múlt - s a jövő
mai örököse -

Megrontott vére
kergette egyre,
küszöbre, félre -

A hontalant
felszámolják,
mert sorstalan -

Ne sirasd -
vess elé
pár garast!

Szegény
Bodri
legény!

Ex- (át)
lex: (ved)
-(lett!)

IN MEMORIAM, 2004. DECEMBER 5.

Vén, lucskos szél kerít új tavaszt,
Hányaveti mosolyok között,
A tél, áruhába öltözött -
Cserben hagytak a Júdás szavak.

Feltámadás és tavasz - zavart,
Testvér-csalódástól jeges-szív
Szül róla dalt - Ecce homo: Ím,
Erdélyről vall minden rügy, patak.

Tél-tavasz helyett, most pénz beszél -
De ünnep lesz a szent hegyekben,
Ha Csíksomlyón dalt sodor a szél -

Himnusz, szól a Székely szivekben,
És felzendül a régi nóta:
A szkíta múlt újra álmodója.

KERÉK ERDŐ PARAFÁJA

KÁNYÁDI S.: FÁTÓL FÁIG (PARA) PÁRJA

Fától fáig alkonyatban,
fától máig mint kis gyermek,
Karácsonyért imátkoztam:
Én Istenem – Jóistenem
add nekem az ünnepeket!
Szászrégenben, Budapesten
Kis Jézussal a fenyőfát
vissza kérem, úgy mint régen.

Ősnapkelet szarvas népe,
gyermekeknek meséljete!
Fényben élők, ne féltsetek!
népmesékben - napba nézek,
Pártus herceg Krisztus leszek -
nem fogom be pörös számat -
tovább, tovább, most már hallom:
föltámasztjuk kis hazánkat -

“Áprilisok sült bolondja”
fölmászott a hét toronyba,
megkérdezte - pletykás óra:
mi fán terem, róka-bóka,
nád tilinkó varázslója?
Félrelütött tizenkettő,
bolond szerű, „kerek erdő” -
kínálkozó, vemhes árnyak,
(horgonytépő, hazugságok)
semmi nem szab most már gátat:
“Ferkón üt a bolond óra”
csonka-trükkök gigolója:
kendős-szavú - bomlott - vert hős,
nőd kergessen, aki szeplős!

Tovább, tovább, fától máig,
úzve-hajtva a sírásig -
lopva magad, botladozva:
útonálló bolondgomba -
kutyatej a hangyabojba,
hangajegy es ecetágon,
holó, koló hazugságon
bontogatom a Júdásom...

Jó annak, mert nincsen gondja -
gyógyult szívvel neves rajta!
Boldog asszonyt próbált hittel -
Nappárducos öleléssel
légy a szívünk fényessége,
arvisurák boldog népe!
ajándékot vársz húsvétra?
ugye érted mi a tréfa?

Nézz az égre, szent a béke,
dicső múltad váltsd igékre -
reménységünk nemzedéke
ne lépj félve, lopva félre,
ne váltsd hited bankhitalra -
gondolj csak a gyermekedre
Pártus király Istenedre,
s csókkal ölelj szép szivedre...

A NAGY „OM”

meztelen óriás ül
az Óperencián túl
tér-időn kívüli jelre vár -
pillája se rezdül
bár tudja az igazat:
om maya ma szkíta
raku ana peya romu -

kérlek Uram - hallgass reám!
miért tűröd orv-társamat?
elmém mérleg házában él
egy fájó sötét gondolat:
Te jó vagy Uram, hát most lássad
megcsalt magyarságodat -

óh magyar Hargita!
Székely vára csupa rom
csak egy hegyóriás ül
horda hazugságokon -
pillája se rezdül
bár tudja az igazat -
tudja - ami elveszett
vissza sírni nem lehet -
a hősök ősi jussát őrzi
a szív, a vér, a képzelet -
időn túl - a hegyek ormán
hol az óperencián túli turull se jár
a széki gyopár hó mezején
áll egy fekete remete vár -
ott él egy harcos, öreg táltos
álmos a szava: szívünkre száll -
bár tudja az ígét nem hívja Istent
Hargita népe - jelre vár - a tél haván...

ADY LÁNGOK

Ma magasra csapnak
Szívemben az Ady lángok -
Generálisa szerelemnek bornak
Éjféli világnak áldomást iszom veletek
Haragos tűz-szívű székely betyárok.

Hajh Erdélyország Hargitája!
Híresen bús Magyarország
Legszebb koronája:
Csíksomlyó, Sepsi és Kovászna
Sok kis nefelejts faluja:
Ne feledje el soha
Az ezer évet, a sok-sok fényes napot
Amíg a magyar itt övéi közt lakhatott.
Költő! Míg nem jöttél (?)
Itt sírni sem tudtak szépen -
Nem nyílt rózsa, szegfű, s margarét sem
A kopár, szikes vidéken.
Költő! Te tudod - a havasok tövében,
Ha meghasad is bolond szívünk
Bánatba mi sosem esünk.

Ma, magasra csapnak irgalmatlan
Szívemben a lázak - e hagymázás
Nyúlós éjszakában, értetek,
Ha kell, pokolra szállok -
Bennszülött utolsó betyárok -
Hozzátok kiáltok!
Ha megszakad is bolond szívünk
A hétágú sánta ördög -
Itt ne parancsolgasson nekünk,
Mert, kétségbe mi sosem esünk:
S nem hajtjuk többé, idegen igába fejünk!

ROSSZKEDVÜNK TELE

Látod? Nehéz bilincs a keserűség -
A lucskos fagyban minden halott -
Szilánkokra hasadozott az ég
Ijedten bezárulnak az ablakok

Fölénk magasodik a Tél -
Gyertyásan csilingelnek a jégcsapok
Üveget vág a jeges böjti szél
Otthonért sírnak a hajléktalanok.

Havas fák közt repül a szánunk
Jégbilincsek koppannak a havon
Kicsúfolt álmok haldokolnak
Európa közepén álmodik a nyomor.

Nehéz bilincs a keserűség
A dolog-házban minden rabot
Robot-alázatra tanít az ég -
Hazudni tanítanak a csillagok

Tolvajok közt ellopott jövőnk sírdogál
Szaturnusz tombol elvakultan
Mélyben a pokol tornáca vár
Látod így élünk mi, kifosztva árván,
Hazátlan, gyalázva - ős Budán.

ÜGYNÖK TÖRVÉNY

(az örök Trianon)

ki kell adni már haragunkat
hogy népünk újra ünnepeljen -
emlékeznek a megcsúfoltak
kit eladtak egy lopott eben -

a vörös zsoldosok nyomában
fekete jaj lapul a földön
jöttek kitépni szíveinket
hangjuk koppan a sírgödörből -

nem zengünk nekik ostobán
csupán a halálra volt joguk -
nem alkuszunk hóhérainkkal
hisz emberségünkért harcolunk

egy démon tombol elvakultan
körben ügynökök csapata vár
így élünk mi csontig kifosztva -
nemzetünk romjain - Pest-Budán

szennyes hazugság áradatban
mind itt tolong - a sisere had:
mohó keze kincseket keres
hazánk lázbeteg teste alatt.

ki kell már adni haragunkat
visszaszerezve most a jogot
mit Trianonnal bitorolnak
elbitangolt évszázadok -

A BÁRÁNYOK HALLGATNAK

idejét múlta a világ
záptojásként búzlik a sárga -
vörös csillag fut az égen
bajt hoz a bűn
a vérző húsvét utáni vágyra -

ne légy hát engedelmes
eszköze az erősebbnek!
élj a magad idejében -
rakd fel ajakad hűvös mosolyát
és ne áruld el, ki vagy: hallgass és láss!

légy zengő százhangú vonzó titok
akit valami ősi istenség
jókedvében, magának alkotott -
mindegy hogy ki vagy -
csak ne add el árunak magad -
jeleket növeszt az idő:
itt a tavasz!
szertelen szellők játszanak veled
szerelem borzolja szívedet -
ím a vigasz
de ha kérdeznek, tagadj!
és ne légy engedelmes - ne adj
barátságot egy hazug szóért
tegnap feszítették keresztre
a pártus tanítót - hóhér
gyilkosai még itt vannak köztetek -
a sátán hetet kölykezett...

zihálva csábít a vakok mohó szikra láza -
de harmadnap majd feltámad
és eljön az ember fia - íme
gőzölgő nászéjszakák hóvirága -
gyermek mellén tetovált csillag -

halálraszánt ártatlan ábeli áldozat -
kérdő mosollyal olvas halált reánk a bűnbak -
élet-halál Isten: mondd! - hol vagy?
leölt bárányok áldozati ünnepén
galamb szavakat árulnak
de Te ne add el magad -
körötte tűhegyes agyarak csattognak:
kelep-kelep...közel-kelet
őröl a halálmalom -
ne ölj! - szól az első parancsolat
a megtört arcokon - fájdalom
de nem szárad föl a könny
és nincs irgalom,
mert az áldozati bárányok hallgatnak -

A SZENVEDÉS MENHELYE

Mosdós ősfái közt suhan a szél
Sörényes, ősz haja fehéren lobog -
Ezüst pókfonálon függ a szenvedés
Szememben a tél, könnyesen ragyog.

Mit keresek én, itt, kalitkás madár -
Ennyi bánat közt: kívül és belül -
Sajogva fáj most az elvadult táj -
Jelet keresek, nem vagyok egyedül -

Mélyen érzem minden tévedésem -
A jóreményt, hogy jöhet változás -
Csodára vár minden szívverésem
De a kertben elmarad az olvadás.

Szerelem nélkül élünk tetszhalottan -
Mindennek vége, elmegyünk titokban...

ANYAHITA GYERMEKE

A hetedik éig jutva
A tórától megszabadulva
Szárnyalok Ataisz utóda
Csillagrovó testvérek közt
A Tejúton át a Szíriuszra
Hol vár ránk népünk ősi jussa.

Igaz legyen e mind a DAT ?
Miként is EGY a MAG
Fejünk egén a kábulat
Amint a napvilág (a föld alatt -)
Az ÖN TUDAT csak múló másolat

Emberben gyermeki EGY az isten
Munkálkodik a SZER-elem
Ádám-Évától ős tudattal
Szeretünk, kívánunk szüntelen -
Első kérdés a Kegy -
A Teremtéssel megszűnt az Egy?
Hová lett az Ős Rend lelke?
(Ki mondhatná meg, ki tette?)
Az Egy, a Semmi - és a Végtelen
Történni kezdett az időben
A Tudat kiáradt - s a roppant Emlékezet
Terv szerint teremtett hét eget -

A sors, a Múlt -
A Káoszból jött üzenet -
Mielőtt a Fény, a fügés Igén lánggra gyúlt
Az önmagára ébredt paradoxon
Kétség Ikreivel megszületett -

Ha hét lét lélekkal teli
Lélegzik az anyag - Él a MAG
Góg és Magóg
Gilgames, Enkidu - Samas

Kumára-Szanat, Szamanda
Mint Atilla és Buda -
DNS Ikreinket kettős spirál köti -
Hun és Magyar: Ősi
Arcát: Önmaga harcát kergeti -

Az isteni ikerpár
A templom északi falán
Sötétség és Fény
Nommo ünnepén
Koppány lován Szent László király
Mind megannyi csillagharcos
Kozmikus sugár - ős Budán
A Hold és a Nap
A négyszelű székely ég alatt -
És Te testvérem, mondd, ki vagy?

KALAPÁCS ALATT A MESEORSZÁG

(Tiborc új panasza - 2004. december 5.)

Nem, nem a tehetetlen szomorúság,
Csak a harag csal könnyet ma szemembe,
Ha már szétszakadhat minden: ágra ág,
Hazugság rombol a tarlott szívekben.
Mondjátok meg! Hallgathat-e a költő?
Mikor ebek harmincadján az ország?
Látván, nem lesz elég egy emberöltő
Feledni a rontást, a meghasonlást -
Koncert, vagyonért és hamis eszméért
Hagyja cserben újra, testvér a testvért,
Bűnrészes mind, ki bűnben szerzi hasznát!
Elitek mérgezik a nemzet lelkét,
Vélt koldusként él, s fél itt az igazság -
Újra elárultak szép meseország...

MEGVILÁGOSODÁS

Nézem amint a hószínű felhők
Kéklő öblei elúsznak az égen
Mint beretvált hegyhát
Vakít a Pilis fehéren -
A hosszú eső
Végig ezüstlik a tájon
Horgonyt vet az est -
És kevés a szó, a tett
Mi a látványt megtagadja -
De jaj! hirtelen
Kínzó gondolat kúszik elő -
Lázálmával Idegen az ember -
Romlott gyümölcs a tájban -
Miazmája pusztít mint a dzsungel
Megfertőz Ádám kíváncsi vágya
Rettenetes, önző szerelemmel.

"A JÓTANÍTÁS ISKOLÁJA"

öntsd le benzinnel keszkenődöt
és gyújtsd máglyádat fel magasra
aki csak él? mindenki lássa
már égig ér a nép haragja -
bűnre tanít, rabolva pénzünk
a kormány és a milliárdos -
összekacsintva futni hagyja
a parlamenti Hány Jánost -
minket kaszál a föld vigéce
bankkölcst ad komisz kamatra
így játssza nepperek kezére
az országot a hamis szolga -
30 ezüst a Júdás bére -
stréber cseléd - szabadulj tőle!

KASSZANDRA JÓSLAT

A VÉR RÓZSÁJA

Terólad, még senki nem énekelt:
Kék folyók és csiki Árpád hegyek
Zöldjére könnyező - árva piros
Rózsa, mely a reményért vétkezett -
Mily pokol dönti porba az erényt,
Hogy parancsolhat az érdeemtelen,
És nevünkben így szól: Nem kell Erdély, -
S az árulás gyalázta nemzetem,
Gyűlölet támad fel esztelen -
Légy hát hetediziglen átkozott,
Amikor megtagadtad nemzeted!
Benned a vér, már vízzé változott,
Idétlen korcs torszülött bitangja,
Sújtson átok és e föld haragja!

A CITY PLÁZA

Megvehet az érdek - sorsot, hitet,
Ami, az ember szívét rontja meg -
Megveszteget a pénz, - jóllakattat,
Hogy zárja az igaz szót hét lakat.
Mert nagyeszű nyer együgyü nevet,
Ha hatalmasoknak keresztbe tesz.
Vigyázz! Eltapos e kufár világ,
Mert bank-hamisság szór közénk ragályt.
Ám, látván a lét csereüzletét -
Ne félj, a vég mindenkit utolér!
Eltemet kort, pénzt, gazdag életet -
A jövőt nem válthatja senki meg -
Porlik a kő, s vele a hamis múlt -
Bárhonnan jönne, mind, semmibe hull.

TÖRÉSPONT

Tél-tolvaj jár a kordon kertben,
Kettétört álmok halnak némán.
Örvénylő láz és koldus reggel
Mammonja jár Házunk udvarán.
A Hold ezüstje rezzenetlen,
A betlehemi csillagórán,
Már gyűlöletben megkövülten,
Ős-átok ül az ember-fián.
Káin és Ábel, kés a kézben,
És hány féltékeny törzsi Isten
Őrködik itt a csillag éjben?
Mert csábít az éj - árnyék és vér -
A Káin ősök öröksége:
Keresztfát ácsol szívünk mélyén.

MEGSEBZETT NEMZET

A nyershús és a zúzott, véres csontok,
Október roppant boszorkánykonyháján,
Sírva szétszórattak a sebzett hazán -
Soha nem feledi a Tort, ki ott volt!

Igen, a meggyalázott, szétdúlt karám
Árpádsávós népe lobogót bontott:
Hidat foglalt és forradalmat fontolt
A diadalmas szellem Pesten - látván,

Vaskordonok között az Országházán
Árpád zászlaját köpködi a sátán -
A metélt hazán, véres, ősi kolonc
Kecskefeje trónol - még él a moloch!
Ám a sebzett nemzet végre talpra állt
És a gonoszság, már nem nyer több csatát.

KIS MAGYAR PARADOXON

kétoldali tükröd vagyok
ez üdvöm és életterhem
egy szép szóra kezet adok
s élek - egyre csendesebben -
vagyok jószó s benned visszhang
rám dörögnek a börtönök
ha nagy baj van Tél-országban
üveg szilánkokra török -

élni tanul mohó élv-vágy -
ha köpök a Hold fölnyalja
énekelj csak szomorúság!
ne vess rajtunk Föld bitangja!
gázzámlát hozott a postás
vakulj nyugdíjas mostoha!
sápadtan sziszeg a gázláng:
megérdemelted ostoba!

uniós ünnepünk hajnalán
nyomor fáj himlős arcokon -
kiül a komor valóság:
lopj! üss! csalj! - vagy téged ütnek(?)
ma elveszik ősi földed
s holnap mehetsz amerre látsz!

A KÓD

Hallgass és láss!
Majd megérted
Mitől búzlik a világ.

Isten kenyeren

HÚSVÉTRA VÁRVA

Jöttem, általdöfve - s csak harmadnapon
Nyit ajtót az éjféli telihold -
Csodára vágyva gyermekek születnek,
Nem kérve a Reményt, hol kóborolt?
És jöttem általdöfve, rút szavakkal
Ajtót mutatva: "Ki vagy Te Bolond?"
És mert megölték lelkét a világnak,
A Júdás most is Jézust káromol.
Jöttem, árulást, bűnöket feledve,
Mert a Megtöretett feloldozott -
Veletek együtt - megtisztult lélekkel
Áldva az Urat és a Templomot -
Jöttem, új életért - Jézusra várva -
Jöttem a húsvéti feltámadásra -

MESEORSZÁG MESSIÁSA

Tengernyi tiszta vágy hívta Őt,
a Jesszénus, qumráni Keresztelőt,
Ki, ismerte az Igazság Tanítóját,
Isten Fiát és megszentelt Arimatiát...

Az egyetlen szentség testet öltött,
eljött Jézus, a Messiás-küldött,
hogy el ne vesszen, aki hisz benne -
és lőn, földreszállt, a Hit szerelme.

A HARMÓNIA KAPUJÁBAN

Láttalak szembenézni a halállal,
az élet bilincsei közt -
Láttalak, amint a rettenet
eszeveszett csattanással,
visszakézből arcon ütött -

Az eszmélet vágóhidján, a téboly
emésztő lázai között
testet öltött az iszonyú bizonyosság:
gyáva-gyászt sodorva rád,
léted romjain, eltaszítva,
nem tudnál sírni, mert ma lelked-
könny-forrása mélyebb, mint a kút.

Láttalak az élettal szembenézni,
amikor teremni szólított a Teremtő -
a halál bilincsei közt,
nem kiáltottál, csak a kín
lázrózsái égtek világló arcodon,
szegény örömtelen elkárhozott ember,
akit romlott gyümölcsökkel vetett
vert partra az éden -

Láttam, idegen ablakok mögött,
amikor öklöddel átkoztad a napot.

Láttam, az öröm harsány erőlködését,
amely hozzád bekopogott -

És kivallattam az időt,
mely kifosztott sorsodról hallgatott -

És most itt állok előtted
a harmónia kapujában,
a szétszórt éden romjain,

s fáj elgondolni, hogy van csönd,
amelyben zene születik - és béke,
mely gyümölcsöt ad a földnek,
ahol a fénnel rakott mező dúsan terem,
mintha édessége titkát,
benne érlelné néked a föld -

És mosoly világít majd köztetek -
mert elhiszed -
most meghív asztalához,
Aki maga-képére teremtett tégedet,
mert ő az Élet, az Öröm,
túl minden égi-földi körön,
AKI...hajdani, időtlen:
Örök Teremtő -

Ím, eljött az idő -

Értetek szól a harang
Isten szeretet rabjai -

Remény és béke veletek -
Evoé, zörgessetek!

És megnyílnak az élet kapui.

A BŰNBAK

Egy ember, akit elátkoztak -
ígérettel elvarázsolta a csábítás,
hogy őrizze a tolvajok aranyát.
Hiába remény, szerelem, vágy,
egy ember, akit arra ítélték,
gyűlöljön, szeressen embertelen,
kövesse egy árny halálos rohamát -

Egy ember, aki földig hajolt,
hogy kegyetlen Shylock legyen -
ahol a káin-sors örvénye ragadta el,
Dániel eszével rabol el Istentől egy-egy napot
mert egyszer Paradicsomában jól lakhatott -
Egy öreg ember, egy gyermeki Ábel - Ázazel
a megtagadott, akinek egy templom köveit
kell majd összetörnie, egy napon -

Egy arc, egy test a kereszten, akit arra ítélték,
véresen csússzon-másszon a hegyen, -

Egy kereszttel egy ember, egy pap,
aki a népek között a bűnbak,
szava Istené
és Atyja templomában ragyog, mint a nap,
Pártus és Baálbek titka az olajfák alatt
és a Kabbala-ember, aki maga a Könyv,
a csillagos ég titkaira tör,
de megöli a gyermeki közöny és a könny -

Az örök Bábel szindróma - Góg és Magóg fia -
ősi stigma, a titkok titka, a meghasonlott ima -
Isten nem szűnő roppant iga -
egy ajak, egy hang, a mélységek legalján -
az idők méhére tör: tökéletes miként a kör,
Az első, mert nincs új fény a nap alatt
a magasság igazságát dicsőíteni, -

Melkizedek, egy ügyész, egy pap -
Szálem királyánál nincs fényesebb, csillag alak -
Ki volt Ő? És ki volt Jézus,
a messiás-küldött-Krisztus-ember,
aki Istennel társalkodott a hegyen?
Akit arra ítélték, hogy a csúfság legyen,
LEGYEN gyalázat és pusztulás: A Kereszten!

Egy megkövezett és megfeszített,
kazamatákba fojtott szájalmas ember,
aki elveszett árnyékban él, a lét peremén,
mégis hatalomra, halhatatlanságra tör,
aki ha megtér a hazugság tengerén
a kegyelem örök ragyogásához,
oly szépségesen, mint déli verőn a nap, -
a prófétával üzen hadat a halál fiainak,
csak igaz szóért cserél az Ég aranyat,
Jézus kopogtat -
Júdás-Ember, elbirod-e az igazat?

VARÁZS SZAVAK

(A senki földjén)

A gyógyulás örök szigetén,
ami elmúlik - mulandó,
ami elmúlt - nem igaz?
ébredj angyal-önvalódra vad kamasz,
menekülj a fény felé,
hagyd talpad alatt a földi mocsarat.

Fekete a múlt,
a holnap piros seb,
üszkösödik a lélek belül,
égi-földi tengerek felett,
az örökvaló lelke neszez...

Az Apokalipszis hajnalán,
minden sorsra pont kerül,
életből halálba menekült,
újjászületett emberek,
kegyelemért mondok imát,
hullócsillag-bukott-angyal értetek...

MESSIÁS

holnap, ha eljön
majd a szép szabadító:
ujjong a világ!

AZ ISMERETLEN

ha betoppan majd,
és megérint? kész vagy e
újjászületni?

SZENT HELY

Az ezüst hegyen,
hótakarón - egy templom
vár, száz éve már!

MEGVÁLTÓ SZÓRA VÁRVA

Most már mind együtt
Állunk a Varázshegyen:
Ím hópelyheid -

Sugaras égi fényben,
Tűztövis koszorúban.

VERS KETTŐS: FELTÁMADÁSRA VÁRVA

Dsida J. Behunyt szemem át versének parafrázisa

Behunyt szemem át...Meg-megvillan a nap veretes gömbje
Gomolygó nagy mezőkön... A bűnös város peremén -
Régi templomok ajtajában... A kereszfán
Ha Apánkat kérdeném? most vajha mit üzenne?
Illatosan csap fel a tömjén... Hulló vakolatok közt
Álmos vonatok dohognak a ködben...
A poros ködös tetőn át
Beszélne valaki rólad - kedves Mester?

Pérez-isten nyomában... Szívünk tele gyötrellemmel:
Borzongva keseregve fázik... Pénzt számol ma is
- Aki magára, családjára, nemzetére büszke
- És Harminc ezüstökért
Nagy meztelen sereg jó - tülekedve
- És csak hull reá a népek üszke.
Az országúti Krisztus sír a kereszten...A Mester,
S mellette Latrokként feszítve ketten...
És amíg a tömeg felrója Neked Kedves Mester,
Ha néha, néha, felsír a bűne...
A csendben (?) szökőkút, csobog a kertben.

Bár volt földje,
Sós vizek közt keresi, mit tál lencsén eladott;
Gyermekeket, nyáját, vak aggot!
És most boldogtalan megesett leányként,
Könnyesen várja a holnapot...
Léthé vizén szerelmes párok csónakáznak felette:
Holt lelkek közt ring - rút vétkét elfeledve;
Honnan jött és hol lelt szerelemre...
Ifjan hol kacagott a szélbe?
Halottak napján kiért hull a könnye:
Kit hívna vissza, ha lehetne? Kit hívna tetemre?
Feltámadás üdvéért...puszta lelke,
Óh, Uram-isten! Most már? Kit követne?

AZ ÉDENTŐL KELETRE

lopva kölcsönfényt a gyertyalángtól,
örök remények bilincsébe fonva,
szívünk mélyén Ifjúság világol -
oly régen vége már a szép napoknak,
elvágtatott a fényes napvonat,
de itt maradt az árnya mindazoknak,
mi élet volt, remény és akarat -
élünk elfeledve Krisztus menhelyen,
de hisszük még a táltos szavakat,
ne mondd hát! - cél nélkül és reménytelen -
szép álmainkból semmi nem maradt,
mert Ábelt siratva sem feledheted,
mi volt a tét az almafák alatt -

ÉG-FÖLD KÖZÖTT

Körülvesznek kék asszony-álmok,
Belém hasít a néma vágy -
Tört szív reccsen a csillag éjben,
Vége, lehull egy barna árny.

Tudjuk - hová mutat két kezünk,
Bűneinkért, bilincs a múlt,
Ám sötétbe nézve, mind hiába -
Kérdésekre, választ nem kapunk.

Mintha száll, szabad madár, egyre -
Száll, s nem vár gyengéd biztatást -
Jó, ha tudjuk, mint bilincsel önzés, könny,
Közös közöny és léha vágy!

Jövönket szegik tébolyultak,
Haragtól lázas emberek -
Ne várj hites szavakra balga!
Meghaltak mind, az istenek -

Valami rossz történt az égben -
A 7. Nap megszakadt,
Egy, isten hullt alá az éjben,
S vele halódunk itt alant -

Pokolra, kárhozatra várva,
S nem segít rajtunk áldozat.

HÉTSZER BÜNTET

(KASSZANDRA GYERMEKEI)

Hétszer büntet az Isten: el ne feledd a mondást -
És nem lesz más, aki majd leveszi rólunk a láncot.
Bölcs embernek régi barátja az írás, a szokás,
Hát tudnunk kell méltón, állva várni a csapást.
Ki hinti közénk a bűn magvait? Mammon, a bankár,
Szítja a gyűlölet lángját és szórja közénk a ragályt?
Vagy nem a sors büntet minket, csak a vaksi homály?
Magunkra ütünk sebeket: Aki kapja vagy adja: Te vagy!
Így ütik egymást a harácsolás gyermekei ma -
Gyalázva is megalázza testvér féltestvérét,
Vére ellen szítja gyűlölet a kiraboltat,
Félelmek ülnek a tájon és fortélyos viszály -
Így hullott átok Trójára, mi megsebezte,
És hiába szólt már Kasszandra könyörögve,
Földre lökte Iliont népe árulása -
Eljött a vég, s hétszer égett Trója vára -

FÉLHOLD ÉS KERESZT

In memoriam Pr Dr Papp Lajos

Halál ragyog a napban
Bagdadban és Libanonban,
Égig érő hazugság
Holokauszt lángjaival
Koholják a tüzet
Éjjel és nappal szakadatlan.

Két világ határán is átrágtad magad,
Sokan vártak rád, lesték minden szavad,
Ám nem született meg mégsem az a nap.
Hiába kiáltottál: Egy az Isten!
Nem talált egymásra: Félhold a Kereszttel.

AZ EREDENDŐ

Ki érti az embert?
Egyetlen őslény - egyetlen templom -
Egyetlen tetthely kísérti az embert?

Mindenki gyermek az anyja ölében,
Mint kagylóban a gyöngy -
Telik az idő az otthoni fényben -

Járni tanul, gügyög...
Aztán egyszer csak kiszökik a házból
És a kertben a fákon madarakat öl...

ÚJ JEREMIÁS

Fáradhatatlan zsongott körülöttem az élet,
Csak ültem helyemen, egy pontra meredten. Tudtam,
Valami történni fog velem az éjben, hiszen én,
Tetszhalottan éltem árván, nem hiába
Várakoztam. Tudtam, most megnyílik az örvény
És minden elenyészik. A törvény darabokra hull:
Minden széttöredezve porba terül: Szél tombol,
Szörnyű ereje lesz az ítélet, és valóban,
Törékeny az élet és gyenge az ember világa.
Ez a nap lesz a városok pusztulása: kő sivatag,
Tűzvész fénye lobogva világít és árad a szenny.
Iszonyat görcse rázza kezem és könny marja szemem:
Szellemi lázban a téboly gőzei galvanizálják -
Kétségbeesett, szomorúság szedi szét eszemet -
Torkon ragad a sírás és a néma kiáltás,
De nincs, és nem lesz segítség - soha már -

Megállt az idő, égre meredten, értek mindent:
Szívem volt társam, de nem hallottam szavát,
Figyelmeztetett, de csak játszottam az éjben:
Démonok játszottak velem, elbűvöltek a lázak.
Édes zene volt a fülemnek a farkas üvöltés -
A sakálkacagás - teli hold tűzött a szemembe -
Nem láttam a patkány torlaszokat a város alatt,
Pedig sajtként rágta a mélyben házaimat -
Nem napnyi idő végén jött el az ordas végzet:
Százados bűn, bűnre rakott itt, rég alapot -
Már életem mélységeiben rontottak meg -
Megromlottak az ősgyökerek, (szegény emberek!)
Gúzsbakötöttek az engrámok árnyai, a démoniak,
Elenyészett a Jó, markába gyúrt a gonosz -
Ösztönök rabja voltam: fogva tartott vágyam,
Nem szabadultam, nem menekülök most sem, soha már!

KÉRLEK, VEZESS!

Kérlek, ne vess meg,
Vezess oda engem!
Kérlek, mutasd meg,
Ki függ a kereszten?
Hadd lássam meg végre,
Ki, szenvedett értem,
Miért hullott vére,
És átok fejére?

Mily végzet vezette
Szenvedéshez utad,
Mily tudás nemzette
Jézusi valódat?
Mit jelentett Néked,
Istenes magányban,
Emberek közt élned
E talmi világban?

A pártusi szellem -
Ha Feléd közelít,
Eléd áll egy Isten
És fénye elvakít.
Isteni megértés,
És magyar valóság,
Kettős megfelelés:
A sorsunk: iker ág.

PIÉTA

Sír a dal, a kő -
körbezár a fájdalom
tövis otthona -

ELMÚLÁS

Én vagyok - aki
Volt, van és eljövendő -
Soha halandó

Nem érinthette hamvas
Halovány fátyolomat -

Altató csókom
Csendesen megérint majd
És nem bánt a fény -

Ha világtalan éjjel
Elveszem, ami enyém -

ISTEN RABJAI

Íme eljött az idő
Ki a képet formálta,
Most meghív asztalához -

Mert ő az életöröm,
A jóság igaz szava -

HOL VAGY ISTEN?

Ünnep után,
Együtt látom az elhagyott gulág barakkjait
És a gettóváros bádóg-kalyiba erdeit -
Körbenyalogat a kígyó nyelve,
Azt súgja: Jól van így -
Csak a mérhetetlen égi szegénység ingerli népeit,
De Isten nem jár erre,
Ünnepi éhséget önteni a szívbe -
Hol vagy Isten?
Hol hallgatod a gyászharang híreket?
A becsapottak vétkei -
Mert ők így üdvözülnek - balgán,

Eteti szívüket a vágy, ugye felveszed lelküket,
Mit 30 ezüstökért elkótyavetyélnék -

Hol vagy Isten?
Ugye még ránk nézel a születés és halál
Ablakain át?
Amikor a kétségbeesettek önmagukat áldozzák -
Kuvik nyikorog -
A gyűlölet oltárán örölnék a hétköznapiak -
Poklok malmain - Sír a hold -
Ártatlan vért sajtolnak az utcakövek -
Könny és vér szenteli meg az ünnepet -
Fölnyitom a bánat, haláljárta könnyét,
Ahol zsoltáros vádak verse áll:
Lábbal tapossák a törvényt
Csillagos hadak Astória kapuinál.

Fölbontom a szövetség rejtett bugyrait,
Amiről Dániel eddig hallgatott,
Forog a tér, látom a foltos holdon át,
Amint elér az októberi véres valóság -
Minden baljós, komor pusztulás!

Kürtöm recseg az éjszakában,
Olvasztom havam -
A télöklű jégvilág abalakai alatt,
Ünnepem ma könny és csupa bánat -
Harag szedi rímbe szavaimat -

Lehajlok, hallgatom, az idő, hogy repül,
Keresem az áldott gyermeket,
Ki értünk született végzetül -
Könnyek közt nézem az áradó fényfolyót,
Amint a betlehemi gyermekünnep,
Istenkáromlók közt, aranylón, lassan elvonul...

A SÖTÉTSÉG ÖRVÉNYE

Párizs, 1789

Én a csöndedet kívántam Jó Uram -
vaksötétben pislákoló lelkem lángja -
féltem, kevés lesz lámpám éjszakádra
és nem találom meg hozzád az utam.

A szeretet nem tűri a vér bélyegét,
mikor istenhez keresi az utat -
türelmes, nem töri le a vágyakat,
ha egy Gnóm ihleti a sors szeszélyét -

Ki Jeanne D'Arc emlékére dönt templomot -
lázás forradalma vérrel ékesít -
de ne higgyétek a balga jóslatot,
Nagypénteki Júdás keresztre feszít.

Marat szikéje ejt sebet rajtatok,
aki Párizsra, fejfákat aggatott...

SZENT ARIMÁTIA ÜNNEPÉN

Életem hegyfokán
Nimród gyermekeiért
Az alfa és omega jegyét
Rajzoló a szélbe:
Jel védjen az önsajnálat ellen...
Körös-körül - rasszista
Hazugságháló sziszeg
Nyög, nyel a hírszap hínárból felvert
Jakobinus szellem...
Másnak bárhol
Nekem hajnali ködben
Szemben Füreddel
A nyüzsgéstől távol
A megszentelt Pilisben „Üzent az Isten”:
Bocsássatok meg és szeressetek!
Árad forr lelkem
Égig ér a mámoros ünnepi reggel -
A piszkos szél kikel a homokágyból
Hullám hullámra fut a Dunatájon
A vitorla nyög csattog –
A nemzet-árboc darabokra tört
És a vérmaszatos ördögszáj
Mindent teleköp
Kénharmatos hírekkel -
Feltűnik kaftános sántasága -
A mammoni sóvár hatalom
Átgázol a magyar ugaron
Babics fegyháza ünnepel
Kivérzett haldokló tömeggel
Petőfi koszorúi gyanánt
Koszorúznak betegek és rabok -
Mindenütt sírok feliratok gyász szalagok -
Várárkokban hever a lekaszált ifjúság –

Hajdani/mai haynauai gyilkosok nyomán
Jeltelen tömegsírok szélén tántorog
Szegény haldokló hazánk...

*

(felriadok)

Első sorban ülnek és koszorúznak
A tegnapi gazok -
Megbocsátok - biztatom magam
Csak az értelem sodrához
Igazodjék mai szavam -
Nem köthet átok -
Illés reggeli imáját hallgatom
Ígéretekkel jött el ez a reggel -
Szívemben boldog dobbanásokat számolok
Érzem a szabadság ízét -
De valakik kordonokat vonnak körénk
Elszívják életünk erejét -
Esélyt kaptak de csak a régi nóta
Undorít újra -
Már csak egy csepp kell
És mindenki megtudja hány az óra?
Mi megy el uzsora kamatra - kóntóra
Fekete banktitokra -
Mammon az ura...és semmi nem elég...
Ki ne mondd...ki ne mondd!
Örök stigma az a júdás-pénz –
(77-hetediziglen felel mindenért!)
Óh igen! Jézus volt
Akit elárultak 30ezüstökért -
Ő lesz aki mindent megítél
Arimatia régvárt szabadság ünnepén!

AZ ORLEÁNI

Árad a szüzesség kagyló szomorúsága
A has horpadt
A medence árbocai közt feszülő bőr
A laza vitorla
Rőt hajad krétazza üszökkel a hamuszín eget
És e fáklya vak holdként világítva remeg
Által lépve a krisztusi poklot
Elsüllyedt szigetek felett jársz
Körötted a lobogó láng
De még nem érinthetett meg forró csókja

Sápadt tested fehér viaszába égett a lázas remegés
Melletted vad táncot járva pávázott a halál
De hiába
Mert elragadott tőle a Boldog Öröklét.

Gyúrt szárnyú pilléként megperzselt a láng -
De az emberi bűnben elégve Főnixként
Újjászületté a sátáni gubóból -
Álszentté taszított az utókor
Mert nem kellett a szívednek se éj
Se sötét szerelmek kívánt bizánci csókja:
Melletted a Király pojáca
Bábu volt csak

Te láttad a kármin vértenger apályát
És a szörnyű ragályt -
Csodákra kárhoztatott Téged tisztaságod -
Megszégyenült körülötte a pőre világ
És most elapadt versként állsz magadban
Tetőtől talpig lecsupaszítva a máglyán
Letört virág: et cetéra - et se terra
Te földre szállt angyal

AZ ELSŐ REGGEL

kivérzi szívéből a reggelt
szemében jég-üveg cserép
az éji jaj hajába markol
szilánkot tör a kőütés

a partra lépve felkiáltott
a Hold homálya feldereng
az éjben szerzett önuralma
a reggelt várva megremeg

felállt a szürke pirkadatban
nem látta még az új csodát
szivárványt lát a kelő nappal -
felsírt de nem tudta okát -

felnéz a pillanatnyi csendben
arcán öröm és döbbenet
az idők magja lám kihajtott
létét Ádámként kezdi meg -

fejét lehajtva földre lépett
szívébe tolult az ige
hangot hall lelkében motozva:
Tied lehet Fiam - Tied!

ím! leborult a kelő napban
új életét üdvözölte
fák virágok Hold és csillagok -
mennyi szép tolong körötte?

evoé Heliosz! evoé -
kiáltott és még halkán ezt:
tiéd a szerelmes születés:
Teremtőm! Légy érte áldott!

SOLOSMA AZ ŐSBÁLVÁNYHOZ

Egész világ volt kis szobája,
Mesésen szúzi kártyavár -
Alig múlt még tizenhat éves,
Hogy várt reá egy kisleány;

Ketten voltak a szűz mezőn,
És minden új volt szédítőn;
Ifjú létük dac-világa,
Szédült idő ifjúsága,
Egyre csak hív, sírva, szánva!
Kétséges sír mélybe zárva;

Igen, már lassan égig ér,
Igen, már mindent elborít -
Gyermekként - Óh Istenem!
Sosem állt a napkerék -

És zene hangja sűgött halkán,
Siró panasz a vad viharban -
„Maori vagyok, hazátlan bennszülött,
Jöttek hajók s elvették a földjeinket,
Idegen hitről meg hóról meséltek,
És keresték a sárga fémet, gyöngyeinket...”

Vannak halált hozó szavak,
Szívünket lopják - gyűlölni akarnak;
A kereszten függve Istenük,
Szent és igaz húsvétra várva;
De kívül-belül a lényük egy:
Csak csillogás a pénz világa;

Igen, Igen, már lassan égig ér,
Igen, igen most mindent elborít,
Igen, igen, a neve: félelem -
Megcsalnak neveddel Istenem!

Vannak halált hozó szavak,
Szívünkbe vágva, szeretni akarnak!

Most virágmező földszobája,
Az elme emlék kártyavár,
Alig múlt még tizenhat éve,
Hogy lelőtték egy délután -
Ketten voltak a zöld mezőn,
És minden elmúlt szédítőn,
Fegyverek tüzében járva -
Letűnt a Létük ifjúsága,
Széltől időben - jaj de kár!
Nem jönnek vissza soha már!

Maori vagyok, hazátlan bennszülött,
Jöttek hajók és elvették életünket -
Idegen jogról és szabadságról beszéltek,
De ellopták a kincseinket -

Keresztre szegezve istenünk,
Szép és igaz húsvétra várva,
Most kívül, belül a lényeg egy;
Vak-csillag fénye hull és könny,
Kis népünk véres homlokára -

Vannak halált hozó szavak,
Arcunkba vágva, ölni akarnak;
Igen, igen, már lassan véget ér;
Igen, igen - most mindent elborít -
Hamis az Ige - a neve félelem -
Ölnek a nevedben Istenem!
Szégyen, szégyen...fáj a lelkem,
Vérmezőn áll a Napkerék -
Gonosz lett a pénzes ember
Gyilkol - mohón...Könyörtelen -

VALAMI FÉNY

Valami, tegnap, ránk sugárzott,
Suhogott lágyan vállunk felett,
Ne keress mégsem angyalszárnyat,
Ha fejünk körül is fény lebeg.
Csak volna elég egy kívánság,
Vagy biztosan tudni, érdemes,
Ne kínozzon bizonytalanság,
Elmúlik céltalan, vége lesz -
Kilendül, s visszatér az inga,
Kétkedni, többé nem szabad,
Hitünk, ha mégis meginogna,
Szeretet emel körénk falat, -
S míg fény rakódik csontjainkba:
A Jóság kincse ad jutalmat.

AZ ÖRÖKMÉCSSES

Oltárt formál az alkóv ívű ablak.
Márvány fényű, míves, csipkés kőlapon
Ónix vázákkal s virágillatokkal,
Éji hold fordul alá a teraszon.
A bogos háromágú szikra tánca
Árnyait kergeti, kerítve álmot,
Fényből véste ki az érme arcot,
A betoppanó holdfényes zarándok.

Idézte múltját füstölgő zsarátnok,
Lángörvénye szítva jelölt új tüzet,
De lenge szél jött, s nyomban eltörölte...
Nagy út végéhez ért az éji vándor,
Ruháját körben lassan lesöpörte,
Könnyezett az ég, hisz' hazaérkezett.

MEDITÁCIÓ A RÓZSÁRÓL

Támaszkodva, támasz nélkül
gyöngülök, erôm alábbhagy -
elbocsátottam a sorsot,
hírnökét - a mennyországnak -

Bár halálos félelemnek,
Lucifer árnya meg nem öl,
lázadozva, Isten nélkül,
az ismeretlen meggyötör -

Fénytôl, sötétsége foszt meg,
a zsarnok elme testet ölt,
csak az igaz szeretetnek,
nem szab határt se ég, se föld.

Elbocsátottak a dolgok,
új útra küldték lelkemet,
önmaga fölébe röppent,
az égen járó képzelet -

Megfogóztam Istenemben,
a legfôbb jó, mi várt reám,
nem vágyhattam többre, végül,
megszülte énem, önmagát -

Csodát tehet a szeretet,
a lélek gyógyulva árad,
ha magát föladva enged,
társat lel a Jó magának.

Csodát tesz - ki felismeri,
a jóság kincse kell neki,
s nem érez mást, mint örömet,
ha rózsát hajt egy fészület....

DICSÉRTESSÉK

A Föld, az Ég - a tenyeredben -
tengereid, csillagaid,
egyetlen dalban zengve-zengik:
Dicsértessél, ó nagy Isten!

A porból kiáltok Istenem,
hűséges szívvel, hálatelten:
Uram, világ Teremtője,
áldd meg néped szeretettel!

AKIT VÁRTAK

A TARZUSZI TESTVÉREK

Júdás testvére, Saul, városának
Papja volt, de stallumát feladta,
Próféták ivadéka, akit vártak,
Páli szivében a talmud mantra.

Tudta, sorsuk vérrel volt megírva,
Kinccsel és könnyel veri őket Isten,
Vérében volt őseinek kínja -
Hisz' ő sem volt embernek büntelen.

Arany, bor, nő, hatalom, mind-mind kevés,
Zsarolta őt a határtalan ész,
Merész edénye volt, sok büszke vágynak,
Saul-Messiás, kit oly rég vártak -

Jézus kenyeren hirdette magát,
S megszületett a zsiresztény tanítás.

ARCHAIKUS ISTEN

(csak meg ne halj élve...)

Egy nap: ébredése -
Két nap: aranysugár -
Három nap kelte -
Négy nap jelölte -
Öt nap ölelte -
Hat nap lón gyermeke
Hét nap lesz ünnepe...

FOHÁSZ

Oh, Uram, engedd meg,
Hogy erős legyen a lélek
Öröme mi rajtunk.

Fák, virágok, kék ég -
Tavasza nyár jön, őszre a tél -
Mi él, mind-mind tanítja szívünket -

Arról mesél:
Közel a segítség,
Csiksomlyón: Mindig van Remény!

Az Utak változnak: fény, mélységes éj,
De minden kegyelem -
Ugyan, mondd, miért is sietnél?

Élet a Hit, az örök Remény -
Veled a Szeretet - hát ne félj!
Szívedben árad a fény -

Szelíden emeld rám tekinteted -
Jöjj! Testvérem: Add a kezed!
Jézusra vár a Gyülekezet.

PRÓFÉCIÁK

Kiálts kapu, ordíts város!
Jaj a víz nélkül maradt szomjazó kertnek,
Ahol szalma koszorút fonnak
A szalamander holokaust isteneknek!
Jaj azoknak, akik hazugságot kötnek
Nevedben - istentelen szövetséget -
Mondván kiválasztott népek -
A bűn pedig szövétnek...

Jaj a templomoknak, ahol tüzet gyújtanak,
És igádba-hajolt emberekkel szántanak!
Porból léssen a te sűgva való szód,
És mint az ördögös jövendőmondó,
A hazugság kötelével:
Földön a szád, mintha a porból suttogna.
Mi módon lett Szodomává a Város
Tele hű lélekkel és ígéréttel?
Igazság lakozott a templomokban,
Most pedig rakva-rakván gyilkosokkal.
Jaj a tolvajok hamis városának!
Hasonlatosan az elhullatott levelű cserhez,
És a víz nélkül maradt kerthez - Isten nélkül,
Nem lesz béke a kőből rakott falak között -
Jaj, ne várjatok az Ítéletig!
Kirabolják, elemésztik fiai,
Akik a gonoszt jónak mondják,
Akik sötétté változtatják a világosságot!
Jaj azoknak, akik így beszélnek: siessen!
Hadd jöjjön az ítélet, hogy megkísértsük mielőbb.
Jaj a templomoknak! Dübörög a föld,
Csikorgó lánctalpak alatt, Vakulj meg nap,
Betlehemben, Hebronban, sír a Hold -
Lészen pedig Babilon romhalmaz,
Mely sok országnak ékessége volt,
Káldeának pedig szépség és dicsekedések fala -

Elpusztul, és az Arábiabeliek nem ülik meg soha -
Nem vonják fel színes sátraikat,
Nem jönnek többé Babilonba.
Ne örvendezz te Filisztea paláver,
Hogy annak vesszeje megromlott, aki téged ver,
Mert a kígyó magvából baziliszkus szarmazik,
És annak magja lesz majd tüzes sárkány.
Ordíts kapu! Kíálts város! Ármány...!
Elromlottál te világnagy Amerika, Európa, Ázsia -
Filisztea: Mindenektől, betakar az idők pora, -
Jaj a vitorlák árnyékának szabad-szerecsen földjén,
A niagara-tornyos folyó-vizeséseken túl.
Tengereken küldenek fegyveres követeket,
Vasgyékényből-csinált mese hajókon, - mondván:
Novus ordo seclorum...Annu it coeptis.
Tál lencséért menjetek, menjetek el követek,
Az elszagatatott és raboltatott nemzetséghez,
A néphez, mely rettenetes volt, aversis (morte disc)
Mióta kezdett lenni, és a torokmetszők
Alvadt fekete vére bosszúszomjas ma is...
Mert, nem gyűjti egybe többé Isten, bűnös fiait...

∞

A SZÍVED SÚGJA

A BETEGSÉGBŐL SZABADULTAK

Hommage Prof Dr Dóczy Tamás

Tedd csak egyik lábad a másik elé!
Boldog örömmel: Egy nap is nyereség -
Keress utat mindig a másik partra,
Ott, ahol érted készülnek holnapra!

Már tudod, sorsodnak nincsen mintája,
Míg bírja lábad, menj csak öntudattal:
Életed célja, szíved muzsikája,
A jót remélni, minden pillanatban.

Felhőkig szöknek a kórházi vágyak,
Játszik szemed, könnyek közt, lábadozva -
Kíséri utadat édes káprázat,
Míg sugárzik szíved varázshatalma!

Nincs hangja, árnya, testi vágya - kincse
Angyali ajándék, egyre teljesebb,
S ha reményt ad a gondolat igéje?
Szemed, ajkad, szíved súgja? Egyremegy.

Tedd csak egyik lábad a másik elé!
Boldog örömmel, mert drága ez a nap.
Szeresd életed, hisz' az embereké
Vagy, s ha Te vezettél, érte áldalak!

A JUTALOM TE VAGY

Nem. Nem lehet szabad talán soha,
Ki szolgálni nem tud. Szolgálni Őt,
Szabadon, áldva, mindenek előtt -
Nem is remélve, lesz e valaha
A gyermeki Hűségnek jutalma -
E szolgálat lehet majd éltetőd,
Gyújtva, dúlt szívedben életerőt,
És a lemondás rejtett hatalma
Életet ad, árad akár a Nap -
Lelked álma, az ígéret Te vagy -
Jutalma is - ha lelkes, hű szavad,
S a benned égő lélek égig ér,
Megláthatod, int-e a messzi Ég?
A Jó, szomjazza magát, s ez elég.

ÁLDOTT HÚSVÉTOT

(emlékeztvén a vértanúkra)

"Nehezedjék szavam a tűnő Éjszakára,
S maradjon mindig nyitva az Ajtó..."
Mosolyod és szíved ajtaja legyen kitérve,
És ha int felém egy Szó...?
Te általad megyek fényből a fénybe:
Áldott lélek - szemedet édes öröm ernyőzze!
Fejünk felett arany és azúr ragyogás kékje -
Szívünkben a zsongó, ezüstös, guruló hangok -
És az áldott jószág, ma nevetve öleljen -
Aranynap és csillagok hívnak a magasból:
Ím itt vagyunk együtt - örökös fényben -
Húsvétra várunk a varázshegyen.

FELTÁMADÁS: 2009

Hommage Árva Vincze pálos atya

Gyász vagyok és fájdalom Te nélkülöd:
Heródes rendőre áll a Golgotán -
Ki Pilátus előtt sem hajtott térdet -
Hallga' csak? - mit énekel Jézus király?
Ne várj, míg lesújt rád a bűn haragja,
Ne várj, míg meghal, ki érted szenvedett -
Csak giz-gaz mag hullhat szikes talajra,
Te, szívünk szentelt menhelyén, végzetes,
Véres ég alatt, tanítod életed!

Ezt a napot az Úr értünk adta -
Örvendjünk hát és ujjongjunk rajta!
Óh! Ne sirass engemet Krisztus Anyja!
Megőrzi hitünket Árpád papja.
Gyász vagyok és árva, Atyám nélkülöd,
Életünk s lelkünk feltámadásra vár -
Olykor halkán kopog a szeretet,
Mikor Jézus menti a lelkeket,
A nemzet-pusztulás sápadt hajnalán -

Mert a Szaturnusz roppant jegyben áll
Már kinyúlt értünk a bosszú karja,
Mária népe vérzik a Golgotán,
Körötte jár, egy, éhes, farkas farka.
Gyász vagyok és kín - Te Nélküled
Szent Atyánk haldoklik a Barbakán -
Ki Pilátus előtt sem vallott szégyent,
Kérünk téged és a hét szentséget:
Segíts népeden, Jézus király!

Ezt a napot az Úr értünk adta -
Örvendjünk hát és ujjongjunk rajta!
Emeld fel szívünket szeretet -
Amíg eljön közénk Krisztus Urunk,
Higgyünk a szívünknek emberek!

A BÁBOK ÁLMA

Ítélet

Idő van, új évre kel a nap.

Ki tudja

Miért vagyunk mi újra itt?

Mosolyra kényszerítem magamat -

Embernek lenni (ez) a bábok jutalma -

Ma írhattam volna verset is,

Valami életnél szebbet (emberit?)

lhletett időkre várva -

Ez a bábok boldog álma -

A nevek - mondják - akármilyenek,

De név és szavak nélkül, hogy lehet

Hívni a Napot, Holdat - ki tudna

Hinni gyermekgyilkos Heródesnek, Titusznak?

Holnap

Megszentelni Jeruzsálemet?

Nemzetté lenni ez a bábok jutalma -

Káin és Ábel vérgőzös szívekbe zárva:

Holokauszt testvér - (hazát találva)

Menjünk vissza hol minden végetér?

Jézus születése ünnepén,

Poklok tornácain járva,

Kezdeté jó majd oly időknél,

Hol bombák szaggatta Gáza

Lesz a palesztinok börtön rácsa?

Hol az asszonyi szemekben keleten,

Ha megcsillan könnyek közt a szerelem,

Temetetlen gyermekek kiáltanak:

Kegyelem...kegyelem, - Istenem!

Bosszú, gyűlölet, vér, hetediziglen -

Az Újév küszöbén, ott tornyosul a rém,

Lemészárolt Gáza tetemén...

AZ ANTIKRISZTUS

Iszunk csak iszunk -
Isszuk a bosszú mákony italát -
Piroslik véres italunk,
Ítéletre vár a világ -

Ott ül a házban a vendég,
Ezer év nevelte gyűlöletét,
Körötte erdő-ropog, füstös ég:
Tetemre hívja, vörös istenét -

Beteljesül Júdás álma,
Kereszten függ messiása.
Hasadt lelke - halál tánca -
Pusztulást hoz a világra...

Ferde...ferde...ferde...lelke
Pokolra szállt rém nevelte -
Ferde...ferde...ferde...elme
Rajta Júdás kín keserve -

AZ ELSŐ OK

Hegyek, fák füvek teremjete,
Mennykövet, fát, vizet, szelet, azúr eget,
Zöld seregei a vadonnak ünnepeljete!
Isteni tobzódás smaragd világa,
Felhőlépő, hófedte hegyormok
Zordon-fehér, szikla pusztasága
Eszméljete! Két világ határán
Keresi az Úr költészetét tétován
Egy-egy költő -

Ahol az isteni őserő,
Teremti újra a parányt és a gigászi kolosszust,
Ahol meghasad a pillanat
És múlik az örökkévaló, roppant idő -
Teremtő Tirannus -

Lényegedben, egy vagyok veled,
Szem Szív Száj érted eped,
Velünk ismétli történetét
A teremtő születés gyöngysora,
Szitál az idők forgotagán végtelen terek
Szerelmi csillagpora –
Mennyország és pokol?
Íme, minden ige: paradoxon...
Örök körforgás, (élet és pusztulás)
Zakaton...sírásra, életre, imára,
Érkezőn éretten a tagadhatatlan világba,
Isten nevében(?) megalázva
Lökték ki az embert a pusztaságba -

Sírás áldotta szájjal kéreltél,
Csontig reménnyel kiáltottál,
És mit találtál, amikor ébredtél?
Ádám!
Légy a szeretet, önmagad,
Jóság legyen, minden szavad!

Irgalom nővére, Éva leánya,
Hegyek, füvek szűzi virága,
Add neved az újszülöttnek,
Neveld fel gyermeked,
S nem éltél hiába.

A KIRÁLY ÁLMA

Dániel próféta könyve: 2, 5, 7, 8, 11. uchrónia parafrázisa

ALEXANDER

Dániel! Mondd! Álomból ébredező
Emberek vagyunk mi még?
Álomfejtő Próféta!
Tudtad-é, mily poklot zúdítottál a nyakunkba?
Tudtad-e, hogy minden élet: cél és küldetés?
Kérlelhetetlen lassú erjedés, vágy kataklizma,
Mely lavinaként visz bennünket a pokolba?
Isten megmutatta néked az elviselhetetlen Jövendőt,
A rendelt idő betelt - véget érhet - minden
Küldetés és Próbatétellel terhes szenvedés!

ANONYMUS

Már kétezer éve, álomfejtők kutatják a titkokat,
Követ raknak piramisba - Mindenki tudja,
A titkos rend, nem legenda - novus ordo seclorum -
Véletlen elszabadult kő - mondád - „kéz nélkül”
És bekövetkezik a katasztrófa!
Íme az álomi gondolat -
Könyved értelmezése végett, „éber ítések”
Kutatják a jeleket - miről beszélnek a tények(?)
Eljött-e ama pillanat? Vajúdik-e már az idő?
Megérett-e már a végzet?
Mert a romokból új hegy nő a régi falakon -
Vérszerinti Világhatalom: Bilderberg,
Mert a vas, cseréppel nem elegyedik, mondád -
Gyenge cserép lények - többé nem rontják meg!

Magvas második gondolat:
Dániel! Lehet-e jó szívvel föld-pusztulásra várni?
Lehet-e egy álm miatt a világgal szembe szállni?
Dániel! Egy szörny ragadta el az álmodat!
Szörnyűség az álmod -
Ha ily kívánság vezérel egy titkos társaságot (?)
Téboly víziója lehet ama álomi hegyhát -

Ne legyen hát titok tovább próféciád!
Lássa meg mindenki, merre halad a világ!
Lássa meg a kiválasztott nép!
Prófétája reá „vasalt” baljós szerepét.
Lássa meg, mint romlottak meg a birodalmak!
Nincs helye az irgalomnak: „megmérettél...”
Mene, mene, tekel, ufarsim - írt a falra
Ama láthatatlan kéz - Akkor hát, csak rajta,
Lássuk - hogy horgad az ékes, penge ész,
Mit rejteget nekünk a KÉP!

Uram, Uram irgalmazz!

Életük idegén rezeg a halálos veszedelem,
Tekints vissza Cserép-ember!
Titkos erők koholják vesztedet szüntelen.
Mert csak pusztulásod tengerén születhet meg
A prófétált esély - az új birodalom - a kő titka -
Nem kéz által - mondád - kegyesen, de ritka
Álomképed alkotása rettenetes lesz, ugye Dániel?
A Teremtő, mint fenyegető Áriel(?)
Aki egy gyilkost ad mellénk késsel a kezében(?)
Ki a veszély óráiban a bosszú angyalaként gyilkol,
Ölni készen, hogy hatalomhoz jusson:
Bizánc kapuinál, Zára és Bastille bástyái alatt,
Vendéé Mocsaraiban -
Minő ősi iszonyat tört utat, mely örök időkre
Velence és a Templomos Lovagrend bűnjele marad?
A rejtett hatalom hegymestere, rossz szelleme,
Lágy lelkekbe rejt magokat,
Melyből szárba szökhet a prófétált gondolat -
És lőn, vértenger, háború - a négyszelű földön -
Elpusztult egy gyarmatbirodalom, majd eljött
A pokol: Drezda, Hirosima, Pearl Harbour -
És nem maradt töretlen fedél, a falakon!
Tegnap ledőlt a bábéli torony!
És most a kapuk előtt itt dörög a harmadik -
Pedig fáj még Auschwitz -
A bombák gyújtó zsinórja körül mindig ott matat
Egy árnyék, mely a Káosznak tör utat, -

Mit a Rejtett szándék, a láthatatlan kéz,
Az embercselvetés, ha éjig emel -
Megszülethet végre, az új Babel -
És majd hegyhát-hegyként, nagy Izrael.

A Bilderberg birodalom dollár eszméje:

A gúla: kő nő a köbön - mondaná Dániel
A gondolat nem hagy nyugalmat,
Megérint a legmélyebb ihletettségében:
Embertelen félelem játékszere, a szellem!
Dániel! Könyved, mint tömör kötömb:
Rétegről rétegre vall a komor sorstalanságról -
A rontás erőinek kitett, szétszakított,
Hontalan lélek, megérlelt bukásáról -
Lénye alapjáig ér meghasonlott álma:
Az emberiség pusztulása: dicső jövőjének ára...
Íme, Isten megjelölte választott népét -
Csillagok zuhannak az éjszakába,
Büntet az idő feléig, de megtartja ígétét -
Nincs irgalom, a mában - de talán az utókor?
Soha nem látott rémület ül az arcokon,
Ember így nem szenvedhet - mondják a bölcsek
De Istenen kívül, ki segíthet?
Ki emel fel, terel össze, ily szétszaggatott népet?
Csak az együtt érző jóindulat -
Szerezhet békességet...

ALEXANDER:

Óh Istenem!
Nem tetted könnyűvé életem!
De köszönöm Néked, igen, köszönhetem,
Hogy világot gyújtottál bennem -
Köszönöm, hogy bajban és fényben,
Tőled, Uram, nekem nem kell félnem...
Uram, Egyetlen Hatalmas Isten!
Mondd meg, hogy e mérhetetlen kincessel
Most már, mit kell tennem?
Egy álom, Dániel álma:

Erinnüsz és Erisz almája:
Pusztulást hoz a világra -

F. ENGELS: KISÉRTET JÁRJA BE EURÓPÁT - mondád

A kommunizmus kísértete -
A vörös hegykép: véres tetem, oly sötét
Törvény, mit fel sem fog a józan értelem!
Milliók élete elenyészik -
Nabukodonozor álma Stalin vérpadán -
Egy iszonyú álmkép megront,
Mert vas és cserépnép magja nem keveredik:
Nincs közös sors - az emberi lét színpadán!
Pénz és hatalom a pusztulás partjára sodor,
Mert az Armageddon mögött ott áll
A harcra szerveződött Démon, a karzaton -

DÁNIEL:

Elmondanám eme titkom,
Amit füleembe súgtál Uram, az Ulai folyóparton
Elmondom a 77-nek,
Aki, letéteményese a Törvénynek,
Mert cseréplábon áll a bálvány,
De egy véletlen kő lehullván eltöri az állóképet
Íme (... az ő ábrázata rettenetes!)
Nézed mindaddig, míg egy kő lehasad,
Kéz nélkül, és összetöri azt -
A kő pedig, hegygé lőn, és betölté
Az egész földet - és a kő birodalma: örökké lesz,
Más népek nem dönthetik meg -

ANONYMUS:

Íme a történet,
Egy álm rejtélye köré szövődött
Szövetnek százados lángfénye éget
S elvakítja az emberiséget.
Aminek történnie kell... megtörténhet
Egy álm-eszmény foszladozó szövete alatt
Időről-időre új élettel telik meg a harag.

Hatalmas ősök dús örökségét ígérte,
A király álmának ősi Óre, első követe -
És jutalmát az égig emelte a szövetség költészete.
(Minő hibátlan, ragyogó szellem volt Dániel)
Az élet mögött, mint hatalmas árnyék
Suttogott szüntelen -
Sokaknak ártatlan, titkos társasjáték,
De a szövetség fiainak, ez lett a küzdelem -
Az időt átfogó álomi ajándék
Elszabadult, roppant ereje Damoklész kardjaként,
Ott lebegett a bűvészinás szédült feje felett,
Egyre szorosabb, oldhatatlan csomó,
Mely soha nem ereszt - oly vízió,
Mely árad, feszít, vonz szüntelen.

M. TERESA:

Oh Istenem! - elragadtatásban -
Elszabadult valami sötét szellem,
Mely megváltoztatta az embert,
A gyűlölet bosszút nevelt,
És már oly hatalmas, hogy nem állhat senki ellent.
Felhőnyi hegy árnyéka takarja a Földet,
Súlya alatt megroppan a föld,
Rossz álmom, mely az emberiség létére tört –
Hénok Apokalipszisét hallom közeledni,
(De Isten nem engedi népe magját keveredni)
Már vaspaták szagatják a csöndet -
Íme, itt az utolsó ítélet, a mély bánat,
Mert ellenség lett, akit megaláztak -
Emberek, szabadítsuk meg a választott népet!
Törjük össze együtt az álmoképet!
Legyenek egyszerűen vidám emberek,
Akiknek ragyog szemükben a szeretet!
Legyen a múlt csak emlék, semmi több,
Szerelmem gyermeke, aki szép anyjára ütött,
S nem az örök harag szövevénye,
Mit a fekete bosszú ármánya kötött:
Bűnbak, az áldozati bárányok között!

ANONYMUS:

Így ér az idő fele véget -
De nem festheti többé vér a szövetséget:
Az új idő-templom kapujában
Kibontakozhat a megbilincselte élet -
Tiszta szívvel, ölelő karokkal
Ünnepi rendben, terített asztalokkal
Mondanak köszöntőket a bölcsek,
Mindent betölt az újszülött irgalom,
Az élet újra, az emberé lesz -
Bepecsételt fóliánsok közt kushad a rágalom:
Szívünkben nincs már félelem,
Tudjuk, elkerülhetetlen, letesszük hát
A halálos fegyvert - és mégis - látod Dániel?
Észak, s Dél királya is világot nyert.

M. TERESA:

Íme Gábrielnél az olajág,
A Fény pora megszenteli a Béke kartusát,
Urunk kegyelmed végtelen - Hozzád közel,
Lám időnk felénél, megérett a bölcs értelem.
Dániel, tündér álma ragyog az éj vizén,
Honnan hozott ide - veletek, miért ne érteném?
De ama álomi képet feledni -
Feledni, a próba idejét, mit elénk tárt az ég?
Nem lehet, nem hagyja többé Dániel -

ALEXANDER:

A tavaszi szél, minden nap
Elhossa a hús hajnal üzenetét:
Béke, béke - Hozsánna néktek!
Hallelu-Jah, hallelujah Dániel -
Ám, az idők végezetéig nálad a bepecsételt titok -
Az idő gyümölcse, a kegyelem, mi Hozzád hajlított:
Áve, salute, szálem, üdvözlégy örök Jeruzsálem -
Aki, nevében így köszön Néked - Teremtő Isten -
Szerelmes Uram: mindörökké Ámen...

Október visszfénye

TÉL: 1956-2006

(A terror ideje)

Fagyott: A Hold, mint téli kobold,
Ragyogott a fekete égen,
Mutatta, hogy az agyhalottak
Elől, nem menekülök én sem.
Csak bolyongok, amíg megfagyok,
Holt lelkek jég-vitrinében,
Tüzet gyújtok és jelet adok,
Hűségem kapujához értem -

Buda és Pest, Te hősi város,
Egedre írom a fényjelem,
És amíg fáklyaként elégek:
Elátkozva és reménytelen
Kiáltom fel a zsarnok éjbe:
Uram, én Igazságot reméltem!

A PESTI SRÁC

feltartott fejjel
térdig a szennyben - véres
szájjal üvöltött -

miénk a pesti utca -
s meghalt megtöretetten
az utca kövén -

A JUBILEUM (MÁSNAPJÁN)

Fekszem az ágyon,
az utolsó percben a szomszédomat elvitték csendben,
nézem a plafont meredten - sebesülten
valaki segítségért kiáltott - jajgat szüntelen -
fordulni szeretnék - markolom a vasat -
emelem béna testemet - lélegzetem elakad,
hörög a szomszéd -
dünnyög egy másik és énekel,
mint szélütött szélkakas derül a hamis hangokon
a felbolydult kórterem.

Fekszem az ágyon -
nyirkos pára száll le homlokomra - útra kelek -
űz-hajt egy gondolat -
mint egy lázbeteg kisgyerek rohanok át a városon,
horpadt útjain botladozom - fekete madarak
rebbenek fel - egy mozgólépcső, egy terasz,
egy koldus énekel...micsoda panasz!
egy kávéházi ajtó mellé ülök csendesen -
iszom a hideg sört a novemberi szürke ég alatt -
szeles itt fent,
de valahol talpak csikorognak fémesen -

Kékes lidérc száll felém,
egy szürke fal mellett lépdelek -
emeletek -
fent, emlék-kőtáblák néznek le rám,
egyszerű fekete betűkkel, sorakoznak a nevek,
" elestek - március idusán...
a másakra téved tekintetem... " meghaltak 956-ban"
...alul lyukas nemzetiszín zászlók közt, szalagokkal,
poros babérkoszorú rezeg, szakadtan...
Elmerengek mint hívő az oltárképen:
Melyik a való? melyik az igaz? Ki halt meg itt és miért?
Serceg a kanóc - a gyertyáról csepeg a viasz...

Ez már a vég -
Felülök az ágyban -
Egyedül, botladozva,
a zsíros falba kapaszkodom, - sima a felület,
lassan mégis-mégis előre megyek.

Azért sem halok meg! - kiáltom magamnak,
- azt várhatjátok!
- még éveken át...visszaaraszolok a kórterembe,
s tovább lépeget velem az embertelen jelen
és a még mindig tiltott, elátkozott, igaz történelem -
Remeg a város, zokog a nép, -
a járókelők Istenért kiáltanak, nincs segítség?
Távoli villanás, utána dőrej, széllökés tépi a fákat,
előnt a harag és a félelem -
Ruszkik haza - kiáltják mellettem szüntelen,
és hörögnek a sebesültek...
Elsüvölt közöttünk a Sátán, -
mint emberfarkasok üvöltenek a rohanó rémek,
vérfolyó közelít felém
az utca közepén - félek
egy rőt-vörös szőrös medve-mészáros,
szörnyszáját nyitogatja fogcsikorgatva, -
bekapni, harapni készül, - elrohannék előle haza,
de lehúz a járdaszegély vércsíkos szalagja -
s míg előbbre jutnék, keservesen, lihegve –
dörög (mászik utánam) csikorogva egy tank,
mint valami óriás páncélos bogár –
felrobban agyamban a hang... baang-bang!

Most újra látom...jön-jön az erőszak - nincs kegyelem!
Irak, Jeruzsálem, - kór történelem...
Gyanútlanul, mint egy szörnyű álm...a mozivásznon...
mint farkascsoordák esnek egymásnak az emberek.
Süvít a rakéta, megöl egy gyermeket,
felégeti a kiomlott vért az utca kövén,
az emberek szíve üszkös cafattá szakad.
Arat a gyűlölet, harag. Vasmadarak

szállnak felém és hull fejemre a bomba!
szétmállik testem, felszáll szakadozva, hullahegyek égnek
hekatomba...

Libanonban Csontvári cédrusai alatt
karhatalom zárja el az utat,
és látom ütnek a gumibotok, sápadt bőröm szakad...
szememet eltalálta egy gumilövedék,
vízágyú dönt le a lábamról és elsodor az utcaszemét...

A karhatalom, - tovahalad, s én az utca kövén
élettelenül fekszem a vérben, mint egy sárba hullott
rozsdás falevél... tél kap fel,
és tovarángat az októberi szél -
Tűz roham nyargal cikázva,
megégek és forró füst száll fel belőlem,
végül a messzi ködpólyákon át, hallom,
halkan duruzsolnak az idő gépek -
halottaim égnek, szívem alig-alig neszez:
kioltották csendben
... kioltották a csillagokat...a hitet...
átszakadt a fal, elszállt a kéklő messzeség,
elszállt, a zengő robajjal -
látom : már nincs felettem a hold pici fénye,
kimászik a partra egy beteg, arca csupa heg,
kezében sebtapasz, csipesz -
reám vár a vértenger fövenyén -
láthatalan rácsok közt, hogy elkérje átvérzett életét.

Ez már a vég -
Napfény karcolja a kórterem ablakát...
megvirradt, felébredhetek, túléltem a vérvörös éjszakát,
de tudom, a sátáni hatalom nem pihen,
míg élő emberre akad, elaltat, pusztít szüntelen.
Így hát életem, csak szünetjel az éter-ébredésben...
elfekvő tanú vagyok a világ-nagy kórteremben...

JUBILEUM

(In memoriam Csoóri Sándor)

Ím, az első versek - majd a börtön évek.
A véres hóban vergődő madár,
A kezed - arcodon az idő jelei,
Halál járta út, mely karjaiba zár.

A csönd. A tél. A világ-egyedülség.
Az ember emésztő dühe maga ellen,
A fölingerelt eszmék, mint a tüskék,
Hűség karmai Tebenned és énbennem.

II.
És ma? Sírásója támadt a magyarnak,
Fiai csúfolják ötvenhat kincsét -
Uram, adj megnyugvást a megtagadottnak,
Ne oltsa el lángját a keserűség.

Égre csap már az árulás illata,
Megcsúfol a rontás, álnok, Júdás szava -
Hiába múltak el a börtön évek,
Tort ülne feletted örök ellenséged -

Béklyóban jársz ma is a börtön udvarán,
A jubileum mázas, vörös alkonyán -

SZABADSÁG IDOL A TÉREN

In memoriam Pongrácz Gergely

A szeme, kilobbant vakotás tükör -
Most már, ránk hagyta elvetélt álmait,
Mintha még mindig egy isten állna itt,
Kit a hatalom, pimaszul meggyötör.
Ül vak trónján. Hazug miazmák között,
Kivérzett nemzete elveszni látszik,
Spongyát rá, mondd, hadd jöjjön egy Másik,
Ki ítéletet mond a préda fölött -
Idegen - Szövetségben a pokollal,
Kamat szolgaság - ver bilincset reánk,
Ropog a csont, vad gyarmati robotban,
Kopog ajtónkon a nemzet-árulás.
Eladták jövőnket Júdás bankjai -
Nincs tovább, harcolni kell, s Kitartani!

A HAZÁT MEG KELL VÁLTANI

(In memoriam: 2006.okt.23.)

Lüktet az éj, zuhan, egyre tovább,
Az ünnephez embervér tapad -
Torkon ragad a vad indulat -
Szitok tör falat haragomon át,
Érzem a pokol izzó parazsát,
Temetőkből sírok konganak -
Megsebez a tűztollú holnap,
Mert vajh, jókor érkezhetsz e a vágy,
Ha elkésett szabadság kopogtat?
Jaj, elpazaroltuk a múltat -
Már nincsen, aki ajtót nyithat,
Az élet vizei elapadtak,
Dögevők gyűlnek népem tetemén -
Szűz Mária kirabolt menhelyén.

2006. OKTÓBER 23

Apu elcseszett élete vagyok,
De nem engedek a kiképzőknek,
Nem engedek a félelemnek,
Én nem a munka vagyok:
Rothadó palesztin szervesanyag -
A trágyadomb apró-vej nyúvei rágják a májamat,
Apu elcseszett élete vagyok,
A posztszocializmus végterméke, -
Én hazudok családot, nemzetet,
Koldusnak ebédet,
Klónná nevelt bérrabszolga -
Idióta reklám eszmék nemzet vétke,
Alujárók hajléktalan söpredéke –
Apu mardosó lelkiismerete vagyok,
4 évenként szavazok,
Brutális rémálom tör rám, -
Aszfalton töltöm minden éjszakám,
Pusztítani támad kedvem,
Egy meske ágál nyegle nyelvvel
Rabol a szipoly és a harács -
Körülmétél az árulás!

Egy idióta hazudozik hetet-havat,
Apu elcseszett élete vagyok,
Rontott hibás selejt darab,
Kilőtték a szememet
Klónná nevelt véredek,
Maszk mögé bujtatott
Hazaárulók Veretik a tömeget
Hogy megkönnyezze 56 jubileumát
Nyugdíjas és diák -
Auschwitz könnygázaival lövetik szét
Október szent forradalmát -
Apu örök lelkiismerete vagyok,
Testvér mondj értünk egy imát!

ÜZENET TESTVÉREIMNEK

Motto:

*Mit mondhat nekünk orosz, angol, francia,
Ha általuk lettünk a népek koldusa -*

Mikor a pokol a földre leköltözött,
Gúny tárgya lettél a koldus népek között.

Szakadt bőrcafatra vertek ólmos bottal,
Bosszúért lihegve, vicsorító foggal -

Ötvenhatos rabként vörös poklok mélyén -
Megtagadva bérenc rabtartók szeszélyén -

Ahol minden hazafinak bitó volt a bére,
Gyilkolt a gyűlölet beteg szenvedélye -

Mementó voltál a világ szegyenére,
Mégsem kiáltottál igazságot kérve -

Ott, ahol erény a Trianoni gázság,
Ott, nincsen számodra, és nem lesz szabadság!

Magyarnak maradni, bármi legyen sorsod,
Ha hontalan életed könnyezve hordod -

Magyarnak maradni, ha támadnak orvúl,
Ha sebzett szívedből a vér is kicsordul -

Magyarnak maradni, bölcsőtől a sírig,
Add meg Uram nekünk a Béke igéit -

E hazától távol, elhagyottan, árván,
Balsorsos tört végzet sötét éjszakáján,

Ha guruló arannyal kísért is a sátán,
Maradj meg magyarnak - magyar múltad árán!

Magyarnak maradni - ezer éves jussal!
Ország tolvajok közt, kínnal, könnyel, jajjal -

Felírjuk sebeink a lángoló égre,
És esküszünk pártus Istenünk sebére:

Magyarnak maradni - akkor is megérte,
Ha hűségünknek, most, koldusbot a bére -

Magyarnak maradni - isteni küldetés!
De ha áruló vagy, kísérfen megvetés.

A LEGVIDÁMABB BARAKK

Először is, a dolgok ritmusát,
A ránk kényszerített bajokat,
Féltük, - a vért is, a vörös mázban,
De nem hittük el a hazugságokat -

Így fogytunk mi, végső lassulásban,
Kinti s belüli határokon -
Világelső volt a pusztulásban,
A magyar és a székely rokon.

Levegőtlen, kormos hóesésben,
Nem várt senki gyógyító csodát -
Mikor, ellene vallott a társa,
Hamisan, kit tegnap, még csodált.

Lásd Barátom! E vidám barakkban,
Nem várt senki jó folytatást -
De magunk teremtjük majd a hajnalt,
S az életet is, ha ránk talál!

A BÁRÁNY BŰNE

Hideg napok jöttek, börtön éjszakák, -
A nép mégis az önkényre szavazott -
Majd eljöttek a vészterhes hajnalok
És megköpdösték a vérző Messiást.
Nagy Heródes és a kufár társaság
Partit adott sok, cinkos jóbarátnak -
Így adták tudtára a nagyvilágnak
Vasraverték a szabadság városát.

A vad tor után a nép élni akart -
Énekelt, rettegve az ébredéstől -
„Taníts meg nagy Isten túlélni a bajt
És mentsd meg a Várost Nagypéntekétől!”
„Kiálts reánk, hogy ne feledjük Júdást!
A hazug kort és a szörnyű árulást...„

ATYÁK ÉS FIÚK A TÉREN

Ma, újra fény sugárzik bennünk,
Itt az idő, tanuságot tenni,
Még él a sárkány - csak harc árán
Tud az igaz szó megszületni.
Homályosan is, tükör által,
Oltalmaz - ki magyar, benne él -
Nász nélküli Boldogasszony hív -
Fénye árad életünk egén!
Ne vacogj hát, ha hív a próba:
Zengjen a dal, lobogjon a láng!
Atyáink templomában fiunk
Jézus arcával vár feloldozást.
Csatába hív a kincses élet,
Népünké lesz majd az ítélet -
Még vívjuk Atilla városát -
Március zúg, s hoz feltámadást.

OKTÓBERI TEMETŐKBEN

együtt szendereg
a morzsolt évek alján
hamu és gyémánt -

KORDONOK KÖZÖTT

aki itt leheveredett a bajban (?)
már mind mozdulatlan;
tegnap rendőr szólt rám
szeme, hangja kutatott;
köröttem sebesült
nagy farkasok álltak
harapni támadt kedvem ott;
igazat oszt nekünk az idő;
minden élőt lekaszál -
kinek ajándék, kinek gyász a halál -
igazat oszt nekünk az idő
sok szóval mondjátok hát:
nem eladó az élet!
ne féljeteK!
kopog már a hajnal:
elhozza a meggyalázott -
56-os vércsillagos holnapot.

56' OKT.23.

lyukas zászlók közt,
ősszel született - a szó
szabad tavasza -

de vérben eltaposta:
lánctalpas Szibéria -

AZ ÜVEGHEGYEN TÚL

Pegazussal haikában

*Haikák, tangák,
Körömversek, mozaik ikonok, variációk és
aforizmák*

GÉSA CHARTUS

lángoló szavak,
a szalagon rótt írás,
jeled érkezett -

hű szerelemben,
szívünk jogán szeretni(?)
végzet - szent titok -

pendül a lélek -
jel a női világból,
halk, szív üzenet.

VIHAR A BIWA TAVON

köd, szikla zátony -
dzsunka árboca törve,
elkészt vándor,
ha látsz az éjtükörben
vitorlát - mondj egy imát -

BACCHUS

a bor élvezet
az ifjúság kötelez
a nők virágok

melyeket öntözni kell
szeretve este, reggel -

A VERS LELKE

Szép kacagásod
zeng a szívemben, ha vágy
ritmusa dobban -

Kaktusz virága -
főnix születik így, láng
fészke hamvain

De jön a hajnal
kihűl a vágy - s elillan
a vers ragyogás -

JELEK JÁTÉKA NEKED

ma vagyok, leszek -
holnap már voltam egyszer -
ragyogj csak nekem

RÓZSASZÍN SZOBA ÁLMA

oly regény, ahol
tépett rokokó rózsa
irul pirulva -

vége a nyárnak
fagyott véletlenek közt
haldoklik a fény

AHOY PÁRTÁBAN !

szakadt vitorla
lóg az élet fövenyén
matrózra várva -

SION

egy Dávid csillag
rajzol a hegyek felett
arcukra heget -

PAX PALESZTÍNA

Majd ha együtt sír
Jeruzsálem kövein
Zsidó, Palesztin.

TRIANON

Székely lány könnye
a Madaras Hargitán:
havasi gyopár -

Fúvel benőtt út
a hegyen hófelhők közt
fut jövő és múlt -

JAIRUS LÁNYA

Kelj fel és jársz majd
A sötétben árnyak közt
Világít napod -

ÁDÁM-ÉVA

Pár gyanánt mintha
Az első ember-program
Kudarca volna -

OROSZ RULETT

Míg bele halok -
Azt súgd - játssz csak Kicsikém!
Halálíg szeress -

GALAKTIKUS

Tavaszi nyár őszi tél
fagyott véletlene közt
menekül a fény

Te vagy a csoda -
ég, föld közt ölel a víz -
szál Tavirózsa -

Ím, ketten vagyunk,
egymásnak fény, mint a Nap
az ég köldökén -

MACHIABELLI

ésszerű, hamis,
póker-arccal hosszasan,
komolyan dicsérj!

vagy csak nevetve
szidalmazz bátran - bölcsen,
pokolra szántan -

MÍTOSZ

nyílt egy ablak és
a groteszk mesevilág
előtt egy NŐ állt -

NŐ

A torta habja -
vagy szeszélytől könnyező
húsvéti torma?

ÉLETKÉP

tali a hegyen -
ha akarom véletlen:
légyott - örülnék

SZEX HAIKU

szeretkezésünk
két vágyott félrelépés
akart aggálya

LOTTI

egy kékharisnya
görcsöt köt a göcsörtös
hím vesszejére

ÁTOK FÖLDJÉN

vaksötétben él -
miért érdekelné őt
gyanú árnyéka?

INCESZTUS

az agyába nyúlt -
vegyétek és tegyétek:
ez az én "vesztem"!

SZÖSSZENET

érted az időt,
nyomaszt nagyszerűséged,
mozdulatlan vágysz

SZÍNHÁZ

szív, ármány, habcsók -
csodaváró, színbádi
ajándék órák

INTERMEZZO

napkapuk nyílnak,
szünetel a gondolat:
szól a telefon

MŰVELTSÉG

latin és görög
megunt preparátum: kis
tudás piramis:

harminc évszázad tekint
Platon szemével rátok -

KÚTBA DOBOTT KŐ

Hulló hang után
Szorongva fülel a csend -
Fény csillan ott lent -

EMLÉKKŐ

Torzó: költészet:
Egy név a töredéke:
Nemzeti ünnep!

SZZZZ...

sziszeg a porból -
mily ismerős kép nekem -
csábít hevesen:

mi fán terem a kígyó -
minden almaszüretkor?

NAKONXIPÁN

üveghegyen túl,
a vágyak erdejében,
örvénylik álmunk.

A BUKOTT ANGYAL

álmaink úzótt
viharában a jövőt
villámsújtotta -

szárnysuhogás leng - ott fent,
trapéz, manézs, merő fény -

de jaj! - a végzet
angyala alá bukik,
a menny küszöbén -

B.Ú.É.K

fognak a napok -
ha megkopnak az évek,
új év jár nekünk -

MÁRCIUS

csapodár kamasz -
gyengéden arcon simít
és tovasuhan

KAMASZ

éjszaka zeng, bong -
halk szavú szóval a dal,
rímre szabottan,

ma megölel egy nőcit
az édes, szűz szerelem -

VAN GOGH ÁLMA

Bársony fényfelhő
borul bátorítón a
bús tébolyultra -

Kénsárga éjszakában,
ragyogott a holdperec

SZINOPSZIS

kis és nagydolgok:
ez az élet keserve:
szerves zárjegye

IFJAN

vakmerő élet
nem ígér mást, csalfán, csak
szerelmi álmot -

a nő gyógyszere
a mohó vágynak, mit szép
szeme okozott

ABSZURD

Rontás virága -
reklámok szövedéke:
torzó kötészet -

Fiaskó stigma:
görcsöt köt a göcsörtös
lomha fiukra.

ÚJSZÜLÖTT

Olyan akarok lenni...
A világról, semmit ne,
Közöm se legyen -
Múlt és jövő határán
Legyek kezdet ...kezdeté...

NE

növekedj remény!
ha pénzed nincs - helyetted
dönt a hatalom!

SÍRVA VIGADVA

Lógok a szeren -
elhagyott a szerelem
szögre akasztom -

Gyengék ereje
a bölcselkedés - ha már
cselekedni rest.

FÉRFI SORS

Bánat is érhet,
de borúra derű jó -
ragyog majd arcod -

Úgy véd, magadban
kincses szerelmes lényed,
mint végső esélyt -

Égi Lédák közt,
csak az öröm asszonya
emel magasba...

KÍNRA SZÜLETETT

kéj ajándéka,
mikor vajúdott a Hold,
mert a sors vak volt -

SZERELEM ÉS HAI

a szerelemben
királynak lenni - édes
gyönyörű végzet

KEDVESEN

megérintenek
hú szavak - csilingelnek
mind bújna hozzád -

HIÁBA VÁRLAK

vágyölő percek
vesszőznek szakadatlan -
nincs irgalom ma.

ÜNNEPEK UTÁN

lásd leroskadtam,
nézel körül szomorún?
semink nem maradt -

TÁRSTALANUL

lásd mire mennél?
széled is már, mit a nyár
még egyben tartott -

VIGASZ

vége a nyárnak,
de oly szép a mi vágyunk -
míg ifjú marad -

EZÜST SUHANÁS

száraz szirmok közt
perzselt tarlón zörögnek
szép emlékeink -

TÜKÖRKÉP

könnyek közt lassan,
most összeszedetem -
szép volt gyönyörű -

MISZTÉRIUM

tested költészet -
rejtélyes ölelése:
áldozat, ünnep

SZERELMES ÉJ

ősz kert mélyén,
két csillag - összebújva
játszik a kútban -

KIRKÉ

Kirké tanyát vert,
vágyam szendergő ölén,
vad szerelemmel -

Édes ölelés
ringat csóksátorába -
forrong a vérünk -

Üveghegy, sziget,
önfeledt varázsfák közt
szerelmesedünk -

M. SCAEVOLA

egyedül vagyok
hiányod izzó trónján,
megtöretetten -

FŐNIX SZERELEM

rőt, láng-saruján
új tűzsárkány született -
vad földszagú éj

és a Napfény gyermeke -
sír - didereg a fényben!

ÖRÖK NYÁR

nincs kora-ősz, tél,
túl az álmok függönyén,
csak a szív mesél -

az ég kék hegyein túl –
hol minden seb begyógyul!

FÖNT A VARÁZSHEGYEN

zarándok botja
koppan - kőre lehullván
visszhang fut hozzám -

ruháját maga fonta -
kérdő szeme száz karát -

AZÚR DIADÉM

Ég, föld, víz, nap, mind,
mind ölelni akarna:
láng-arccal ifjan -

FELHŐK KÖZÖTT

hiába jön dér -
fellobban a hegytetőn
a hibiszkusz láng -

BOLDOG NÉVNAPOT!

Elhozta az év
Mily nagyszerű vigasság:
Ég száz gyertyaláng,

Csak Reád várok -
Minden csillag helyén már -
Ragyogj fényes ég!

Virágmeződön
Harmat terhes szirmokon
Megcsillan a fény -

Rózsa álmok közt
Csókokkal köszönt az éj -
Nesztelen ölel -

Mint rég várt vendég,
Hozzád simulva becéz -
A hű szerelem.

TAO TE KING

a nap ragyogást
csak a hárs tea házban
őrzik a könyvek -

sárga levelek
közt megcsillan a jáde
zöld kacagása...

LETTEM VOLNA ÉN(?)

rókalány szívében
tiltott, égő szerelem -
vágy szép hercege?

lettem volna én
ige, édes szív-zene
a szerelemre -

HAIKU ÉRZÉS

pagodám mélyén
a varázsszavú éjben
már ajtóm előtt -

négyszáz szívdobbanás édes
rókaleánya kérlel -

A TAVON

köd szita szárnyán
repül a szél - tükrében
kékül a félhold -

A FUJIYAMÁN

zeng-bong fent - örök
jégteste köntösében
fuin szél zizeg -

ember-kőjelek rónak
a tájra, zen hangjegyet -

DELFOIBAN

Így szólt Zagreusz -
Rúgjon meg a Pegazus
Költő: Jó utat!

LILITH

emlékezésem
halvány lábnyoma vezet
hozzád magamtól -

TÚZPARIPÁN

lámpafény - árnyék
tűzparipám már tajték:
lobog a magány -

YOKO ÁLMA

a sors mint hullt kő
összetöri a képet
a szívtükörben -

OLÜMPOSZ

napba hullt szárnyak
megperzselt öröksége -
Ikarosz vágya -

KÉT KIS HAIKU IKON

szemben a sorssal
mester és tanítványa
ül mozdulatlan -

s a néma idő
zuhog, zuhog a csendben -
felfoghatatlan

MESTER ÉS TANÍTVÁNY

csak ülnek szemben
némán a kelő nappal
mögöttük tél van -

MÁSNAP

várnak a hegyen
szemben a kelő nappal
mögöttük éj van

MEDITÁCIÓ

szemben a kelő nappal
elszállt az idő -
holnap már mögöttük kél -

SZÓBUBORÉK

zen tea szoba
szerzetese mond imát
egy esőcsepphez

AZ ÉLET

Fény és káprázat -
torta habbal - ki kéri?
megfizet nyomban -

STIGMA

mi felnőttek csak
Istent hibáztathatjuk,
s gyermekeinket.

KÉZEN JÁRVA

akarsz játszani?
tedd karba hátsó lábad
s járj kézen állva

MOZAIKJÁTÉK:

elmúlt az élet -
az idő szétrombolja
légvárainkat

hervadás zizeg:
tarlott fák ágai közt,
árnyék-nap lebeg

GARDEN PARTY

együtt van Gil Gál
és vaktölténnyel tüzel
jó Übü király

LUSTA A GAZDA

lusta a gazda -
hanyagolt föld asszonya,
virágos kertje -

jó lenne, ha már kedvvel
öntözne - vetegetne -

ha erőnk virul,
szántunk vetünk - ölelünk,
s lesz majd születés -

BEFELÉ A VIHARBAN

arccal a szélben
villámok hasogatnak -
könny hull az éjben

LOVAK A NAPLEMENTÉBEN

nincs karám, zabra és szár
alkonyi fényben
nyerítés száll a szélben

a szabadság - izgató,
mint a vad lódobogás

ROKKA

fonja köreit
életrevaló időnk
olcsó fonalán

EURYDIKÉ

a hulló éjből
a hegytetőn felénk int
bíbor ajakkal,
alkonyi csókot küldve
hív - kis őszi dalokkal

BUDDHA LÁBAINÁL

(ülök magamban)

kívül semmi nesz
így múlik el a világ
veled nélküled -

A VÁNDOR

vad sziklabércen
ülve új tavaszra vár -
bőre csupa ránc

ASTURIA

Kéklő verőfény
Hajnalok élő csöndje
A Nap kapuja

FÁKLYÁS

éjem izgatott
olvasztom jegem, Nektek
lánggal virradok -

VÁGY

Lettem volna én(?)
rókaleány szívében
édes szerelem?

bizony - lettem volna én
szív-zene édes
dallama a szerelemre

TESZT

Délelőtt a szél
gólyahírt hozott rólad,
vagy örömnnyáját?

VILÁGOK HÁBORÚJA

TV, sajtó - és
a groteszk mese világ
szerelmet árul

TÉLI MONOSTOR

Szent hegy tetején
hótól roskadozó ház:
sintó menedék -

fátyol füstjel a szélben -
várja a zen remetét

HÓTÜNDÉR

zeng, bong fenn - örök
jégteste köntösében -
halk szellő intett -

amint a hótündérrel:
a hajnal tova libbent

TÉLI MAGÁNY

éjbe merülten
csattog a tél felettem
megtép az idő

HAJNALI SZÚRA

a Fujiyamán
zen bong és a levegő
megtelik fénnel

A MÚZSA CSÓKJA

megborzong a szél
a márvány arc közepén -
szelíd gesztenyék -

virág mezők nyílnak meg
a múzsák költészetén

FUIN

csillogó fényben
tarlott fák ágai közt
a csuparác Ősz

még szétszórja száz kincsét
de már a Téllel szemez

TÉLI TEA HÁZBAN

a nap ragyogást
csak a hárs tea mézén
őrzi az illat -

PAGODÁM MÉLYÉN

a téli varázs
haikás faun szele
pengeti hárfám -

PRÓBA IDEJE

a vándoroknak:
Buddha szemében fénylik
az öt igazság -

ahol születik a fény
a megértés tengerén -

TÉLI VARÁZSLAT

hópárnák alatt
teletömte álmokkal
zsákunkat a szél -

az uborkafán kígyó
csábít - halna, szüretkor

THANATOSZ

Szóbuborékok
hívják az éteren át -
de ki értené?

mit üzen a túlvilág -
ha ott talány vár reánk -

PÉNTEK 13

szerencsekerék
menlevél a gyilkosoknak -
hollók köszölnak -

FELETTÜNK AZ ŐSZ

Szél eső-könnyek
még tavaszláz üzenget
a nyári égről -

Állok a hegyen
szememben Nagy Titkok szép
varázslatával -

HAPPENING

egy ötlet illó
ionjait az éjben
elfakutyázták

GROTESZK

kopár szürke ég
nyom nagyon - ha összetör
nevetek s hagyom -

ÉLET FOLYAM

vad idő folyam
papírcsákó fejemen -
most Rád emlékezem

VALLOMÁS

szeretlek nagyon
ha nem vágsz ma fültövön(?)
bevallom s hagyom

PLÁTÓI

kis benyomások:
örök platóni játék
a szízi szeren -

GOBELIN

akár a nyárfák
ág abroncsai az ég
sziluettjében

megkapaszkodnak
hogy a szél el ne vigye
sátruk elejét

ÉJJEL

még mindig férfi
vággyal tüzelem héroszom
éji lovasát

AZÚR JEGEM

szemem sarka fáj
bűnjel az éj pecsétje
gyógyír a muszáj

HEGYLAKÓ

nincs jelen a múlt -
csak a holnap ad reményt
a nagy időn túl

CREDO

(részlet)

Ádám gyermeke -
Akit a sors szeszélye
Itt partra vetett -
Ne bántsod az embert,
Mert megöl a gyűlölet!
Hidd el, Isten nem felejt -

A FOLT

eltávolíthatatlan:
nem szabadulhatsz tőle
míg tudod: ott volt

TEST

a lét és a test
mint minden cselekedet
baj forrása lesz -

CSAK A NAP

A nap ugyanaz
Mi ránk köszön - hűlt szavak
Tegnap-romjain...

A SZÉL LELKE

mécsem ha lobban,
egy emlék árnya tűnik,
viaszba - holtan -

szerelmes versek felett,
az örök-való neszez -

HAIKÁS SZAVAK

(A. Gide parafrázisa)

Ne szaladj tőlem
Mert nem tudlak követni
Ne jöjj utánam

Mert nem tudlak vezetni
Ülj ide mellém - Kicsi
És legyünk csak barátok!

M. GANDHI

tengernyi bánat
nem hagyott benne nyomot:
szeretni vágyott -

ÚJHOLD

Hold jár a kertben
Árny neszez a sötétben
Koppan a léptem -

Bujkál a hold ezüstje
Vár a szerelem fészke

LÁMPAFÉNYBEN

dalra kigyúltan
Seherezádé mesél
ezeregy éjről -

szívemet elrabolván -
csüngök rajt' hódolattal

TOLVAJOK KERTJE

nyúznak semmiért
harács világ kopaszt meg
filléreimtől -

kétszer nem lehet
ugyanazon a vízen
szárazon járni -

élek a mostban
szememet pazarolt lét
képére fontam -

egy jó szó elég -
várom a rózsá hajnalt
hasadjon ígét

FORTUNA

fényes kedvemet
lesi vigyázó szemed -
örülök Neked -

SÉRÜLTEN

Mikor felnövünk
Csak Istent hibáztatjuk
És szüleinket...

FÉLÚTON

feleslegesség
béklyói bénították:
költői szerep

KÍGYÓMARÁS

már alig érzem –
ha rám telepszik könny, gáncs,
vad sárdobálás

ELLENFÉNYBEN

ahogy belekap a szél
már nem a hajad
és szemed fénye beszél
nem érdekel más
nem a vers jut eszembe
csak a lobogás...

NIRVÁNA

Ártatlan szempár
Mintha lótoszlevélen
Gyöngycsepp ragyogna -

KIRKÉ HÉROSZA

mint minden férfi
vággyal dúltan élem át
múltam, s éjszakád -

BÖLCSESSÉG

megérteni azt
mit elfogadni soha
soha nem lehet

TANÍTÁS

csak egy gondolat -
szunnyadó Istent szólít
ha szívedhez ér -

ŐSZI KOAN

Tölgyfalevél hull
Látod? Egyszer a színe,
Máskor a háta -
Látod? Rőtszínű arca
Sír, ha égnek kínálja -

HAI-KOAN

Gazdag vagy Újév:
Kín napjaid szegénye
Koldulva éltet -

REMÉNYT IGÉRVE

Pálosok útja.
Fut aszu illatok közt
Vissza a múltba.

TANTRA

Egy ház, száz éve
Vár, sötétségbe zárva -
Belépsz, fényt gyűjtasz -

Ím, az újjászületés:
Tűnik a fény hiánya -

SOHA

Letört virág nem virágzik
Törött tükör nem ad képet
Elmúlt élet, nem tér vissza
Elérted a tükörlétet.

TARTALOM

ALEXANDER VERSEK	oldal
1. Csak csendesen kérj	5
2. Titkok közt	5
3. Hársak alatt	6
4. Kedves de jó, hogy vagy	7
5. Fázó virágok közt	8
6. Ki osztolni nem mer	8
7. Emlék a kedveshez	9
8. Az első randevú	9
9. Így akarok emlékezni	10
10. Szerelmes	10
11. Lassan már távolodva	11
12. Késő esti dal	12
13. Mosolyod árnyéka	13
14. Grand Boulevard	13
15. Életkör a nap kapujában	14
16. Holdas éj	15
17. Ahogy Te akarsz	15
18. Szerelmes szonett	16
19. Emlékkönyvbe	16
20. A vándor	17
21. Enigma	17
22. Körkirály	18
23. Boldog idő	18
24. Az áldozat	19
25. Szent Iván éji nász	22
26. Vágyak közt	22
27. Amíg vártalak	23
28. Merre jársz	24
30. Szerelmet tanulok	24
31. Álomszeretők	25
32. Szerelmes vers	26
33. Himnusz szeretőknek	36
34. Fény a szemedben	28
35. Trópusi	28
36. Ki engem keres	30
37. A titok	30
38. Ne kérdezz	31
39. Csipke-rózsa nyár	31
40. Az ősz illata	31

41. Szerelmünk ölé	32
42. Eljössz ugye?	32
43. Tatosz: A szeretet...	33
44. Őszi jel	33
45. Ma minden nő	34
46. Naphimnusz	36
47. Csillagszemek	37
48. Kisértés	37
49. Ha felzendül	38
50. A bánat tükre	39
51. Ne tégy mást	39
52. Laokoon	40
53. Titkolt szerelem	40
54. Börtön szerelem	41
55. Szemed fénye	42
56. Spleen	43
57. Tükör	44
58. Valentin	44
59. Aranyszendergés	45

BÚRA ADRIÁNA

60. Egy napért is érdemes élni	47
61. Éjjel és nappal	48
62. Nakonxipán	48
63. Költő és a szerelem	49
64. Telihold	49
65. Éjfél után	50
66. Szomjas ajakkal	51
67. Könyvek között	51
68. Sarjú láz	52
69. Víri nyár	52
70. A kör dámához	53
71. Varázsgömb az Adrián	53
72. Éj a tengeren	53
73. A sziget fövényén	53
74. Időutazás	54
75. Napsziget	54
76. Indián nyár	55
77. Sapavac	56
78. Hüperbóreusok földjén	56
79. Tengernyi idő	57
80. Reggeli üdvözet	57
81. Tiszta reggel	58

82. Viharzázódó idő	59
83. Bóra Adriana	60
84. Áldom a nőt	61
85. Kertem mélyén	62
86. Az irnok	62
87. Víri panoráma	62
88. Őszi elégia	63
89. A remény küszöbén	64
90. Augusztusi filmszakadás	65
91. Adria	65

A FELEDÉS HÁZÁBAN

92. Életkör	67
93. Napjaink múlnak	68
94. Mit rejt a múlt	69
95. Mindhalálig szerelem	69
96. Minotauros	70
97. Tisztelt Nagyuram	85
98. Számvetés	87
99. Szerelmesek sziklája	88
100. Halkan élek	89
101. Aranyecset	89
102. Nóta a fokoshoz	90
103. Az idő kútja	91
104. Ember voltam	92
105. Dermedt fák között	92
106. Elkezdődött	94
107. Ha eljön hozzád	95
108. Időmalom	95
109. Barlangtánc	96
110. Karácsonyi fényfüzér	96
111. Téli napforduló	97
112. Téli délibáb	98
113. Harangoznak	98
114. Ünnepe után	99
115. Tavasz lesz	100
116. Tavaszláz	100
117. Emlék	101
118. Diadalmas	101
119. Fűzfák alatt	102
120. Szetn-lván éji álom	103
121. Evoé	103
122. Dal a szélnek	104

123. Rőt, őszi fényben	104
124. Őszi vágy	105
125. Indián nyár	105
126. Őszi szakítás	106
127. Az avaron	107
128. Láncravert órák	107
129. A kísértés ideje	108
130. Mennyből az angyal	108
131. Az idő fogságában	109
132. Őrizz meg	109
133. A feledés házában	111
134. Sylvia Plath:	111
135. Egy szerelem emlékére	112
136. Szótlantul	113
137. Jó szó kellett volna	114
138. A történelem szemétdombján	114
139. Halottsirató	116
140. Homo poeticus	116
141. A nephilimek égi hajója	117
142. Tasso és Márai	117
143. Óda Ataíszhez	118
144. Mágia	119
145. Szól a Jazz	120
146. Félálomban	121

VILLONIÁDÁK - SALAKVIRÁGOK

147. A talányos feddés balladája	123
148. Villon szerelmei	124
149. Múltam romjain	125
150. Egy boldog óra	126
151. Nárcisz	126
152. A.G.: Leples bitang	127
153. Fifi és Gogo	129
154. Vau, Vau kutyavilág	130
155. Hommage F.Villon	131
156. Sába	132
157. Profán zsoltár	133
158. GOGO	134
159. Rács mögött	134
160. Erosz gyermekei	135
161. Bűn és bűnhődés	135
162. Kain és Ábel	136

163. Magunk örömére	138
164. Bolond a vers	139
165. Lélekből születünk	140
166. Elmeél	140
167. Zsivány a szó	141
168. Veszteség nélkül	142
169. Mustra	144
170. Salakvirágok	145
171. Telihold	145
172. Egyszerű én	146
173. Villon kocsmájában	146
174. Bastille-i szerelem	147
175. A dizóz	148
176. Fakeréken	148

TÁLTOS IDŐ

177. Az örökség	151
178. Valamikor	152
179. Megvilgosodás	152
180. A Szentkorona	153
181. Tél a Hargitán	154
182. Szarvas rege	154
183. Atilla városa	155
184. A hűség zsoltára	155
185. A Pilisben	156
186. Trianon	157
187. A gulág foglya	158
188. Terror háza	158
189. Alagútfény	159
190. Jóslat	160
191. IN MEMORIAM, 2004. DECEMBER 5.	161
192. Kerek erdő	162
193. A nagy „OM”	164
194. Ady lángok	165
195. Rosszkezdünk tele	166
196. Ügynök törvény	167
197. A bárányok hallgatnak	168
198. A szenvedés menhelye	169
199. Anyahíta gyermekei	170
200. Kalapács alatt	171
201. Megvilágosodás	172
202. A „jótanítás iskolája”	172
203. Kasszandra jóslat	173

204. A cyti pláza	173
205. Töréspont	174
206. Megsebzett nemzet	174
207. Kis magyar paradoxon	175
208. A kód	175

ISTEN KENYERÉN

209. Húsvétra várva	177
210. Meseország messiása	177
211. A harmónia kapujában	178
212. Bűnbak	179
213. Varázsszavak	181
214. Messiás	182
215. Az ismeretlen	182
216. Szenthely	182
217. Megváltó szóra várva	182
218. Verskettős Dzsida J.	183
219. Az édentől keletre	184
220. Ég-Föld között	184
221. Hétszer büntet	185
222. Félhold és kereszt	186
223. Az eredendő	186
224. Új Jeremiás	187
225. Kérlek vezess	188
226. Piéta	189
227. Elmúlás	189
228. Isten rabjai	189
229. Hol vagy Isten?	190
230. A vér örvénye	191
231. Szent Arimátia ünnepén	192
232. Orleáni	194
233. Az első reggel	195
234. Solosma az ősbálványhoz	196
235. Valami fény	198
236. Az örökmécset	198
237. Meditáció a rózsához	199
238. Dicsértessék	200
239. Akit vártak	200
240. Archaikus Isten	201
241. Fohász	201
242. Prófeciák	202
243. A szíved súgja	204
244. A jutalom Te vagy	205

245. Áldott Húsvétot	205
246. Feltámadás: 2009	206
247. A bábok álma	207
248. Az antikrisztus	208
249. Az első ok	208
250. A Király álma	210

OKTÓBER VISSZFÉNYE

251. Tél: 1956-2006	217
252. A pesti srác	217
253. A jubileum másnapján	218
254. Jubileum	221
255. Szabadság idol	222
256. A hazát meg kell váltani	222
257. 2006. okt.23.	223
258. Üzenet testvéreimnek	224.
259. A legvidámabb barak	225
260. A bárány bűne	226
261. Atyák és fiúk a téren	226
262. Októberi temetőkb ^{56'}	227
263. Kordonok között	227
264. 56' okt. 23.	227

AZ ÜVEGHEGYEN TÚL

265. Gésha Chartus	230
266. Vihar a Biwa tavon	230
267. Bacchus	230
268. A vers lelke	231
269. Jelek játéka	231
270. Rózsaszínű szoba	231
271. Ahoy	232
272. Sion	232
273. Pax Palesztína	232
274. Trianon	232
275. Jairus lánya	233
276. Ádám-Éva	233
277. Orosz rulett	233
278. Galaktikus	233
279. Machiavelli	234
280. Milton	234
281. Életkép	234
282. Szex hai	235
283. Lotti	235

284. Átok földjén	235
285. Incesztus	235
286. Szösszenet	235
287. Színház	236
288. Intermezzo	236
289. Műveltség	236
290. Kútba dobott kő	236
291. Emlékkő	236
292. Szzzz...	237
293. Nakonxipán	237
294. A bukott angyal	237
295. Bú-ék	237
296. Március.	238
297. Kamasz	238
298. Van-Gogh álma	238
299. Szinopszis	238
300. Ifjan	239
301. Abszurd	239
302. Újszülött	239
303. Ne	239
304. Sírva, vigadva	240
305. Férfisors	240
306. Kínra született	240
307. Szerelem és hai	241
308. Kedvesen	241
309. Hiába várlak	241
310. Ünnepe után	241
311. Társtalanul	241
312. Vigasz	242
313. Ezüst suhanás	242
314. Tükörkép	242
315. Misztérium	242
316. Szerelmes éj	242
317. Kirké	243
318. M. Scaevola	243
319. Főnix szerelem	244
320. Örök nyár	244
321. Fönt a varázshegyen	244
322. Azúr diadém	244
323. Felhők közöt	244
324. Boldog névnapot	245
325. Tao Te King	245
326. Lettem volna én	246

327. Haiku érzés	246
328. A tavon	246
329. A Fujiyamán	246
330. Delfoiban	247
331. Két haiku találkozása	247
332. Tűzparipán	247
333. Yoko álma	247
334. Olümposz	247
335. Haiku ikon	248
336. Mester és Tanítvány	248
337. Másnap	248
338. Meditáció	248
339. Szóbuborék	248
340. Az élet	249
341. Stigma	249
342. Kézen járva	249
343. Mozaikjáték	249
344. Garden party	249
345. Lusta a gazda	250
346. Befelé a viharban	250
347. Lovak a naplementében	250
348. Rokka	250
349. Eurydiké	251
350. Buddha lábainál	251
351. A vándor	251
352. Asturia	251
353. Fáklyás	251
354. Vágy	252
355. Teszt	252
356. Világok háborúja	252
357. Téli monostor	252
358. Hótündér	253
359. Téli magány	253
360. Hajnali szúra	253
361. A múzsa csókja	253
362. Fu-in	254
363. Téli teaházban	254
364. Pagodám mélyén	254
365. Próba ideje	254
366. Téli varázslat	255
367. Thanatosz	255
368. Péntek 13	255
369. Felettünk az ősz	255

370. Happening	256
371. Grotosz	256
372. Életfolyam	256
373. Vallomás	256
374. Plátói	256
375. Gobelin	257
376. Éjjel	257
377. Azúr jegem	257
378. Hegylakó	258
379. Credo	258
380. A folt	258
381. Test	258
382. Csak a Nap	258
383. A szél lelke	259
384. Haikás szavak	259
385. M. Gandhi	259
386. Újhold	259
387. Lámpafényben	260
388. Tolvajok kertje	260
389. Fortuna	261
400. Sérülten	261
401. Félúton	261
402. Kígyómarás	261
403. Ellenfényben	261
404. Nirvána	261
405. Kirké hőroza	262
406. Bölcsesség	262
407. Tanítás	262
408. Őzi koan	262
409. Koan	263
410. Reményt igérve	263
411. Tantra	263
412. Soha	263

Kedves Olvasó!

Megjelent, három kötetem fülszövegeihez hasonlóan, írhatnék, bölcs gondolatokat művészetről, kultúráról, igazságokról, de az új válságok árnyékában élő zaklatott ember, aligha időzne szívesen ilyen szövegeknél. Mindazonáltal, számomra már az is öröm, ha az Olvasó megtisztel figyelmével.

Csak az számít, hogy a verses gondolatok megérintik-e az olvasót és talál-e méltó, szellemi, érzelmi momentumokat, amelyeket kedvére tovább gondolhat?

Ha ez a ritka kegyelmi pillanat bekövetkezik, akkor és csakis akkor, az Olvasó nem fáradt hiába.

A fentiekben, sokat elmondtam, és mégsem mondtam semmit, ami arra indíthatna Bárkit, hogy bizalmat szavazzon nekem..

Az általam írt verseket úgy bocsátottam útjukra, hogy nem tartok igényt elfogadásukra. Lehet, hogy helyesek, igazak és hasznosak, lehet, hogy nem. A Tisztelt Olvasón a sor, hogy saját intuícója segítségével bizonyosodjon meg a versek igazsága felől.

(a szerző)

